

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, АПРИЛ 2006. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVII, БРОЈ 2528

ТРИБУНАЛ УБИО МИЛОШЕВИЋА

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Огњен Михајловић, Амцад Мигати,
Будимир Нићић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,

др Бранислав Блажић,

Љубомир Краговић,

Владимир Ђукановић

Техничко уређење и компјутерски прелом

Северин Поповић

Карикатуре

Синиша Аксентијевић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,

Љубинка Божовић и Драгица Томић

Лектори

Ивана Борац и Зорица Илић

Председник Издавачког савета

Др Борђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надозва

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић, Маја Гојковић,
Гордана Поп-Лазић, Александар Вучић,
Драган Годоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,

Зоран Красић, Миролуб Вељковић,

Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Борђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел.:023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

Србија у мимоходу

• Последњи испраћај Слободана Милошевића

2

Посмртне режије

• Опело за демократију

6

Интервју: Геннадј Зјуганов

• Атак на Русију

7

Интервју: Сергеј Бабурин

• Хитно спасити хашке заточенике

8

Хашка правда

• Хаг као средство за убијање Срба

9

Злочин без казне

• Резолуцијама против убица

11

На скенеру – Агим Чеку

• Демон пружа руку

13

Косовскометохијска драма

• Двогодишњица погрома Срба

17

Реч науке

• Статус Косова и Метохије

22

Одлазак пријатеља

• Остаде Србија и без Данила

24

Поглед с Ловћена и Проклетија

• Референдум црногорски лагум у темељу државе

28

Аргументи

• Блискост ставова радикала и светских великана

45

27. март 1941. године

• Енглеско жртвовање Срба

52

Блиски исток

• Демократија и тероризам у глобалистичкој пракси

58

Последњи испраћај Слободана Милошевића

• *Пола милиона грађана на испраћају посмртних остатака Слободана Милошевића*

Пише: Угљеша Мрдић

Упркос правој кампањи коју је водила коалиција политичких странака које су некада чиниле ДОС, бивши председник Србије и Савезне Републике Југославије Слободан Милошевић добио је частан испраћај на платоу испред Савезне скупштине у Београду и у Пожаревцу, граду у коме је сахрањен. Многи из власти и „жутог“ дела опозиције су желели да Милошевић не буде уопште сахрањен у Србији, али нису успели у својој злој намери. Некадашњи председник Србије и Југославије сахрањен је 18. марта у породичној кући у Пожаревцу у суботу око 18 часова. Иако је ред и правило у свим нормалним земљама да се бивши председник сахрани уз све државне почести и уз организацију државе, у случају Слободана Милошевића се то није десило. Једини град који је у Србији званично објавио Дан жалости је Пожаревац.

Слободан Милошевић, који је 11. марта преминуо у својој хелици у притворској јединици Хашког трибунала у Штевенингену, након обдукције, пребачен је 15. марта на београдски аеродром, где су његове посмртне остатке преузели организатори његове сахране на челу са потпредседником Социјалистичке партије Србије, Милорадом Вучелићем.

Милошевића је на београдском аеродрому „Никола Тесла“ дочекало и више хиљада грађана уз повике „Смрт Хагу“, „Стоп Хагу“, „Карла, убицо“, „Слобо, Србине“, „Слобо, слободо“. Исти повици праћени емоцијама туге и беса могли су се чути и испред мртвачнице у коју су допремљени Милошевићеви посмртни остаци.

Дан касније ковчег са телом бившег председника Србије пребачен је у Музеј револуције на Дедињу, где су грађани све до ноћи петка на суботу стрпљиво чекали свој тренутак да приђу ковчегу са Милошевићевим телом и одају му пошту последњи пут.

Међу првима почаст су му одали његови пријатељи, родбина, партијске колеге, чланови удружења „Слобода“, делегација Српске радикалне странке предвођена замеником председника Томиславом Николићем, некадашњи сарадници и сви они који су били уз њега када му је било најтеже. Није био ни мали број оних који су дошли да му одају почаст, а међу првима су му окренули леђа.

Медији за које се сумња да су под Сорошевом контролом, и под контролом страних сила, покушали су да испровоцирају чланове организационог одбора и полицију, убацивши међу окупљене грађане неколико момака који су правили гужву и неред. Репортери Б92 и неких сорошевских

Последњи поздрав хашком саборцу

• *Генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић на испраћају испред Савезне скупштинине процрпао је оцрпљеном писму др Војислава Шешеља Слободану Милошевићу*

Драги Слобо,

Као гром из ведре неба погодила ме је вест да су те хашки злотвори на онако монструозан начин убили. У шоку смо били сви ми, твоји хашки саборци, али и сви часни људи у Србији и свету, сви они који поштују и воле слободу више од свега. Сви данас знамо ко те је убио.

То су они који нису могли да поднесу твоју бриљантну одбрану пред њиховим инквизиторским судом, они који су нам земљу бомбардовали и разарали, они који и данас хоће да униште Србију, а за тај прљави посао у своја злочиначка кола упрegli су слуге у Србији. Окупатор и његове окупационе слуге у нашој земљи деловали су заједнички, са једним јединим циљем и задатком – како да што брже и успешније униште нашу Србију. Зато су морали и тебе да убију.

Морали су, јер си поносно, достојанствено и храбро бранио наш народ и нашу земљу. Морали су, јер им је од оптужнице пред антисрпским Трибуналом у Хагу против тебе остало само мртво слово на папиру. Морали су и зато што су све јасније на видело излазиле чињенице да су Американци, Енглези и остали западњаци били ти који су изазвали кризу у бившој Југославији, а твоја кривица је била само у томе што си покушао да спасеш свој народ од погрома.

Морали су да те убију и да би застрашили све оне у Србији који воле слободу, све оне који воле отаџбину, јер мисле да ће на тај начин за највише вредности у нашој Србији прогласити националну издају, криминал, лоповлук и свеколики бандитизам, баш онако како су Србијом, преко својих сатрапа, владали од октобра 2000. године.

Драги пријатељу, нисам неко ко често показује емоције, не спадам у оне који би патетичним изливом осећања поздрављали шта о некоме мисле, али твоја смрт ме је искрено и људски погодила. Не само да ћеш недостајати Србији, свима који су волели да гледају и слушају како побеђујеш криминалце из Хашког трибунала, већ ћеш недостајати свима нама, твојим пријатељима, са којима си делио дане, месеце и године мука и патњи, посебно овде у хашком казамату.

Данас, драги Слобо, не постоји нико тужнији од мене што нисам у могућности да будем у Београду и Пожаревцу и тебе, велики пријатељу, испратим и поздравим последњи пут. Остало ми је да само овом поруком, која никада не може до краја да искаже људске емоције, покушам да ти укажем ону пажњу која се посвећује добрим и великим људима који су свој живот дали за своју отаџбину и народ.

И некада, као политички неистомисљеници, чак и када смо размењивали тешке речи и оптужбе, поштовали смо се и уважавали, јер смо знали да се обојица боримо за Србију. Последње три године, које смо заједно провели у туђинском казамату, зближиле су нас више него икада.

Неизмерном толеранцијом, смирености и искреном српском господственошћу пленио си људе око себе. Ценио сам твоје пријатељство више од свега. Волео сам те и поштовао и као саборца и као доброг човека.

Ти си, Слободане, био један од оних људи који није могао да сакрије неизмерну и готово надљудску љубав према својој породици. Волео си своје најближе онако како то мало који и отац и супруг може. И то је одлика великих људи.

Колико си сметао српским непријатељима показују и њихове нељудске реакције после твоје смрти. Они који су желели уништење Србије не могу да сакрију своју радост и готово егзалтираност због твоје погибије. Ни они на Западу, ни њихови домаћи сатрапи. Наравно, ни њихове лажовизије и прљаве новине. Све то раде, драги пријатељу, зато што се плаше нашег народа, зато што се плаше слободарског духа који си ширио око себе, зато што се плаше да слободарску Србију никада неће победити.

Знам да данас за тобом тугују сви часни Срби, не само у Србији, већ и у Црној Гори и Републици Српској, а кришом и наши људи на територији окупирани Српске Крајине. У жалости су, не само Срби, већ и сви слободоумни људи широм земљине кугле.

Посебну част треба да ти чини чињеница да те и у Србији и у свету напада најгори људски отпад, чиме твоју људску и политичку вредност уздижу до неслућених висина. После година сатанизације наше Србије, тебе и твоје политике, као и свих нас, ваљда чудом не могу да се начуде како Срби после твог убиства поносно дижу главу, спремни да се за своју земљу и свој народ боре снажније него икада.

Отели су нам Српску Крајину, покушавају да униште Републику Српску, бомбардовали су Србију да би данас уз помоћ својих штићеника покушали да нам узму и Косово и Метохију. После свега, убили су и тебе, драги пријатељу. Ипак, сигуран сам да Србију нису убили, јер наша Србија дићи ће се као феникс из пепела, а слобода ће бити, баш као што је и кроз историју увек била, највећа вредност нашег народа.

У име Српске радикалне странке, милиона грађана који је подржавају и у лично име изражавам најискреније саучешће твојој деци, супрузи, целој твојој породици. Остаће им заувек да се поносе тобом и твојим делом. Изражавам саучешће и свим грађанима Србије и целокупном српском народу, а теби, драги пријатељу, дајем обећање да ћу се против хашких криминалаца борити са истом жестином са којом си то ти чинио бранећи истину и нашу српску отаџбину. Такође, знам да ће наш народ умети да поштује твоју жртву и да ће се јединственије него икада изборити за своју будућност.

На нама остаје да ослободимо нашу отаџбину Србију, а теби нека Свевишњи Бог подари рајски благослов, нека твоје тело буде лака света српска земља.

У Хагу, 17. марта 2006. године
Др Војислав Шешељ

Аплауз браниоцима српских интереса

Кроз Музеј револуције, одајући почаст Слободану Милошевићу, прошло је преко сто хиљада грађана Србије. Последњу почаст бившем председнику Србије и СРЈ одали су и чланови делегације Русије, Белорусије, Републике Српске, Црне Горе и други. Највише аплауза испред Музеја револуције изазвао је долазак делегације Српске радикалне странке, предвођене Томиславом Николићем, Александром Вучићем, Јадранком Шешел, Милорадом Мирчићем, Вјерицом Радетом, у којој су се налазили и наш признати књижевник Брана Црчевић, као и професор др Оливер Антић.

листова су на све могуће начине провоцирали грађане не би ли неко од њих насрнуо на репортере-провокаторе. Али, на срећу, инцидената није било, како пред Музејом револуције, тако ни на испраћају и на сахрани.

Сандук обавијен српском тробојком је око 10 сати у суботу кренуо из Музеја револуције праћен посмртном поворком и са Дедиња, преко улице Кнеза Милоша стигао на плато испред Савезне скупштине.

Према нашим подацима, на испраћају испред Скупштине било је око пола милиона људи из Србије, Републике Српске, Црне Горе, Македоније итд. На лицима људи могао се приметити понос што присуствују овом догађају, као и инат према страним силама, првенствено западних земаља, према Хашком трибуналу и свему ономе што последњих година разара српски народ и српске земље. Истовремено су се могли видети слогани и натписи: „Жив је Слоба, умро није, док је Српства и Србије” и „Живео, часни српски сине”. Чули су се јецаји и плач из масе, а многи су коментарисали да је протеклог викенда, када је јављено да је Милошевић умро, небо плакало над Србијом и да није случајно што је свих ових дана ромињала киша.

Поред Милошевићевих партијских колега, сахрани су присуствовали: делегација Српске радикалне странке предвођена Томиславом Николићем, Александром Вучићем и Јадранком Шешел, супругом Милошевићевог хашког саборца др Војислава Шешела, Константин Затуљин, представник партије руског председника Владимира Путина, Геннадј Зјуганов, председник Комунистичке партије Русије, Сергеј Бабурин, потпредседник Думе, некадашњи црногорски председник и савезни премијер Момир Булатовић, Никола Шаиновић, генерали Божидар Делић, Драгољуб Ојданић, Небојша Павковић, Ацо Томић, и многи други.

На испраћају су говорили Милорад Вучелић, Богољуб Бјелица, Бранко Ракић, гости из Русије и многи други. Глумица Ивана Жигон прочитала је „Пркосну песму” Добрице Ерића, а Александар Вучић опроштајно писмо др Војислава Шешела упућено свом хашком саборцу.

Академик Михаило Марковић навео је да је отишао у историју један од највећих синова нашег народа.

– Ишчупали су му срце, највећи злотвори овог света. То велико срце. Имао је смелости да им каже „не”, а то је значило Хаг, и смртну пресуду. Родио се 1941. године, када је рат почињао и умро када се српски социјалисти спремају да почну нову борбу за социјалну правду. Тамо где је он стао, ми ћемо продужити – рекао је академик Марковић.

Док су грађани клицали представницима руске браће, Затуљин је исказао велико поштовање, како је рекао, сину Србије који је погинуо у Хагу.

– Није им дозволио да осуде њега и Србију – закључио је руски гост на крају.

Зјуганов је навео да ће Хашки трибунал бити разјурен, а да је Русија увек уз Србе, и да смо сви заједно победили фашизам и да ћемо победити и ове хашке напасти.

Бабурин је закључио да, и без плотуна и државних почести, душа Србије је овде са Слободаном Милошевићем.

Председник Међународног комитета за одбрану бившег председника СРЈ и Србије Ремзи Кларк:

– Наслеђе Слободана Милошевића остаје, јер је он био човек за сва времена и цело човечанство – рекао је бивши државни тужилац САД.

Ремзи Кларк је затим додао: „Запад је био одлучан да изолује Југославију, да је раздроби на делове и да јој наметне своју вољу, али се Милошевић томе одупро. Одбио је да се потчини, тражио је мир и сву своју велику енергију и способност уложио у преговоре како би очувао савез јужних Словена”.

Милошевићев правни саветник професор Бранко Ракић уз сузе и плач је говорио о хашким данима свог брањеника:

– Многи запослени у Трибуналу искрено су жалили и плакали када је стигла вест о Милошевићевој смрти. Искрено сам веровао да ћу се са слободним Слободаном Милошевићем вратити из Хага у Србију.

Милорад Вучелић је рекао да Слободана данас не сахрањује држава, него народ.

Судски притисци на породицу

Српска радикална странка тражила је аболирање чланова породице Милошевић како би могли да се врате у Србију и присуствују сахрани Слободана Милошевића. Заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић рекао је да су кривична дела за која се они терете минорна и да су оптужнице служиле да их спрече да се врате у Србију. Против Мире Марковић, удовице Слободана Милошевића, на снази је потерница, док је против њиховог сина Марка Милошевића потерница повучена.

– Нису му дали ни гроб, ни гробно место. Нема више најбољег међу нама, нема човека чије име значи слобода, понос, непокор, који је тамницу претворио у моћну говорницу о нама пред целим светом. Убијен је, заточен, ноћу, без сведока, без права на лек, одбрану и своју породицу. Отели су га на Видовдан, када се свако показује какав јесте и уписује у сећање. Он не припада алејама, већ великанима. Они који га данас нападају нису му ни до колена – рекао је Вучелић.

Одржан је и минут ћутања, а чула су се и звона са цркве Светог Марка. На ковчег је стављен венац са црвеним ружама, на којем је писало: „Председнику Милошевићу, српски народ“.

Испраћај који је почео око поднева, завршен је око два сата, када је посмртна поворка кренула за Пожаревац, где је већ око поднева било окупуљено на хиљаде људи из разних делова Србије и бивших република некадашње Југославије. Око 15 часова та бројка је нарастала на преко педесет хиљада грађана. Док се колона са ковчегом приближавала пожаревачком тргу, звуци посмртног марша, прекидани су гласним покличима: „Слобо, Србија“, „Слобо, Слобо“. Док се неким крв ледила у жилама, другима су се низ лице сливали потоци суза. Милошевићев ковчег засипан је ружама а маса, жељна да буде ближе, померила је обезбеђење и полицијску блокаду неколико метара ближе бини. На испраћају у Пожаревцу говорили су Вучелић, Бјелица, председник СПС у Пожаревцу Миомир Илић, председник СО Пожаревац Душко Вујичић, руски генерал Леонид Ивашов.

Аустријски књижевник Петер Хандке прочитао је своју песму, написану на српском језику, у којој између осталог каже:

„Зашто њакозвани свети је данас одсутан и не само данас и не само овде њакозвани свети није свети. Ја знам да не знам. Не знам истину али љедам, слушај, осећам, сећам се зашто сам близу Југославије, близу Србије, близу Слободана Милошевића“

Чину сахране присуствовало је педесетак особа, међу којима су се налазили пријатељи породице Милошевић, делегације Социјалистичке партије Србије, Српске радикалне странке, чланови удружења „Слобода“, гости из Белорусије, Јерменије, представници руске Думе и Комунистичке партије Русије, некадашњи највиши државни функционери Никола Шаиновић, Зоран Љилић, генерали Драгољуб Ојданић и Божидар Делић, као и Синиша Вучинић и најближе комшије, породица супруге Марка Милошевића, Милице Гајић.

Испраћају и сахрани није присуствовао нико од чланова најуже Милошевићеве породице, али су над ковчегом прочитана писма његовог сина Марка и супруге Мирјане Марковић. Марија Милошевић није присуствовала сахрани, јер

Солидарност хашких сабораца

У читуљи „Последњи поздрав хашком саборцу Слободану Милошевићу“, искрено саучешће његовој породици упутило је тридесетак притвореника из Шевенингена. Саучешће породици између осталих изјавили су др Војислав Шешел, Миломир Стакић, Веселин Шљиванчанин, Милан Мартић, Момчило Крајишник и Хрвати Анте Готовина и Младен Налетилић. Туга.

Читуља је узбуркала и хрватско јавно мњење, које се нашло подељено између оних који оштро критикују потез хрватских притвореника и оних који га оправдавају. Најгласнији у критици био је Стјепан Месић, који је изјавио да му је несхватљиво да Готовина шаље саучешће „једној злочиначкој породици“.

је желела да њен отац буде сахрањен у Црној Гори, док Мира Марковић није хтела да дође у Србију због судског процеса који се води против ње.

Борислав Милошевић, брат бившег председника, имао је операцију због срчаних проблема, а Марко Милошевић није желео да дође у Србију због познате кампање која се води против Милошевићеве породице.

Пре почетка самог чина сахране, Богољуб Бјелица је прочитао дирљиво писмо Марка Милошевића, после кога су свим присутнима засузиле очи.

„Мој тата, испунио сам ти последњу жељу. Вратио сам те овде где си желео и где ти је место. Овде, где смо Марија и ја одрасли и где Марко расте. Овде, на једно од најлепших, најсрпскијих места свете српске земље, где су у току већ више од два века живели највећи хероји, родољуби и мученици, од којих су сви живели и гинули за своју отаџбину под православним крстом и под петокраком звездом. Ти, нажалост, ниси први који се овамо враћа изгубивши живот, али, као и сви пре тебе, добивши рат, победивши.

Нека твоја погибија буде света, нека заувек остане запамћена и нека буде последња. Нека отрезни преварени и понижени српски народ. Нека га подсети на све највеће српске мученике, од Лазара до тебе. Нека више никада ниједан

српски родољуб не буде продан, издан и предан. Нека Србија врати све из тог проклетог и срамног места где сам те последњи пут видео. Нека се агресорима и окупаторима више не дозволи да кроче на ову земљу”, наведено је између осталог у Марковом писму.

У опроштајном писму Мирјане Марковић, које је прочитала супруга Драгана Милановића, Љиљана, пише да се Милошевић из страшне хашке тамнице вратио у своју земљу, њиховој кући, на место које је волео највише на свету.

– Зликовци који су те убили у хашкој тамници хоће и моју главу, можда и главе наше деце. Хоће да униште сваки траг животу који личи на твој, пре свега мој. Нас двоје смо увек били на истој страни света, тамо где се води величанствена битка за слободу народа и људи, за равноправност међу њима, за достојанство људског живота”, наведено је у Мирином писму, где још пише да зна да ће Слободан Милошевић бити вечно жив за све којима је стало да живе као људи, а да ће његове хашке убице и њихове улизице у нашој земљи остати запамћене само као сплеткароши, олош, потказивачи које никада није дотакао ниједан облик части, кукавице које о храбрости знају само из бајки.

Најдирљивији тренутак самог чина сахране је био када је руски генерал Леонид Ивашов рекао испред ковчега Милошевића да у рукама има велико срце, које је било у затворској хелији заједно са Слободаном:

„Оно је освежено сузама и потписима његових најближих. По њиховој жељи донео сам га из Москве и спуштам га у ову свету гробницу. Збогом, велики Словену, збогом војничке Слободане”, рекао је Ивашов.

На надгробној плочи уклесана су имена Слободана Милошевића и Мире Марковић са њиховим годинама рођења и годином Милошевићеве смрти.

За време спуштања ковчега у гроб оркестар је свирао „Подмосковске вечери” и „Рјабинушку”.

Онда су присутни један по један полагаали венце и последњи пут се опростили од Слободана Милошевића.

Слободан Милошевић се коначно вратио својој кући, одакле је пре неколико деценија почео своју политичку борбу.

Подела српског народа

У покушајима да поделе Србију на ону подобну и ону неподобну, поједини страни и овдашњи медији, потпомогнути „демократским” снагама у нашој земљи, своје извештаје са Милошевићеве сахране започињали су причом о две Србије. Она која никако да се отргне од прошлости испраћала је Слободана Милошевића, а она „лепша и умивена”, окренута будућности била је на сајму аутомобила, у Кнез Михајловој, или пак са балони-ма на Тргу Републике, „спонтано” окупљена, прослављала његов одлазак.

Атак на Русију

- **Генадиј Зјуганов, председник Комунистичке партије Руске Федерације и шеф њене фракције у Државној думи**

Разговарао: Огњен Михајловић

Са једним од најпознатијих лидера руских патриота, разговарали смо у непосредној близини одра Слободана Милошевића. На трг испред Скупштине Србије и Црне Горе дошао је после посете посланичком клубу Српске радикалне странке, где су га примили Томислав Николић и Александар Вучић. Иако видно потресен, одмах је пристао да говори за „Велику Србију“.

Генадиј Зјуганов: Ми смо одмах дали званично саопштење у којем смо изјавили саучешће српском народу поводом смрти председника Милошевића. И раније смо тражили укидање Хашког трибунала, а сада инсистирамо на распуштању овог неправедног суда. Одлучно захтевамо да се у хашком затвору спроведе истрага поводом убиства, значи не само поводом убиства председника Милошевића, него и свих осталих убиства заточених Срба. Увек се ради само о убиствима Срба, никад неких других затвореника. Зато сматрамо да је од нарочите важности да се уједине све демократске, патриотске снаге које се боре против НАТО пакта, јер је Хашки трибунал само једно од специјалних одељења ове организације.

- **Колику тежину има одлука Думе Руске Федерације којом се тражи укидање Хашког трибунала? Да ли ће руски представници у Савету безбедности Уједињених нација наступити са овом одлуком, да ли их она обавезује?**

Генадиј Зјуганов: Ова одлука донешена је у Думи једногласно. Свих 430 депутата гласало је за ову одлуку. То је први пут да је једна таква одлука изгласана једногласно, гласовима свих депутата. Русија је стални члан Савета безбедно-

сти и има такву снагу да остали чланови овог тела Уједињених нација не могу а да не уваже мишљење Русије.

Сада је нарочито важно енергично консолидовати све прогресивне снаге, да се заједнички боре против натовског неофашизма и свих оних који су учествовали у организовању неправедног суда какав је Хаг.

- **Председник Српске радикалне странке др Војислав Шешел је у не тако давној прошлости упућивао поруку Русији која у једној реченици гласи „Русија, пробуди се“. Колико је данас будна Путинова Русија, после свега оног што је преживела под влашћу Горбачова?**

Генадиј Зјуганов: Тај позив је и данас веома актуелан. На жалост није довољно да се Русија само пробуди, него да напokon почне и да дејствује. То је очигледно управо данас, овде у Београду. Није овде у питању само Србија, у питању је и Русија. Све оно што су урадили Југославији, примењују и на Русији. Појављују се исти симптоми, људи који у Русији заузимају исти курс, политику каква је вођена уочи распада Југославије. Својевремено сам међу првима, а ево и данас, указивао на штетност њиховог деловања, на штетност за наше јединство, што значи да су нам сметња у спровођењу неопходних акција. Зато морамо деловати брзо и енергично.

- **Овог тренутка народ је почео да скандира „Русија, Русија“...**

Генадиј Зјуганов: Да, чујем. Одувек сам сматрао и тврдим да смо ми, Срби и Руси, један народ. Имамо исту традицију, исту културу, исту веру, народ смо који има заједничку победу над фашизмом, народ који има заједничку судбину. Стално покушавају да нас раздвоје што више, да би нас раздвојене лакше уништили.

Хитно спасити хашке заточенике

• *Сергеј Бабурин, заменик председника Државне думе Руске Федерације и виоћпредседник Парламентарне скупштинне Савеза Русије и Белорусије*

Разговарао: Огњен Михајловић

У најтежим тренуцима за српски народ, са нама је увек наш пријатељ, Сергеј Бабурин. Чест и радо виђен гост боравио је на Палама у време Отаџбинског рата, био је у Србији када смо бомбардовани, сада са њим разговарамо уочи сахране Слободана Милошевића. Истакнути депутат Думе Руске Федерације нешто пре овог интервјуа био је гост код Томислава Николића и Александра Вучића, у просторијама посланичког клуба Српске радикалне странке у Скупштини Србије. Питамо га ко је у Думи иницирао доношење одлуке којом се захтева укидање Хашког трибунала.

Др Сергеј Бабурин: Ми смо учествовали у изради првог предлога ове одлуке, одмах пошто је до нас дошла вест о убиству Слободана Милошевића. Нема никакве сумње да је убијен, убио га је Хашки трибунал. Ускраћивање медицинске помоћи је исто што и класично убиство, ту нема никакве разлике. Све да га и нису тровали, а показало се да јесу, одбили су његов захтев да се лечи у Москви, то је цели свет видео и чуо. Био је болестан, то су знали и он и Трибунал, могли су да га пусте на лечење и негде другде ако му већ нису дали у Москву.

Дакле, то је убиство, а то се у Хагу дешава само Србима. Нема припадника других нација који су се обесили или умрли на било који начин унутар зидина Шевенингена.

Зато је ово убиство знак да је последњи час да се делује, да се спасу српски затвореници, који су очигледно угрожени.

Уједно, јасно је да је овај акт одбијања здравствене помоћи Слободану Милошевићу дрско непоштовање званичне руске државе, њеног највишег тела, Думе Руске Федерације. Дали смо званичне државне гаранције, пошто их нису поштовали, сада је ред на нас да оштро делујемо. Савет безбедности Уједињених нација неће моћи да избегне изјашњавање по нашем захтеву.

• **Да ли је било отпора доношењу ове одлуке?**

Сергеј Бабурин: Противили су само либерали, то су они који нису у парламенту.

• **Из Хага су већ стигле прве реакције на овај став Москве. Секретар суда, Ханс Холцијус, изјавио је на конференцији за штампу да га не интересује руски захтев за укидање Трибунала. Како је рекао, о томе може да одлучује само Савет безбедности.**

Сергеј Бабурин: Он је већ требало да да оставку, и пре овог убиства. Пре неколико дана десило се самоубиство, па зар то није пропуст затворских и судских власти које уско сарађују? Карла дел Понте је такође још давно требало да да оставку. Шешел је у затвору већ више од три године, суђења нема, а ни оглушница није била спремљена. Држати човека у затвору без суђења, то ради само политички суд. Ту-

жилац Дел Понте бави се политиком, уместо да се бави правом.

• **У овом тренутку, најважније политичко питање за Србију је Косово и Метохија. Уколико преговори у Бечу буду завршени једностраним признањем независности, може ли нам помоћи Русија?**

Сергеј Бабурин: Русија може помоћи, али пазите, може подржати Београд, али не може заступати Београд. Ако садашња власт сама није довољно заинтересована да се оштро супротстави независности Косова, онда ни ми не можемо много да учинимо.

Али, пустимо прво да видимо како ће да се заврши у Савету безбедности. Све је то направљено против Срба, и Косово и Хаг, и у питању је једна иста борба.

• **На крају, да ли сте познавали Слободана Милошевића?**

Сергеј Бабурин: Да, били смо у врло срдачним односима, али морам да признам да је био љубоморан на моје велико пријатељство са Војиславом Шешелом.

Последице одласка српског народа у Хашки трибунал

Хаг као средство за убијање Срба

Пише: Угљеша Мрдић

После последњих догађаја у Хашком трибуналу поставља се питање докле ће Хаг да убија Србе. Убијен је бивши председник Србије и СР Југославије Слободан Милошевић.

Хашки трибунал неумштно одбацује околности под којима је Милошевић убијен, а према саопштењу Хага, преминуо је од инфаркта. То што је Милошевић умро од инфаркта Хашки трибунал никако не ослобађа одговорности. Поставља се питање шта је инфаркт изазвало, да ли нечињене, односно ускраћивање Милошевићу адекватног лечења у Москви или давање лекова који су неутралисали терапију за снижавање крвног притиска.

Милошевић није ни прва ни последња жртва Хашког трибунала. Подсећамо да су се у Хагу хвалили да знају сваког минута шта раде хашки притвореници. Како онда нису приметили да је већ неколико сати, 11. марта, Милошевић мртав. Хашке српске жртве се више не могу побројати на прсте обе руке.

Подсећамо и на недавну смрт бившег председника Републике Српске Крајине Милана Бабића, који је 6. марта, према званичном саопштењу, у хелици у Шевенингену извршио самоубиство. Како је могуће да чувари хашког казамата нису приметили да Бабић намешта кравату око врата и планира да се убије. Претпоставка је да је Бабић од гриже савести због срамног лажног сведочења против српских хероја Слободана Милошевића, Момчила Крајишника, Милана Мартића, и других одлучио да своју нечисту савест пресече насилном смрћу, то јест самоубиством. Постоје индиције да је Бабић пре самоубиства оставио опроштајно писмо у којем јасно наводи како се на њега вршио притисак, и да је све што је изговорио против Срба било лажно, као и да то више није могао да издржи. У току његовог сведочења против Милана Мартића било је очигледно да су захтеви Тужилаштва били све већи и да је све више срљао у лажи са којима његова савест није могла да се избори.

Можда је Хаг остао пасиван на Бабићево планирање самоубиства, јер су га претходно као пса искористили. Хаг има навику да пронађе оне најмање одане српском народу, не би ли их искористио против својих сународника. Сетите се шта је Биљана Плавшић урадила у договору са Хагом и тиме себи купила нечасно место у српској историји.

Бабић је такође категорично сведочио против свог народа само да био добио мању казну. Након изрицања казне од 13 година сматрао се изиграним, баш као и Биљана Плавшић, а нови захтеви Тужилаштва за његовим сведочењем су тек пристизали.

У Шевенингену средином 1998. године умро је и Милан Ковачевић из Приједора, јуна 1999. године убио се или је убијен бивши председник општине Вуковар Славко Докмановић, а Хаг је на лечење привремено пустио и генерале ЈНА и касније Војске Републике Српске Ђорђа Ђукића и

Момира Талића, који су преминули непосредно после тога. И Милошевић и Бабић, као и Ковачевић, Докмановић, Ђукић и Талић су класичне хашке жртве. Или су убијени, или су умрли после мучења, или су натерани на самоубиство.

Приликом покушаја хапшења убијени су хашки оптуженици Симо Дрљача јула 1998. године, Драган Гаговић 1999. године, као и Јанко Јањић из Србиња, који је убијен октобра 2000. године у својој кући. Некадашњи министар унутрашњих послова Србије Влајко Стоиљковић, кога су теретили за очигледно непостојеће ратне злочине на Косову и Метохији, убио се на очиглед својих колега и грађана априла 2002. године на ступеништу Савезне скупштине у Београду, а оптуженик Никица Јањић убио се у Приједору.

Ово су све хашке жртве, а све сами Срби. Одраније се зна да све повластице хашког казамата ужива и оно мало муслимана и Хрвата који се у Хагу налазе. У Хагу нема на сто-

Проклета Јерина

тине муслиманских, хрватских и албанских злочинаца који су секли главе Србима и убијали нашу децу, старце и силовали српске мајке и жене.

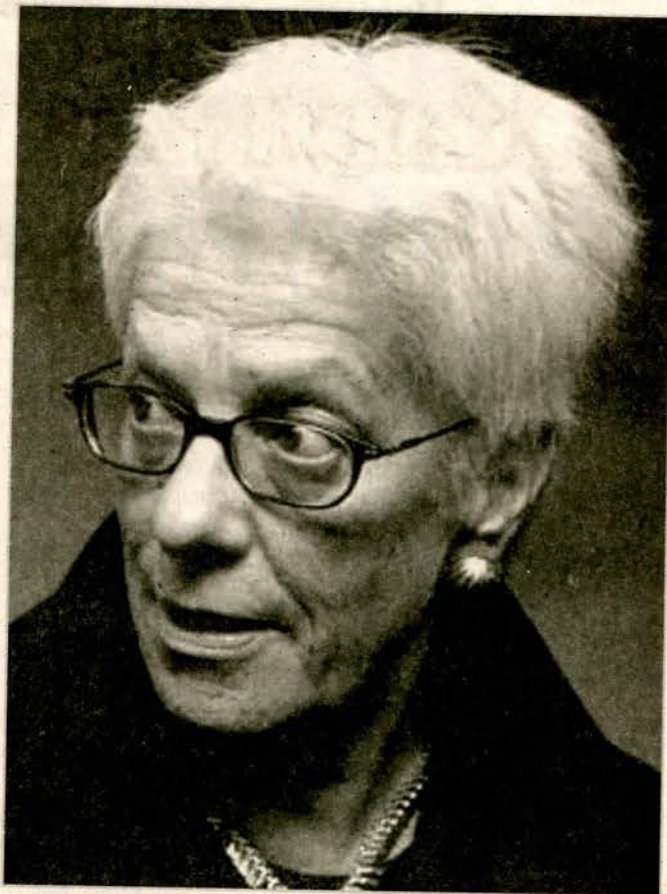
Како Еуфор сеје смрт по Републици Српској

Не сме се заборавити ни мучки напад хашких гонича на породицу Абазовић, који се догодио код Рогатице 5. јануара ове године, када су војници међународних снага убили Раду Абазовић, а њеног једанаестогодишњег сина Драгољуба и супругу Драгомира тешко ранили. Наводно је Еуфор хтео да ухапси Драгомира Абазовића због сумње за умешаност у неке наводне злочине. Чим су видели породицу Абазовић, војници Еуфора су одмах кренули да пуцају. Ранили су невино дете, јер им се учинило да пуца у њих, а убили су његову мајку.

Током таквог срамног хапшења Драгомир је тешко рањен метком у главу и остаће доживотни инвалид. Ноћу бунца, прича сам са собом и привиђају му се слике како војници Еуфора пуцају на његову невину породицу. Због оваквих злочина сада је све на његовој кћерци Снежани, која је са своје 23 године сада стуб куће, али ништа не може заменити убијену мајку. Војници Еуфора су кренули да хапсе Абазовића, јер је Кантонално тужилаштво у Сарајеву против њега подигло оптужницу због наводних ратних злочина. Када их је видео, он је почео да бежи, а они су запуцали за њим. Потом су у леђа погодили његову супругу и сина, а анализом парафинске рукавице МУП Републике Српске је утврдио да мали Драгољуб није пуцао на војнике Еуфора, јер на његовим рукама ни на одећи нису нађене честице које асоцирају на барут.

Поступак против Абазовића је обустављен, он је на слободи, али нико против војника Еуфора још није покренуо адекватну судску и другу истрагу због убиства невинне жене и рањавања невиног човека и његовог једанаестогодишњег сина. Ето шта ради Хаг Србима. Убија невинне људе на кућном прагу само због наводних сумњи.

Док су Срби изложени најразличитијим малтретирањима (која се у не малом броју случајева завршавају смрћу) од стране Хашког трибунала, међународна заједница проналази разумевање за злочине почињене над Србима и злочинце не кажњава. Тако хашки оптуженик Рамуш Харадинај добија дозволу да се бави политиком док на слободи чека суђење, Интерпол укида потерницу против Агима Чекуа због његовог избора за председника владе Косова и Метохије иако га српско правосуђе терети за геноцид над Србима у тој покрајини и у Хрватској, а Хашим Тачи за преговарачким столом намерава да кроји судбину Косова и Метохије.

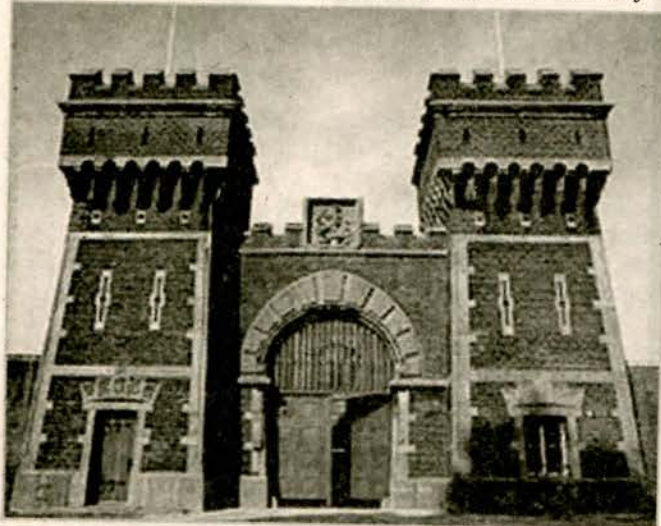
И док Милошевићева смрт многе наводи да преиспитају правичност Хашког трибунала и поставе питање оправданости његовог постојања, притисци за изручењем Радована Караџића и Ратка Младића су све јачи, Тужилаштво у њима тражи сламку спаса и смисао постојања Трибунала.

Двоаршинска политика Хашког трибунала и неправда видљиви су на сваком кораку, у сваком његовом потезу. Можда је случај др Војислава Шешеља најочигледнији пример таквог понашања. Ни у једном правном систему у свету није забележено да је неки оптуженик провео у притвору три године чекајући суђење. Па зар др Шешељ није добровољно отишао у Хаг пре три године да докаже своју и невиност српског народа.

Поставља се питање да ли презир према хашкој правди у домаћој и међународној јавности, који никада није био јачи него ових дана, може променити однос наше државе према овој институцији или ће и даље Србија испоручивати безговора све своје грађане и да ли ће пут којим Србија треба да се креће одређивати Карла дел Понте. Зебња је велика, поготово ако се зна да је Србија земља која је испоручила Хагу два председника, тројицу начелника Генералштаба, велики број државних функционера.

Двосмерна сарадња са Хагом, који пропагира премијер Војислав Коштуница, није уопште схватљива. Она је по систему – ми њима све, а они нама ништа, то јест само зло. Међутим, то држави не смета да позива хашке оптуженике да се предају.

Српски народ је уплашен, а нарочито они који су херојски бранили Србе на територији Србије, БиХ и Хрватске. У страху су да Хаг не извуче из рукава неку хашку оптужницу, па да тај часни Србин заврши у Хагу, где ће се на све могуће начине минирати његова одбрана а он бити изложен психичком малтретирању. Једноставно, таква су правила Хашког трибунала.

Последице одласка српског народа у Хашки трибунал

Резолуцијама против убица

- *Због кршења елементарних правних норми и начела и због убиства која се у Шевенингену дешавају, руска Државна дума резолуцијом захтева укидање Хашког трибунала. Шта ми чекамо?*

Основна порука реаговања слободарског света на последње мучко убиство које се одиграло у хашком казамату, кад је убиен бивши председник Србије и СР Југославије Слободан Милошевић, могла би најкраће гласити: Укинути Хашки трибунал. До сада су многе јавне личности из света заступале овакве ставове, а сада се први пут огласила и једна државна институција, и то институција државе која је стални члан Савета безбедности.

Руска Државна дума, највиши законодавни орган Федералног Сазива Руске Федерације је Резолуцијом, која је 15. марта 2006. године на заседању једногласно усвојена, захтевала од тзв. међународне заједнице, пре свега генералног секретара УН Кофи Анана хитно доношење одлуке о укидању Хашког трибунала и извођење пред лице правде свих одговорних за убиство Слободана Милошевића и осталих затворених Срба који су своје животе скончали у тамницама овог квази-суда. Српска радикална странка је Народној скупштини Републике Србије такође је поднела резолуцију у којој се захтева укидање Хашког трибунала.

Како се наводи у Резолуцији, одлуке Међународног кривичног суда за бившу Југославију, за све време његовог постојања, носе печат крајње исполитизованости и предубећења, а двојни стандарди су основа на којој овај суд заснива свој рад. Последица тога је кршење људских права, чак и са смртним последицама, наших грађана који су оптужени. Српски радикали су тиме изразили свој став према политичкој институцији какав је Хашки трибунал, сада је све на посланицима из других партија и републичком парламенту – хоће ли прихватити понуђену резолуцију и прикључити се све јачим притисцима у светском јавном мњењу и научним круговима да се Трибунал укине, или ће до даљњег следити упутства својих западних ментора.

Резолуција Српске радикалне странке

Резолуцијом о драстичном кршењу људских права грађана Србије који су оптужени пред Међународним кривичним судом за бившу Југославију, Српска радикална странка захтева укидање Хашког трибунала и обустављање свих истрага и поступака које је овај политички трибунал започео. „Велика Србија” објављује интегралну верзију Резолуције:

Апсолутно су недопустиви догађаји у Притворској јединици Уједињених нација у Шевенингену, који су, поред осталог, изражени и у непружању квалификоване медицинске помоћи затворенику коме је она неопходна. Смрт Слободана Милошевића није први случај смрти притвореника. На том тужном списку већ се налазе Славко Докмановић, Милан Ковачевић, Ђорђе Ђукић, Момир Талић и Милан Бабић.

Сада је очигледно да је МКСЈ формиран као политичка институција, као институција која би требало да стави печат на медијску пресуду против српског народа. Поред МКСЈ оптужени су сви српски лидери, цивилни и војни, чак и опозициони политичари, док се нигде не помињу кључни актери, они који су изазвали сукобе на територији бивше Југославије. Пред МКСЈ нису оптужени ни некадашњи хрватски председник Туђман, ни муслимански вођа Алија Изетбеговић, али ни лидери западне Алијансе који су починили бројна зверства на територији Савезне Републике Југославије. Идеје о правди и правичности су радом и деловањем МКСЈ претворене у своју супротност.

Злочин без казне

Убиство Слободана Милошевића је последњи у низу злочина који су учињени под окриљем и уз директну одговорност МКСЈ. МКСЈ је имао обавезу да брине о здрављу Слободана Милошевића, али је игнорисао његове захтеве за лечењем, као и гаранцију Руске Федерације, и на себе је преузео сву одговорност за живот Слободана Милошевића. Виновници његове смрти морају одговорати пред лицем правде.

Поврх свега, у МКСЈ, непружањем помоћи, систематски се урушава здравље притворених лица, а почетак судског процеса се одлаже на више од три године. Случајеви Војислава Шешеља и Момчила Крајишника представљају пример хашког цинизма и неправде, јер су, мада невини, изложени свакодневној тортури МКСЈ, што је у очигледном раскораку са звучним позивима на безусловно поштовање људских права у Европи и напуштање двојних стандарда, посебно у раду правосуђа.

Народна скупштина Републике Србије констатује да сваки оптужени има право да се брани сам, у складу са нормама међународног јавног права, и да је недопустиво наметање лажних бранилаца.

Народна скупштина Републике Србије такође констатује да је позив на безусловну сарадњу са МКСЈ позив на саучесништво у убиствима наших грађана, и да је свака даља делатност МКСЈ бесмислена и несврисходна.

Народна скупштина Републике Србије захтева обустављање свих истрага и поступака које је политички трибунал у Хагу започео.

Народни посланици Народне скупштине Републике Србије изражавају искрено саучешће породици Слободана Милошевића.

Указ Државне думе Руске Федерације

У вези смрти бившег председника Савезне Републике Југославије, Слободана Милошевића руска Дума обратила се генералном секретару Уједињених нација, Кофију Анану, државама чланицама НАТО и Међународном трибуналу, од којих захтева да се организује међународна истрага узрока и околности смрти Слободана Милошевића, наглашавајући да су недопустиви акти најгрубљег кршења људских права у хашком затвору, као и да је даља делатност Хашког трибунала несврисходна. „Велика Србија“ објављује Указ руске Думе у целини:

Једанаестог марта 2006. године у Хагу, у затвору Међународног трибунала за гоњење лица одговорних за озбиљна кршења међународног хуманитарног права која су се одиграла на територији бивше Југославије почев од 1991. године (МТБЈ), преминуо је бивши председник Савезне Републике Југославије, Слободан Милошевић. Делегати Државне думе Федералног Сазива Руске Федерације изражавају искрено саучешће породици и пријатељима Слободана Милошевића.

Из живота је отишао изузетан политичар, чија се делатност поклопила с најтрагичнијим периодом у историји ове државе. Оцену личности Слободана Милошевића и његове улоге у догађајима на Балкану у периоду од 1991. до 1999. године, према убеђењу депутата Државне думе, даће, пре свега, народи на чије судбине је он имао непосредни утицај. Јасно је да ће тек са протоком времена ова оцена моћи да буде објективна и одмерена.

Државна дума, ослањајући се на мишљење међународног конзилијума, више пута је изражавала узнемиреност стањем здравља Слободана Милошевића и из хуманитарних разлога обраћала се МТБЈ с позивом да привремено обустави судски процес против њега. Руска Федерација је била спремна да прими Слободана Милошевића на лечење и да

Трибуналу пружи гаранције о његовом повратку у Хаг. Па ипак, Трибунал је игнорисао ова обраћања преузимајући на себе пуну одговорност за живот Слободана Милошевића. С тим у вези потребно је без одлагања организовати међународну истрагу узрока и околности смрти Слободана Милошевића. Узроци његове смрти, било да је у питању немар или зла намера, морају се именовати, а њихови виновници морају стати пред лице правде.

По мишљењу депутата Државне думе, МТБЈ није успео да реализује идеју због које је успостављен. Одлуке које је доносио за све време свога постојања носе печат крајње исполитизованости и предубеђења. Двојни стандарди постали су норма његовог рада.

Апсолутно су недопустиви факти најгрубљег кршења људских права у хашком затвору МТБЈ, који су, поред осталог, изражени и у непружању квалификоване медицинске помоћи затворенику коме је она неопходна. Смрт Милошевића није први случај смрти затвореника, припадника бившег српског руководства. Незнатно раније на овај тужни списак доспео је лидер хрватских Срба, Милан Бабић. Таква трагична след догађаја у очигледном је раскораку са звучним позивима на безусловно поштовање људских права у Европи и напуштање двојних стандарда, посебно у раду правосуђа.

Државна дума још једном изјављује да се у најкраћем року морају обуставити све истраге у МТБЈ које се спроводе у оквиру такозване стратегије завршетка посла утврђеног од стране Савета безбедности ОУН, као и то да је даља делатност МТБЈ несврисходна.

ФЕДЕРАЛЬНОЕ СОБРАНИЕ РОССИЙСКОЙ ФЕДЕРАЦИИ

ПОСТАНОВЛЕНИЕ ГОСУДАРСТВЕННОЙ ДУМЫ

О мнении Государственной Думы
Федерального Собрания Российской Федерации
«В связи со смертью бывшего Президента Союзной Республики
Югославии С.Милошевича»

Государственная Дума Федерального Собрания Российской Федерации

постановляет:

1. Принять мнение Государственной Думы Федерального Собрания Российской Федерации «В связи со смертью бывшего Президента Союзной Республики Югославии С.Милошевича».
2. Направить настоящее Постановление и указанное Заключение Генеральному секретарю Организации Объединенных Наций К.Аннану, в парламенты государств - членов НАТО и в Международный трибунал для судебного преследования лиц, ответственных за серьезные нарушения международного гуманитарного права, совершенные на территории бывшей Югославии с 1991 года.
3. Направить настоящее Постановление и указанное Заключение в «Парламентскую газету» для официального опубликования.
4. Настоящее Постановление вступает в силу со дня его принятия.

Председатель Государственной Думы
Федерального Собрания
Российской Федерации

Б.В.Грызлов

Москва
15 марта 2006 года
№ 2988-IV ГД

Личност изблиза: Агим Чеку

Демон пружа руку

- Многo окорелих криминалаца, терориста, дилера оружја и дроге. Истио толико војника НАТО-а, службеника УНМИК-а и сираних дипломата... говоре Србима „хајде да градимо државу Косово“.
- Кад говоре о Србима, горейоменутии много личе једни на друге.
- Мало је обичних злочинаца, а много великих зликоваца. Нема слободе, нема правде, ништа им не верујемо – говоре расијамећени Срби. Некима је смрт боља од непријатељског окружења

Пише: Радислав Ђук

Премијер

Март је месец, година 2006. Ругова није међу живима, Фатмир Сејдију је нови окупациони председник, Неџат Даци смењен са места председника Скупштине, Рамушу Харадинају хашки суд одобрио да се бави политиком, пошто је пре тога ослободио сваке кривице Фатмира Љимаја.

Харадинајева партија Алијанса за будућност Косова 1. марта даје премијеру Косова Бајраму Косумију рок да „до сутра“ поднесе оставку, јер ће у супротном покренути процедуру његовог смењивања. Уз најаву смењивања Косумија стиже и информација да ће на место председника Владе Косова бити именован Агим Чеку.

У високу политику тако је одједном као из катапулта убачен Агим Чеку. У том моменту он је командант Косовског заштитног корпуса, састављеног од бивших припадника терористичке ОВК. Чеку је био командант ОВК. Појављује се у Скупштини у генералској униформи.

Након оставке Бајрама Косумија, председник Косова Фатмир Сејдију 2. марта номинује Агима Чекуа за премијера Косова. „На основу уставних овлашћења и споразума о коалицији Демократског савеза Косова и Алијансе за будућност Косова и других партнера, председник Косова је одлучио да номинује Агима Чекуа за премијера Косова“, наводи се у саопштењу достављеном медијима. Сејдију је од Чекуа затражио да формира Владу Косова на основу коалиционог споразума. Саветник председника косовске скупштине Рамуш Тахири саопштава да су оставке премијера Бајрама Косумија и председника парламента Неџата Дација званично затражене како би се отклонио застој у преговорима са Србијом и у утврђивању статуса Косова и Метохије. Међутим, како је навео Тахири у најновијем издању недељника на албанском „Јава“, ради се о акцији која је започета „у одређеним круговима Косова, везаним за партијалне међународне интересе“.

Међународне интересе? Па наравно...

Агенцијска вест, 3. март:

„Специјални изасланик УН за преговоре о будућем статусу Косова и Метохије Марти Ахтисари завршава тродневну посету покрајини.“ У три прва дана марта, како видимо, прелама се нешто врло битно у шиптарским редовима и у њиховим односима са Западом.

Ахтисари се, истовремено, састаје и са председницима пет српских општина на Косову и Метохији, који оцењују да се нису стекли услови за почетак разговора о статусу покрајине и истичу да што пре треба почети са децентрализаци-

јом власти, саопштио је Координациони центар у Косовској Митровици. Председници општина Зубин Поток, Лепосавић, Звечан, Штрпце и Ново Брдо су се, у разговору са специјалним изаслаником УН за Косово, у Приштини, zaloжили за што бржи почетак децентрализације, пре свега полиције и судства.

Специјални изасланик Уједињених нација за преговоре о статусу Косова и Метохије Марти Ахтисари, наравно, одлази у седиште Уједињених нација, где обавља разговоре уочи друге рунде директних преговора Београда и Приштине о будућности Косова и Метохије идуће недеље. На (затвореним) консултацијама са члановима Савета безбедности Уједињених нација, Ахтисари извештава амбасадоре о првом састанку представника српске и албанске стране, досадашњем „наплетку“ у преговарачком процесу и утисцима о

својој посети Београду и Приштини и изјављује да до испуњења одређених стандарда на Косову и Метохији мора доћи одмах и да је то предуслов за решавање коначног статуса Косова и Метохије. Ахтисари је о преговорима о Косову и Метохији у Вашингтону разговарао и са званичницима САД и представницима Међународног монетарног фонда и Светске банке.

... А Косово и Метохија је била једна од тема разговора шефова дипломатија САД и Русије Кондолизе Рајс и Сергеја Лаврова, пренео је портпарол Стејт департмента Шон Мекормак. САД и Русија „истичу значај настојања да се до решења за то питање дође преговорима“, казао је Мекормак на редовној конференцији за новинаре и додао да је то била „суштина њиховог разговора“ о Косову и Метохији. Из дипломатских извора се сазнало да је Марти Ахтисари нарочито уверавао саговорнике о Чекуу, тако што је говорио да ће бити у стању да контролише албанске редове, како политичке структуре, тако и припаднике Косовског заштитног корпуса, бивше припаднике ОВК, као њихов командант.

На потерници

У Београду, међутим, постављање Агима Чекуа на главну позицију у Приштини оцењено је као тешка провокација Срба. Чак је и ова влада била брза да то одмах нагласи. На сајту Владе Србије објављено је да је против кандидата за премијера Косова Агима Чекуа и лидера Демократске партије Косова Хашима Тачија МУП Србије још у лето 2002. године поднео кривичну пријаву Хашком трибуналу због основане сумње да су починили геноцид над српским наро-

дом на Косову и Метохији. Чеку и Тачи се терете и за кршење ратних закона и обичаја, тешке повреде Женевских конвенција, злочине против човечности, кршење ратних закона и обичаја од 1. јануара 1998. до 1. јануара 2000. године, наводи се у кривичној пријави, која је поднета 5. јула 2002. године. „Предлажемо тужиоцу Међународног суда у Хагу подизање оптужнице против Чекуа и Тачија ради кажњавања за учињене злочине, у складу са одредбама Правилника о поступку и доказима и одредбама Статута Међународног суда“, каже се у пријави. Чеку и Тачи терете се и за саучесништво у геноциду, као и спровођење терора, прогон неалбанског становништва у Покрајини, што је проузроковало да Косово и Метохију, после доласка међународних снага, напусти најмање 237.829 Срба и осталих неалбанаца, чија је имовина уништена или узурпирана. Они се терете и за разарање и општењење религијских и културно-историјских споменика српске националне баштине, „желећи да тиме елиминишу све трагове егзистирања Срба у Покрајини“.

У кривичној пријави је наведен велики број убистава, отмица и мучења Срба и других неалбанаца на Косову и Метохији које су починили припадници „ОВК“, чији су лидери били Чеку и Тачи. Ко има потребу да се још боље информисе о злочинима за које је оптужен генерал Агим Чеку, има их на сајту Владе Србије, где је пренета кривична пријава са образложењем и комплетном документацијом. У оптужници коју је српско правосудје подигло против њега, Чекуу се као команданту бивше „Ослободилачке војске Косова“, на основу командне одговорности, на терет ставља убиство 9 Срба и 18 припадника других националних мањина, 518 тешких повреда и рањавања и 584 отмице.

Пошто је за Чекуом, пре четири године, расписана међународна потерница, под оптужбом за геноцид над Србима почињен за време сукоба пре и по доласку Кфора на Косово и Метохију, једном се догодило да је био ухапшен – у Љубљани. Но, одмах је, на интервенцију из Приштине, шефа УНМИК-а, пуштен, уз образложење да је Косово издвојено из правосудне надлежности Србије. На исти начин је поступљено и са Тачијем у Будимпешти.

Генерал Агим Чеку се у својству новог премијера (окупираног) Косова и Метохије ових дана претежно бадио на дипломатску активност, идући у Брисел и Беч.

Кад је стигао у аустријску престоницу, пратила га је информација аустријске полиције да неће бити хапшења, а шеф дипломатије Аустрије, земље председавајуће ЕУ Урсула Пласки је рекла: „Нови премијер има посебну одговорност да српској заједници на Косову и Метохији пружи руку“, понављајући фразу која се већ могла чути од Солане, Схефера, Ахтисарија. Изрекла је још једну фразу: „Косово мора бити дом свим својим народима“.

У огледалу

Постоји једна прича, једног познатог писца, у којој се каже како „постоји једна врста мреже, старе као Метузалем, меке као паучина и исто тако пуне рупа, која је, упркос свему, до дана данашњег задржала своју чврстоћу. Кад се демон умори од прогањања или вртења у круговима на ветрењачи, може да се скраси у огледалу. Ту вреба као паук у својој мрежи мушицу, која је сигуран плен...“

Та прича иде даље својим током, а ми ћемо о Агиму Чекуу, који треба „да пружи руку“ Србима.

С човеком ожењеним Српкињом, са којом има и децу, требало је у животу током ратова да се дешава, ако се држимо логике, нешто сасвим обратном од оног што знамо да је било. Али ето, тај човек, који је починио најтеже злочине, бирао је за жртве највише Србе, посебно цивиле, старе љу-

де, жене, немоћне, децу... По Лици, Далмацији и по Косову и Метохији.

Отуд прича о демону.

Много је написа, текстова о њему. Огроман досије је пред нама. Узмимо само један.

Џефри Бенер: „Ратни злочинац, савезник, или и једно и друго?”

Година 1999, 21 мај.

„Агим Чеку, некад високи официр у Војсци Хрватске, сада командант ОВК, један је од главних протагониста најбруталнијег етничког чишћења на овим просторима. Данас, он је на страни НАТО-а”.

„Начелника штаба Ослободилачке војске Косова (ОВК), Агима Чекуа, повезују са два најужаснија по бруталности догађаја у ратовима у бившој Југославији. Сада је он на страни НАТО-а у рату на Косову. Ко је овај човек, и зашто и у чијем интересу му НАТО (о)прашта”, пита се наведени аутор и затим прилаже његову ратну биографију, истичући како је приступио новосозданој хрватској војсци 1991. године, у време настојања те републике да се отцепи од Југославије и како је брзо догурао до бригадног генерала, остајући активан официр до фебруара 1998. године. Руководио је у операцијама „Олуја” 1995. године и Медачка офанзива 1993, у етничком чишћењу Срба из Крајине, убиствима цивила, силовањима и систематским паљевинама. Позивајући се на поуздане западне изворе, Бенер наглашава да је Агим био чак један од кључних планера „Олује”, а истиче и изјаву неименованог пензионисаног официра САД: „Били смо (њиме) импресионирани”.

Бенер подвлачи да многи аналитичари сматрају да је операција „Олуја” била покренута уз прећутну сагласност Запада, а можда чак уз подршку војних саветника САД (као што чине и са ОВК на Косову), а о каквом злочину је реч, говори тако што се позива на извештај Амнести интернешенела, да је протерано најмање 180.000 Срба, да је убијено стотине цивила, од којих су многи били стари и немоћни људи који нису били у стању да беже са осталима, а на крају и то да је Хрватска армија спалила више од 5.000 кућа.

И „Њујорк тајмс” је својевремено писао о ратним злочинима у операцији „Олуја”. Такође, да је командовао у масакру у Медачком џепу 1993, а све то има везе и са САД. Задржимо се и на интересантној изјави Џејмија Шеја, портпарола НАТО-а, на прес брифингу 14. маја 1999. године. Упитан да коментарише ову умешаност у етничко чишћење док је био у хрватској војсци, Шеј је, како наводи Бенер, рекао: „Па, ја сам увек био јасан ... да НАТО нема директне везе са ОВК”. „Ко је их је поставио за лидере, то је потпуно њихова ствар. Немам у вези с тим никакав коментар”.

Ко их је поставио за лидере ОВК – баш интересантно питање, али за Клинтон и Мадлен Олбрајт, Веслија Кларка и Холбрука. Они су смислили „Милосрдног анђела” и добили захвалницу у Приштини. Клинтон – Булевар Била Клинтон, Мадлен Олбрајт – Орден слободе! Холбрук? За њега кажу да преферира новац. Колико је добио он, а колико други, и то ће неко некада, можда, објавити. Али, нећемо више о томе, јер се некако само по себи намеће питање (одговор ће, надамо се, такође једног дана дати историчари) како то да је Стејт департамент исте, 1998. године, најпре ставио Ослободилачку војску Косова на листу терористичких организација, а затим ту исту ОВК пригрлио за свог савезника у рату против Србије, или како би они у Вашингтону више волели да чују, „у одбрани америчких националних интереса на Балкану.” У томе су им Шиптари и даље савезници, а наравно, генерал Чеку међу првима.

Демону су рекли да пружи руку Србима и он је рекао да је спреман да то учини, па је то и у свом инаугуративном го-

вору приликом премијерске промоције подвлачио.

Али, демон пружа руку „оним преосталим Србима на Косову”... „да заједнички граде косовско друштво”, „државу Косово”, која ће „са свим суседима, укључујући ту и Србију” имати „добросуседске односе”. Питање је да ли је ова понуда генерала стигла косовским Србима када им је ускраћена струја, телевизија, новине, када су грађани шестога реда. Но, демону, наравно, до повратног реаговања није ни стало, као што није ни било којем Шиптару који ишта значи у данашњем Косову и Метохији.

Реч-две о биографији

Агим Чеку је рођен 1960. године у селу Ђушка, код Пећи. Бивши је официр ЈНА. Ожењен је Драгицом.

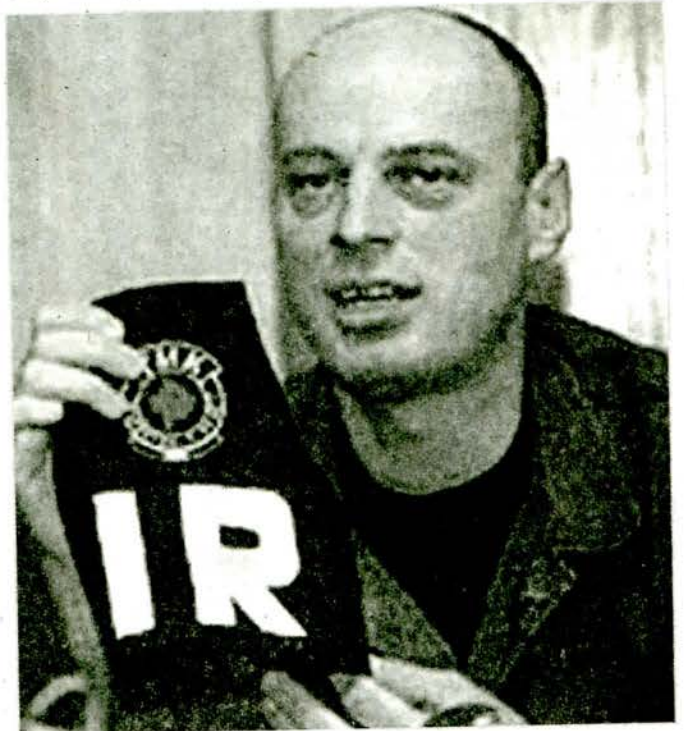
За време сукоба у Хрватској, као пуковник Збора националне гарде (ЗНГ, зване „зенге”), предводио је јединицу која је, крајем септембра 1991. године, извршила киднапованье, убиства и масакрирање 15 најугледнијих Срба из Гостића.

Септембра 1993. године учествовао је у нападу припадника хрватске војске на Медачки џеп, у којем је масакрирано 87 српских цивила. Један је од кључних учесника у планирању операције „Олуја”, спроведене августа 1995. године.

Заједно са Рахимом Адемијем, генералом хрватске војске, 1997. године, организовао је врбовање и упућивање Албанаца из Хрватске у јединице ОВК.

Године 1998. постављен је за начелника Главног штаба ОВК, учествовао у планирању и извођењу терористичких акција усмерених према припадницима МУП-а Србије и Војске Југославије, као и према неалбанском становништву на Косову и Метохији.

Након расформирања ОВК, именован је за команданта Косовског заштитног корпуса, чији су припадници, под његовом командом, своје терористичке активности усмерили према припадницима МУП-а Србије, распоређеним у копненој зони безбедности, у општинама Прешево, Бујановац и Медвеђа, као и према припадницима војних и полицијских снага Републике Македоније. По његовим инструкцијама, велике количине оружја, којим је располагала бивша ОВК, сакривене су на више тајних локација на Косову и Метохији.

Преко брата Бесима, Агим Чеку је, након бомбардовања од стране НАТО, вршио контролу над затворима у којима су били смештени цивили српске националности, од којих су многи ликвидирани.

У циљу ефикасније координације терористичких активности и пружања логистичке помоћи припадницима тзв. Ослободилачке војске Прешева, Медвеђе и Бујановца, по налогу Чекуа, до маја 2001. године, штаб ове формације био је смештен у седишту Главног штаба РТГ Косовског заштитног корпуса Карадак у Гњилану.

Од маја до августа 2001. године, у организацији Агима Чекуа, поједини официри Косовског заштитног корпуса, пре свега припадници групе „Црни орлови”, којом је руководио мајор Косовског заштитног корпуса Идриз Баљај, звани Тогер, активно су учествовали у сукобима у Македонији, у оквиру јединица ОНА.

Чеку је, почетком 2002. године, јавно осудио хапшење од стране припадника УНМИК-а актуелних официра Косовског заштитног корпуса – Љатифа Гашија, бившег заменика команданта РТГ Лаб, и Рустема Мустафе, бившег команданта РТГ Карадак, оптужених за ратне злочине на Косову и Метохији.

Наведени подаци су део званичне документације којом располаже Влада Србије, као што су и ови који следе:

Агим Чеку, посредством брата Едхема (чији је терористички досије такође крцат злочинима над Србима), контролише криминалне активности у вези шверца оружја, дроге и илегалне трговине акцизном робом на подручју Пећи, директно сарађујући са Даугом Кадриовским и Руфатом Мусом.

Власник је предузећа „Слога” из Приштине, којем припадају хотели „Гранд” и „Божур” и у којима се налазе центри проституције, дроге и коцке, с тим што му послове води Сулејман Селими. Има око 60 локала широм Косова и Метохије. Врло је близак са Рахимом Адемијем, Рамушом Харрадинајем, Адемом Краснићијем, Муратом Јашаријем, Шахиријем, Шефкетом Муслијумом и Хашимом Та-

чијем, са којим контролише све јавне и тајне активности Косовског заштитног корпуса.

Имате питања? Коментар?

Останимо само на једном: ако је све тако као што је речено, шта онда тамо ради Међународна заједница? Шта ради Кфор (НАТО)?

Они нас не остављају без својих коментара. Свих ових година од окупације Косова и Метохије, наше свете српске земље и колевке, они говоре. Кажу да ни они не крију да стање у „косовском друштву” није идеално, али да се сваким даном поправља. На крају ће се све довести у ред. То ће бити када Косово и Метохија добије независност.

У овим новинама не бисмо могли да објавимо у оригиналу где их тера наш народ, те белосветске... Наравно, „међународну” политику на овом простору и даље одређује Вашингтон, па све што сте мислили, нека иде на ту страну.

И све оно што сте прочитали у овом чланку о Агиму Чекуу, демону који пружа руку, адресирано је на престоницу зла. Мисли ли Америка да јој се верује када тврди да све што ради, чини из потребе да утиче да свет буде бољи?

Није посао новинара да мењају свет. Наш је посао да верно бележимо шта се дешава, и шта ко каже. Фотографишемо свет и људе у њему, рекао је једном велики Сулцбергер.

А присећамо се да је једном Алберто Моравија, италијански књижевник, рекао: „Највећи злочинци су они који се играју страхом човечанства”.

Генерал Чеку, сада премијер, који је рекао „Савест ми је чиста”, довео је тројицу из Косовског заштитног корпуса (бивша ОВК) за своје саветнике. Он и они су се држали девизе која се приписује Стаљину: „Мртав човек – решен проблем”. Њима није свануло док неком није смркло. Искористили су пожар за пљачку. Њихов пољубац је Јудин.

Генерал Агим Чеку може бити уцењен или поткупљен човек, али је свакако демон (који је, ето, спреман да Србима пружи руку)...

Двогодишњица погрома Срба

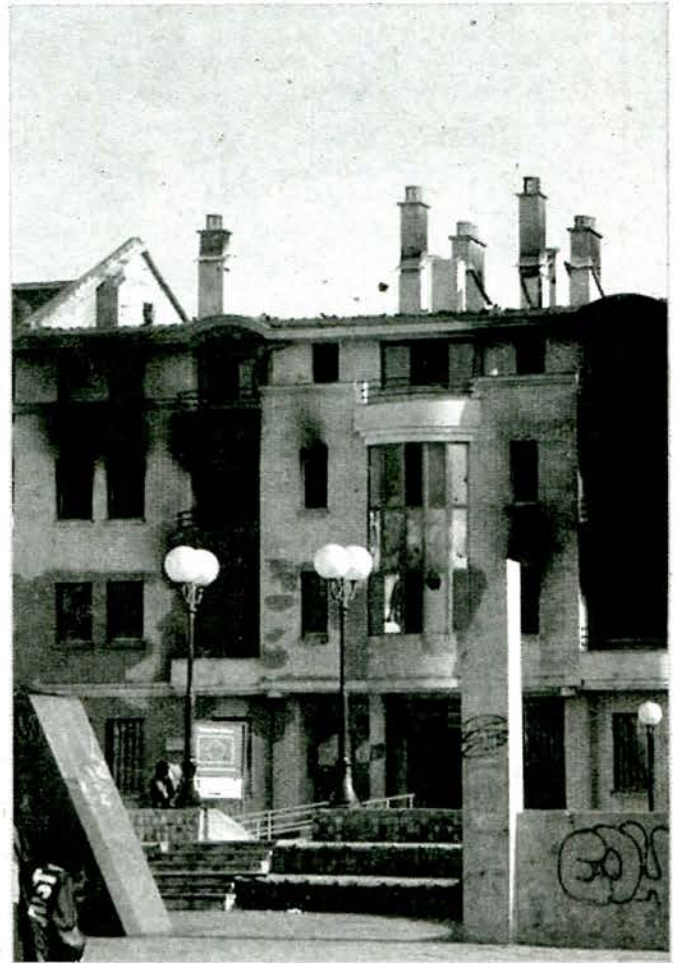
Независно Косово и Метохија награда за злочине

Пише: Будимир Ничић

Седамнаестог марта навршиле су се две године од избијања највећих етнички мотивисаних сукоба на Косову и Метохији од доласка међународних снага у покрајину. Неколико хиљада Срба у Штрпцу, Грачаници, северној Косовској Митровици, Великом Ропотову и још неким местима, обележило је две године од погрома Срба на Косову и Метохији, јединственом поруком свету: „Не - независном Косову”. У Грачаници, пред око 1.000 окупљених, ученици основних и средњих школа, текстовима и песмама поручили су свету да живот у логору постаје неподношљив. Док је служен парастос погинулима у манастиру Грачаница, мртву тишину нарушавао је хеликоптер КФОР-а, који је непрестано кружио изнад манастира. Већина грађана који су учествовали на протесту, паљењем свећа одали су последњу пошту и бившем председнику Србије и СРЈ Слободану Милошевићу.

У исто време око четири хиљаде грађана окупљених у Штрпцу, упутило је поруку да је доста са скривањем српских жртава. Тог 17. марта живот су изгубила и два житеља општине Штрпце, и то отац и син Добривоје и Бошко Столић, који су 1999. протерани из Урошевца и настанили се у селу Дражковце, где су и страдали на кућном прагу. На скупу су говорили представници политичких партија (Српске радикалне странке и Српског покрета обнове) и ученици средњих школа, који су навели да се и даље од стране албанске заједнице врши притисак на српске живаљ да се исели са својих огњишта, као и да им у томе увелико помажу и представници међународне заједнице.

Председник Општинског одбора Српске радикалне странке у Штрпцу Звонко Михајловић рекао је, обраћајући се скупу, да су Шиптари ти који не желе суживот са Србима, а да су то најбоље показали и доказали 17. марта 2004. године, и то пред очима целе светске јавности и у присуству оних

Напади на Србе почели су 17. марта 2004. под изговором да су Срби криви за утапање албанске деце у реци Ибар и трајали су до 19. марта. Немири који су почели у Косовској Митровици прерасли су у оружане нападе на готово све српске средине у покрајини. Поприште најжешћих сукоба била је Чаглавица. Тог сунчаног дана напад на ово село почео је у подне. Око двадесетак хиљада Шиптара кренуло је из Приштине ка Чаглавици, где су Срби у блокади држали магистрални пут Приштина – Скопље због оружаног напада на Јовицу Ивића два дана раније. Тога дана у Чаглавици су рањена двојица Срба хиџма из снајперског оружја, а спаљено је и десетак српских кућа. Такође је теже повређено и двадесетак шведских војника КФОР-а. Погром Срба био је део плана у коме је учествовало око 70.000 терористичких екстремиста. Ови догађаји довели су у питање улогу међународне мисије у јужној српској покрајини. Размера мартовског погрома још није систематски и правилно објашњена, јер је у њима страдало, поред 19 људи, 35 цркава и манастира, 800 кућа, као и читави делови градова. Примера ради, у Призрену, све што је припадало српској културној баштини је уништено. Резултати обнове, данас после две године, показују да је лакше рушити него градити. Већина од четири хиљаде расељених особа није се вратило у своје домове, а поправка уништене православне баштине до сада се своди на то да су само рушевине рапчишћене. Одговорност за предводнике десетина хиљада људи који су 17. и 18. марта 2004. године рушили и палили пред собом све што је српско, није утврђена.

који су тобоже задужени да на Косову и Метохији успоставе мир и владавину права. Он је нагласио да међународна заједница у покрајини није испунила ниједну своју обавезу из Резолуције 1244, која би олакшала живот Срба. „Једна од обавеза у Резолуцији је повратак 1000 војника и полицајаца на Косово и Метохију. Зашто то не испуне? Уместо тога, преко неке такозване Косовске поверилачке агенције пљачкају државну и друштвену имовину Републике Србије. Шиптарима дозвољавају све видове борбе против Срба, укључујући и убиства”, рекао је на скупу у Штрпцу Звонко Михајловић. Он је парафразирао народну изреку „Чије овце, тога и планина”, коју углавном примењују Шиптари, а у последње време и неке српске продане душе, рекавши да се притом заборавља чињеница да су овце привремене, а да планина остаје вечна.

Друга годишњица погрома над Србима обележена је и у Косовском Поморављу. У српском селу Ропотово окупило се око 3500 људи, који су, поред одавања поште погинулима, упутили подршку преговарачком тиму у Бечу, а уједно и упозорење да „неће пристати да живе у независном Косову”. Најмасовнијем протесту до сада у Косовској Митровици присуствовало је око десет хиљада људи. Најпре је уз звона цркве Светог Димитрија минутом ћутања одата пошта свим жртвама мартовског погрома. На скупу су, између осталог, постављена питања: да ли ће препотентни и арогантни Енглези дати независност северној Ирској и Шкотској, да ли ће Шпанци дати независност Баскији, да ли ће Италијани дати независност за Јужни Тирол, да ли ће, ако се Шиптарима да право на самоопредељење, исто омогућити и Србима у Републици Српској?

Речено је, такође, да на Косову и Метохији има и лепих ствари, као што је то да су српска деца у покрајини најзбеднија на свету, јер их на путу до школе прати тенк.

Обраћајући се скупу, један од самозваних представника Срба са севера Косова и Метохије Милан Ивановић, рекао је да никада у историји српског народа није било више талога, муља, протува, фукара, профитера, криминалаца разних боја, сорошеваца, издајника.... „Оливер Ивановић је иначе члан радне групе за енергетику, а Срби немају струју. Ранђел Нојкић је члан одбора за телекомуникације, а Србима искључују телефоне. Навешћу вам редом и ове ДОС-ове потпредседнике и протуве... зар није један од њих Момчило Перишић, амерички шпијун? Зар није Горан Свилановић шиптарски лобиста који се залаже за независно Косово? Зар није Чеда, звани Холбрук, који каже Србија ће бити демократска, па и ако Срба не буде у њој? Чанак прави неку мултиетничност са неким дијецевима на релацији Приштина-Нови Сад. Вероватно су то неки Чанкови гејеви. Свима њима је место на депонији. Свима је место код оног непомећутог потпредседника Владе, код кога је улаз позади, који више води рачуна о правима хомосексуалаца, а Србе на Косову никада није споменуо”, рекао је Ивановић. После протеста, грађани су обишли места где су пре две године убијени Јана Тучев и Боривоје Спасојевић, положили цвеће и запалили свеће.

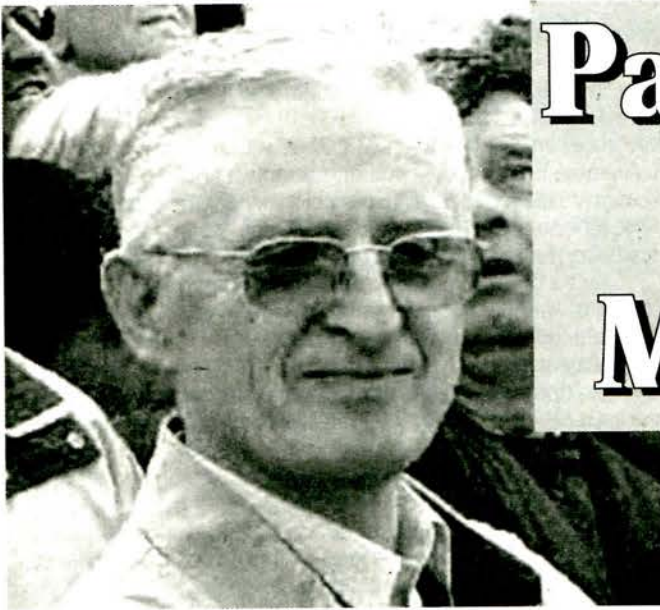
На свим протестима, који су протекли достојанствено, ношене су исте пароле: „Независно Косово – канцер Европе”, „Не дајемо територију за Европску унију”, „Косово и Метохија је Србија”, „Аутономија да, независност никада”, „Независно Косово награда за злочине”, „Српска листа, српска срамота”, „Агиме Чеку, узми нас – Оливер Ивановић и Ранђел Нојкић”.

Терор не престаје

Да злочинци који су 17. марта 2004. рушили српске светиње, куће, прогнали 4.000 Срба, нису кажњени, сведочи и ноћ пре двогодишњице (16. март 2006). На пункту 'Брњак' на улазу у Зубин Поток, на северу Косова и Метохије, бачена је бомба и испалиено је око педесетак метака. Исте ноћи на српском гробљу у Урошевцу порушено је неколико споменика, а на цркви Светог Уроша у том граду, поломљени су прозори.

Расрбљавање Косова и Метохије (3)

Аутор је био савезни министар иностраних послова од јануара 1998. до новембра 2000. године. Учесник је сасијанка Милошевић-Ахмисари-Черномирдин 2. и 3. јуна 1999. године у Београду. Био је посланик Народне и Савезне скупштине све до њеног распуштања. Један је од оснивача и актуелни председник Београдског форума за свет равноправних. Аутор је књиге „Укидање државе” и више других публикација.

Пише: Живадин Јовановић

Крива на Косову и Метохији и тероризам косовских Албанаца директно су инспирисани и усмеравани од стране Албаније, активног подстрекача идеје о „великој Албанији”. Један од кључних доказа за такву оцену је њено пуно ангажовање на обезбеђивању услова за обуку терориста ОВК на њеној територији и снабдевању оружјем.

Вођа Демократске партије Албаније, Сали Бериша, касније премијер, започео је још 1992. године са пружањем логистичких услова за обуку терориста са Косова и Метохије. У то време успостављен је канал за одлазак терориста из западних земаља у Албанију и на Косово и Метохију. Заједно са делом локалних Албанаца, задојених националистичком идејом о великој Албанији, обука је вршена за у ту сврху специјално основаним камповима. Ти кампови су били у Тирани, Елбасану, Кукусу, Тропоји, Пескопеји, Хазу, Фиерзи и другим местима. Циљ свих фактора уплетених у мрачно коло тероризма био је исти – отцепљење Косова и Метохије од Србије и уједињење свих Албанаца Балкана у једну заједничку државу.

Мада је касније дошло до промене политичких прилика у Албанији, обука терориста је настављена са још већим интензитетом. Умножава се број кампова за обуку, албанска нарко-мафија на релацији Њујорк-Брисел-Цирих-Тирана још активније се укључује у финансирање обуке терориста, с тим што се та злочиначка делатност подиже на још виши ниво ангажовањем страних плаћеника и обавештајних служби. О томе су писали независни приштински дневник „Коча Јоне”, маја 1997. године и дневник „Албанија” из Тиране исте године.

Припремање терористичких група у Албанији потврдио је и амбасадор Daan Everts, шеф Мисије ОЕБС у Албанији, што је пренео „Ројтерс” у свом извештају од 21. децембра 1998. године. У извештају се каже:

„Герилци ОВК се активно спремају за рат користећи северну Албанију као ослонац за своју сепаратистичку кампању у Албанији. Север Албаније је ослонац за рат и ОВК је веома активна на том простору”, изјавио је амбасадор Daan Everts, шеф мисије ОЕБС за Албанију.

Сви апели Савета безбедности да се обустави спољна подршка албанским терористима на Косову и Метохији остали су мртво слово на папиру, што посебно важи када је у питању Албанија. Албанија је једина држава на свету која је признала илегалну „Републику Косово”, коју су албански сепаратисти прогласили након илегалних једнонационалних избора одржаних 1992. године. Нескривену подршку албанским сепаратистима давали су сви државни органи Албаније, која је постала нарочито снажна са распламсавањем тероризма на Косову и Метохији, посебно од 1998. године. Ту подршку је изразио и парламент Албаније, који је 28. децембра 1998. године, усвојио документ у којем се, између осталог, каже:

„Провокативна политика Београда на граници са Републиком Албанијом тежи проширивању сукоба на све албанске просторе...”. Документ позива међународну заједницу да војно помогне остваривање сепаратистичких циљева албанских терориста на Косову и Метохији. Албански парламент „захтева снажну подршку албанске владе и државе косовској браћи, у циљу одолевања ванредним ситуацијама у којима се они налазе и у њиховим напорима да сами одлучују о будућности Косова”.

У активној подршци у обуци и наоружавању албанских терориста учествовале су и многе друге земље, посебно Немачка. Тако, на пример британски дневник „Еuroean” открива, позивајући се на дипломатске и обавештајне изворе, да активни ангажман немачких обавештајних служби (цивилне и војне) у обучавању и опремању терориста ОВК за вршење злочиначких активности на Косову и Метохији датира од фебруара 1996. године, са циљем да „цементира немачки утицај на балканском простору”.

Агенти БНД били су задужени да формирају командну структуру ОВК, обезбеде обавештајну подршку на улазним тачкама терориста у Италији (Трст и Бари) и осигурају њихово пребацивање у Албанију и обуку. Према писању љубљанског „Дела”, официри и подофицири словеначке војске албанске националности, такође су били укључени у обуку терориста, па чак и у извођење њихових борбених акција на Косову и Метохији.

После споразума са Холбруком и доласка Мисије ОЕБС на Косово и Метохију, Албанија је, уместо да пресече канале снабдевања терориста, наставила несмањеним темпом

њихову обуку и снабдевање наоружањем, помажући још јаче њихову терористичку активност. То потврђује и званична изјава Дана Еверта, шефа Мисије ОЕБС у Албанији, коју је пренео „Ројтерс“, 2. децембра 1998. године, да у Тропоји постоји отворена пијаца оружја, да наоружани терористи ОВК шетају градом јавно, а конвоје мазги натоварених оружјем и муницијом, припремљених за слање на Косово и Метохију нису крили.

Албанска емиграција — ослонац сепаратизма и тероризма

У подршци албанском сепаратизму и тероризму на Косову и Метохији посебно се ангажовала албанска емиграција у земљама западне Европе и САД. Познато је да је у САД 1998. године основана Албанско — америчка цивилна лига, под председништвом утицајног конгресмена Џозефа Диоградиа, чији је задатак био да активно лобира на Капитол Хилу за интересе косовских Албанаца.

Лига је својим ангажовањем на том плану отворила пут косовскометохијским сепаратистима за званичне контакте у америчком Сенату, Конгресу и америчкој администрацији. Главни промотери таквих активности били су утицајни сенатор Роберт Дол и конгресмен Алфонс Дамато из Њујорка, где је албанска заједница најбројнија.

Ова лига је умногоме допринела систематском ширењу антисрпског расположења и сатанизацији српског народа у америчкој и светској јавности. На том послу је посебно ангажована америчка фирма „Ruder Finn“, која је писала о непостојећим српским „концентрационим логорима“ на Косову и Метохији и пласирала низ других пропагандних лажи.

Велику помоћ и подршку албанским сепаратистима на Косову и Метохији пружила је и бројна албанска емиграција у Европи, посебно у Швајцарској, Немачкој и Белгији.

Поред пропагандне подршке сепаратизму косовскометохијских Албанаца, албанска емиграција је пружила и огромну финансијску и материјалну помоћ. Највећи део те помоћи прикупљен је на основу обавезне котизације коју је сваки Албанац, без обзира да ли потиче са Косова и Метохије или из Албаније, био присиљен да уплаћује у фондове помоћи сепаратистима. У Немачкој је, на пример, било се-

диште „председника владе Косова у избеглиштву“ Бујара Букошија.

Он је био организатор прикупљања финансијских средстава за набавку оружја и друге опреме за ОВК. У том циљу постојала је мрежа људи у албанској емиграцији која је наметала и убирала посебан, илегални порез од сваког Албанца у иностранству, неретко укључујући и незапослене, чак и болесне, који су живели од социјалне помоћи из државних фондова.

Све то било је познато немачким властима, поред осталог, и из информација које им је званичним каналима представила југословенска дипломатија. Савет безбедности је усвојио више резолуција којима је обавезивао све чланице УН да спрече финансирање, наоружавање, или обуку терориста на Косову и Метохији. Југословенска дипломатија, ни билатерално, нити у седишту УН у Њујорку, није имала информацију шта је немачка влада предузимала на том плану. Као, уосталом, ни о мерама других влада.

Да резултата није било, сведоче две чињенице: прва да је Савет безбедности изражавао забринутост што се његове одлуке о спречавању финансирања, наоружавања и обуке терориста не извршавају, и друга, на Косову и Метохији су шверцоване све веће количине софистицираног оружја, средстава комуницирања и друге модерне опреме америчког, швајцарског, немачког, италијанског и другог порекла.

Такође, велика средства су прикупљана и на основу илегалне трговине дрогом и оружјем у Европи, која је углавном била под контролом албанске мафије. Албанска нарко-мафија се, према анализи француског „Observatoire geopolitique de la drogue“, посебно специјализовала у трговини која се назива „drugs for arms“; с тим што је тако добијено оружје ишло директно терористима ОВК. То је био један од разрађених путева којим су терористи ОВК долазили до оружја, а уз помоћ обавештајних служби западних и неких арапских земаља.

Примера за то има много. Према једном извештају Интерпола из новембра 1999. године, „Албанци са Косова држе највећи део тржишта дроге у Швајцарској, Аустрији, Немачкој, Мађарској, Чешкој, Пољској и Бугарској“. Према једном другом (тајном) обавештајном извештају НАТО, на који се позива париски адвокат, Жак Вержес, у својој књизи „Правда за српски народ“, објављеном у „Вашингтон Тајмсу“, 5. јуна 1999. године, „бројни чланови ОВК су укључени у трговину хероином“. Такође, једна анкета М16 (Специјална британска служба), коју је објавио „Daily Telegraph“, садржи закључак о томе је ОВК „више једна банда криминалаца, него ослободилачка армија“.

Ухапшен у Прагу 1999. године, Принц Доброшки, ноторни трговац дрогом, изјавио је чешкој полицији да „ради за ОВК“ (поменута књига Ж. Вержеса). У Милану, септембра 1998. године, два косовска Албанца, код којих је нађено 6 кг. чистог хероина, изјављују миланском судији да „продају хероин да би купили оружје косовским борцима“ (из књиге Ж. Вержеса). Швајцарске власти су 1999. године, због утврђеног прања новца, наредиле затварање рачуна Vendilinda Theteta на који су вршене уплате у корист ОВК.

Поред купљеног оружја у иностранству, шиптарски терористи су се наоружали и оружјем које потиче из опљачканих магацина албанске војске после слома власти у Албанији. Немачки обавештајни сервис МАД и немачка командосна специјална јединица КСК су, према наведеном писању британског листа од септембра 1998. године, такође били укључени у испоруку опреме и оружја, као и у обучавање албанских терориста у руковању испорученим комуникацијским системима које је раније користио Стази (некадашња источно-немачка обавештајна служба).

(наставиће се)

Међународна конференција у САНУ

Отимање Косова и Метохије

У Београду, у организацији Српске академије наука и уметности, од 16. до 18. марта одржана је велика међународна научна конференција под називом „Косово и Метохија, прошлост–садашњост–будућност”. На конференцији је учествовало око 60 научних радника из 14 земаља. „Овај скуп одржава се у трагично време, када се Косово и Метохија нашло завезано у чвору геополитичких интереса”, истакао је академик Коста Михајловић, отварајући конференцију.

Првог дана конференције, пред пуном свечаном салом, присутнима се обратио академик Михаило Марковић: „Срби немају алтернативу, већ да захтевају принципијелно решење за проблем Косова и Метохије. Њихови представници могу бар сачувати част и одбити да прихвате другачије решење. Косово и Метохија је симбол српског идентитета и Србија га се не може драговољно одрећи”.

Сер Алфред Шерман, 86-годишњи британски новинар, бивши саветник Маргарет Тачер, позвао је на „заједнички напор Евроамериканаца да се одбрани заједничко наслеђе од заједничког непријатеља”. Он је додао да представама попут оних о „бошњацима и Албанцима – староседеоцима” и „Србима – уљезима” доприноси „непознавање историје хришћанске Европе”.

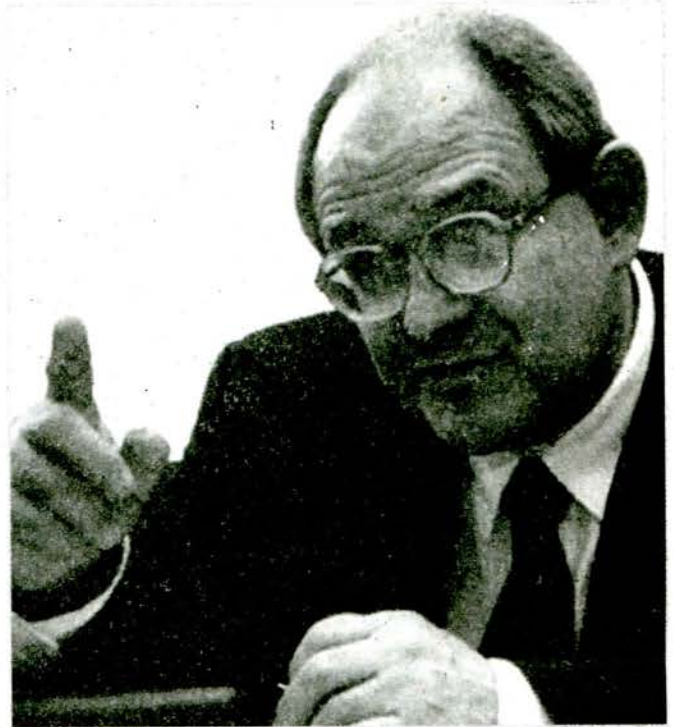
„Иза тога је отуђење од евро-хришћанских вредности, што није чудно, када се зна да Американцима историја није јача страна – рекао је Шерман. Срђа Трифковић, публициста, историчар и политички аналитичар из Чикага, рекао је да Србија не сме да одустане од свог права на Косово и Метохију. „Капитулацијом би само охрабрила све оне који прижељкују гашење аутентичне Европе и њену предају глобалном тоталитаризму бриселских бирократа и вашингтонских хегемониста”, истакао је Трифковић и додао да није први пут да Србија бије битку која није само њена, за Косово и Метохију.

Отимање нико не сме да потпише

Академик и професор Коста Чавошки позабавио се коначним решењем статуса Косова и Метохије. Како он сматра, још у Рамбујеу било је савршено јасно да моћни страни чиновници желе да нам отму Косово и Метохију и Арбанасима омогуће образовање државе на нашем националном и државном тлу. „Досманлије су грдно погрешили када су се због новца олако бацили у наручје страних сила, када су прећутно пристали на наметнути привремени уставни оквир Косова и Метохије и када су наше несрећне сународнике на Косову и Метохији позвали да се упишу у нове бирачке спискове”, истакао је проф. Чавошки.

Говорећи о вођењу политике према Косову и Метохији, Чавошки је нагласио: „Остаје узак и склиски пут који можемо да следимо, а једини чистан излаз је одбијање да се било шта потпише и јасно стављање до знања да ће оно што је силом отето, пре или после силом бити враћено”.

Професор Константин Никифоров из Русије нагласио је да косовскометохијска варијанта, ако Запад настави да делује у истом правцу, неће бити преседан, и да Русија остаје

при ставу да „метода за решавање статуса Косова мора бити универзална, а не јединствена”.

Бивши канадски амбасадор у Југославији, Бугарској и Албанији Џејмс Бисет указао је на јасне намере САД и земаља Европске уније да начине преседан и Косову и Метохији дају независност.

Проф. Џон Питер Мејер, амерички лингвиста и предавач на универзитетима широм Европе и САД подржао је предлог патриотских Срба да Косово и Метохија остане у саставу Србије: „Косово, због своје богате словенске историје не би требало да буде део једне несловенске земље”.

Професор Спиридон Сфетас из Грчке нагласио је да статус Косова и Метохије представља „одраз кризе читавог међународног система”. Један други професор из Грчке, др Панајотис Харитос подвукао је да је Косово и Метохија интегрални део Србије и легално је предмет једино државног суверенитета Србије и Црне Горе и правног поретка Србије.

„Данас на Косову не постоји никакав дијалог, а доласком Агима Чекуа ситуација може бити само гора. Мора се открити истина о прошлости, иначе ће будућност читавог овог подручја поново бити потопљена крвљу”, упозорио је бивши припадник канадских мировних снага УН у Хрватској Скот Тејлор.

Упркос различитим аспектима посматрања косовскометохијског проблема, сви учесници међународне конференције на крају су дошли до јединственог закључка да је правно неизводљиво и незаконито, али и политички веома опасно да се призна независност јужној српској покрајини.

М. К.

Излагање проф. др Панајотиса Харитоса на међународној научној конференцији о Косову и Метохији у САНУ

Статус Косова и Метохије према међународном праву

Професор Панајотис Харитос са Родоса један је од учесника међународне научне конференције Српске академије наука и уметности одржане под називом „Косово и Метохија, прошлост-садашњост-будућност“. Професор је међународног права. Предавао је на многим универзитетима у Русији, Грчкој, Италији. Објавио је 7 књига из области права. Докторирао је на универзитету у Риму и Атини. „Велика Србија“ објављује излагање проф. др Харитоса под називом „Статус Косова и Метохије према међународном праву“.

Одговор на питање, какав је статус Косова и Метохије је једноставан. Косово и Метохија је интегрални део територије Србије. Према томе, овај део српске територије је легално предмет једино државног суверенитета Србије и Црне Горе и правног поретка Србије. На научној основи, ова чињеница се не може оспорити.

Суверена држава сама одређује властити унутрашњи правни систем. Ово је проглашено на најјаснији начин у завршном акту Конференције о безбедности и сарадњи у Европи, који су потписале многе државе 1. августа 1975, међу којима су бивши Совјетски Савез и Сједињене Америчке Државе.

Универзално је познато да историјска тапија Србије на Косово и Метохију сеже у средњи век.

Косово и Метохију је од отоманско турске окупације ослободила српска армија 1912. На крају Балканских ратова, Косово и Метохија је трајно престало да буде под управом Отоманског царства, и од тог времена оно представља саставни део модерне српске државе.

Ово је потврђено у Балканско – турском уговору из Лондона од 30. маја 1913, којим је завршен Први балкански рат; у Уговору из Букурешта од 10. августа 1913, који разграничава нове међународне границе на Балкану након балканских ратова; и у Српско-турском уговору од 14. марта 1914. Од тада је Косово и Метохија стално у саставу Србије током историје, као интегрални део њене територије. Међународна заједница у оквиру Уједињених нација, поново је потврдила постојање државности Србије у резолуцијама 757 и 777 Савета безбедности из 1992. и у Резолуцији 47/1 Генералне скупштине из 1992.

Потписан је један међународни уговор 14. децембра 1995. године, у Паризу, под именом „Општи оквирни уговор за мир у Босни и Херцеговини“, којим је, између осталих елемената, поново потврђен суверенитет, територијални интегритет и међународне границе Федералне Републике Југославије односно Србије и Црне Горе.

У Резолуцијама Савета безбедности УН 1160, 119 и 1203 из 1998. је изнето да Савет безбедности „потврђује приврженост свих држава чланица суверенитету и територијалном интегритету Федералне Републике Југославије“.

„Контакт група за бившу Југославију“, састављена од Француске, Немачке, Италије, Велике Британије, Сједињених Држава и Русије, у својим исказима потврђује поштова-

ње територијалног интегритета Федералне Републике Југославије, то јест Србије и Црне Горе.

Исто „поштовање“ суверенитета и територијалног интегритета Србије и Црне Горе је изразила Организација за безбедност и сарадњу у Европи, у својем Споразуму са Федералном Републиком Југославијом, који је потписан у Београду, 16. октобра 1998.

Двадесет деветог јануара 1999, неколико дана пре састанка у Рамбујеу, председник Савета безбедности УН је издао службено саопштење у којем је изнето да Савет безбедности „поново потврђује своју приврженост суверенитету и територијалном интегритету Федералне Републике Југославије“.

Четрнаестог маја 1999, током бомбардовања Југославије од стране НАТО, Савет безбедности УН је донео Резолуцију 1239, у којој изјављује четири пута да је Косово део Србије.

У саопштењу министара иностраних послова групе земаља познате као Г-8, издатом 6. маја 1999, током бомбардовања Југославије од стране НАТО, објављено је да политичко решење проблема Косова треба да узме „у потпуности у обзир суверенитет и територијални интегритет Федералне Републике Југославије“.

Иста декларација је поновљена у Споразуму (Agreement, прим. прев.) из Београда од 3. јуна 1999, који су потписали тадашњи председник Југославије Слободан Милошевић, представник Европске уније Марти Ахтисари, и представник Руске Федерације Виктор Черномирдин, и који је одобрила Скупштина Србије.

У Резолуцији 1244 Савета безбедности УН од 10. јуна 1999, којом је бомбардовање завршено, поново је потврђена „приврженост свих земаља чланица суверенитету и терито-

ријалном интегритету Федералне Републике Југославије и других држава у региону, као што је то одређено у Завршном акту из Хелсинкија и анексу 2". Анекс 2 Резолуције 1244 садржи текст Споразума из Београда од 3. јуна 1999.

Узимајући у обзир све горње међународне уговоре, правна акта и службене изјаве, не би требало да буде било какве дискусије о статусу Косова и Метохије. Поред тога, очигледно је да је предмет аутономије покрајине унутрашње питање државе Србије и Црне Горе, што по дефиницији не може да промени статус Косова и Метохије као интегралног дела Србије.

Међутим, питање су створили они који су разрадили текст Резолуције 1244 у Њујорку, јуна 1999, за време НАТО бомбардовања Југославије. У Резолуцији Савета безбедности 1160, као и у онима 1199 и 1203 из 1998. казује се да Савет „изражава своју подршку 'већем' статусу за Косово, што би укључило значајно већи степен аутономије и суштинску самоуправу". Израз „већи статус" се користи у односу на контекст и указује на „статус аутономије и суштинску самоуправу" за Косово и Метохију. Међутим, у Резолуцији 1244 из 1999, која је уследила након бомбардовања, појављује се израз „будући статус аутономије Косова".

Изостављањем израза „аутономија", то је постао „будући статус Косова", што је потпуно друга ствар. Тиме је израз „статус" у Резолуцији 1244 из 1999. употребљен у значењу различитом од онога у три претходне резолуције из 1998, инсинуирајући да статус Косова и Метохије, које је, као српска покрајина, према међународном праву идентификован као део Србије и СРЈ, представља предмет преговарања.

Последица ове незаконите употребе јесте чињеница да се данас масовни медији и многи дипломати баве такозваним „питањем будућег статуса Косова", алудирајући такође на могућност одвајања ове покрајине из Србије.

Још један снажан разлог који је охрабрио дискусију о такозваном „будућем статусу Косова" јесте погрешна примена Резолуције 1244 Савета безбедности од 10. јуна 1999. од стране администратора УН на Косову и Метохији.

Ова примена од самог почетка незаконито игнорише суверена права Србије на покрајину, са последицом да фаворизује заговорнике одвајања Косова и Метохије од Србије.

Желео бих да поменем два примера:

1) Један пример је „Одељак б" првог Прописа који су издали Администратори УН на Косову и Метохији 25. јула 1999, који гласи: „УНМИК ће управљати покретном и непокретном имовином, укључујући монету, банковне рачуне и другу својину Федералне Републике Југославије или власништво регистровано на њено име или име Републике Србије или било којег њеног органа, која својина се налази на територији Косова".

Овај пропис је супротан Споразуму из Београда од 3. јуна 1999 (анекс 2 Резолуције 1244), који предвиђа да привремена управа УН у Покрајини обезбеђује суштинску аутономију унутар Федералне Републике Југославије; то јест у оквиру државности и правног поретка Србије и Црне Горе.

2) Други пример је чињеница да администратори УН селективно примењују текст ултиматума из марта 1999. против Југославије:

Пре четири године имао сам прилику да са исте говорнице САНУ опишем „превару против Србије" која се десила у Њујорку у јуну 1999, непосредно након повлачења југословенске армије са Косова и Метохије. У овом погледу ја бих желео да вас подсетим да је Резолуција 1244 требало да буде усвојена на темељу Споразума из Београда од 3. јуна 1999, који су потписали Милошевић, Ахтисари и Черномирдин, и који је потврдила Скупштина Србије. У Споразуму из Бео-

града је поменут израз „Договори из Рамбујеа" (Rambouillet Accords, прим. прев.) који је имао значење да српска страна прихвата 10 принципа који се тичу сусрета у Рамбујеу из фебруара 1999, и ни на који начин се овај израз није тичао ултиматума, који је имао друго име.

У Њујорку, на иницијативу француске владе из тог времена, уместо израза „договори из Рамбујеа", израз „договори из Рамбујеа С/1999/648 је убачен у главни текст Резолуције 1244. Овај кодни број С/1999/648 се односио на ултиматум. На овај начин, Резолуција 1244 је повезана са ултиматумом.

Сада се поставља питање како је ова манипулација употребљена. Ово се десило кроз члан 11, параграф (а) Резолуције, који дефинише надлежности администрације УН на Косову и Метохији. Параграф наводи да одговорности међународне цивилне присутности укључују „успостављање, до коначног решења, суштинске аутономије и самоуправе на Косову, узимајући у целини у обзир анекс 2 и договоре из Рамбујеа (С/1999/648).

Ово значи да администратори УН могу да селективно примењују ултиматум. Међутим, формулација овог параграфа је преварантска и супротна Споразуму из Београда. У Споразуму из Београда надлежности администрације УН су предвиђене у параграфу 5 Споразума, који нема никакве везе са изразом „Договори из Рамбујеа", са или без броја. „Договори из Рамбујеа" без било каквог броја се помињу у параграфу 8 Споразума, који се не тиче надлежности привремене администрације.

Другим речима, разрађивачи Резолуције 1244 су помешали формулације из параграфа 5 са формулацијама из параграфа 8 Споразума из Београда, тако да администратори УН на Косову и Метохији могу да делују и на темељу ултиматума, који је повезан са Резолуцијом 1244 на преварантски начин.

Без обзира на дипломатске трикове и манипулације, Организација уједињених нација на основу своје Повеље не може да наметне одвајање Косова и Метохије од Србије.

Моје је убеђење да не постоји начин на који Косово и Метохија може да престане да буде део Србије, осим уз сагласност државе Србије, коју верујем да ниједна Влада Србије не би могла да пружи.

Глумачка и људска громада

Умро је Данило Лазовић. Човек који је освајао својом непосредношћу, једноставношћу и ширином своје душе. Отишла је глумачка и људска величина. Громада. Господин. Пре свега хуманиста и патриота. Јединствен и непоновљив. Борац против неправде. Човек који је на све људске патње гледао као на своје. Увек тамо где је требало рећи реч охрабрења српским ратницима, реч утехе мајкама палих хероја са Романије, Озрена и Паштрика, реч истине о страдању Срба на Косову и Метохији, реч осуде хашког казамата, био је Данило Лазовић. Кад год је био у прилици говорио је о неправедно сатанизованом српском народу. „Мало ли је страдалништва српског по Српској Крајини, Книнској и свим другим крајинама? Мало ли је плача српске нејачи са Косова и Метохије, грдног и великог судилишта, питао се Данило Лазовић. Говорио је увек тамо где је требало беседити о страдању српског народа.

Умро је велики пријатељ Српске радикалне странке. Члан Међународног комитета за истину о Радовану Караџићу.

Месец дана пре него што га је Господ позвао себи, говорио је на митингу поводом трогодишњице одласка др Војислава Шешеља у Хаг. Речи барда српског глумишта о српском страдању одзвањале су Београдом. Београд и Србија чули су сурову истину о томе зашто је тешко бити Србин. „Нема народа који има такву историју, пуну страдалништва, сужањства и Христа Бога. Једино руски, наш, једино верни и братски народ има такву историју. У овом савременом страдању сулуди нови крсташи, нови инквизитори, кажњавају нас најстрашнијим средњовековним мукама. Себи драгим мукама. Једна од таквих је она најгора за нас намењена. Она где се ланцима и синдирима везује живи и христолики за већ умрлог, мртвог и хладног да дугу ноћ проведе тако увезан. Тако наш светосавски, христолики српски народ без питања везују за већ умрлу, нехришћанску Европу”.

О неправди и правди није му било тешко говорити. Хашко страдање упоређивао је са српским стратиштима на Косову и Метохији, у Српској Крајини... „Ако данас погледате, исто како је нашој браћи у Ораховцу, онде око нашег храма или како је у Хочи, онде у жици где је ограђено дванаест анђеоских храмова из времена Душана и Милутина, како је њима у том логору, тако је исто и у логору који се зове Хаг. Исто је тако у логору који се налази у Книну и око Книна, ако се, не дај боже, који Србин врати. Исто је тако у логору који се стицајем околности зове Београд”, беседио је Данило патриота, Данило хуманиста на једном од научних скупова о оптужници против др Војислава Шешеља.

Говорио је о Ратку и Радовану. О томе колико је њихова слобода драгоцене за ментално здравље српског народа. Да нам деца не забораве хајдучку традицију.

— Ако нам се то догоди, нема нам спаса, потомци ће нам постати Покемони и Симсонови.

Умео је да каже да је Србија данас под окупацијом. „Србија је данас под потпуном окупацијом. У свим сегментима. Ми имамо једну марионетску владу и ко год је уз овакву власт је колаборациониста окупатора”.

Отишао је наш Данило Лазовић. Черчил и Гуштер. Данило из Бродарева. Узоран муж и отац четворо деце. Бранка, Јелена, Вук, Милена и Милош. И три сестрића: Михаило, Милош, Филип. Деветоро под једним кровом. И није им било тесно. Толико је Данилова душа била пространа.

Отишао је човек који је знао да народ насмеје када је тужан, да га расплаче кад треба, да га охрабри када му је најтеже.

Паралела Косово и Метохија – Босна и Херцеговина (1)

Стандардизација ЛОПОВАУКА

- *Вашингтон, уз асистенцију Лондона и корумпираних и непослушних дипломата ишиа Ахтисарија, Пејперсена и Шварц-Шилинга инсистира на независном Косову и Метохији и унијарној Босни и Херцеговини. То се ради на недемократски начин, ипротивно жељи већине становника у Државној заједници Србија и Црна Гора и Босни и Херцеговини, без ујоршња у међународном праву, резолуцијама УН, ипротивно споразуму из Дејтона. Не примењује се ни принцип некакве „реалности“ на терену. Ради се само о примени двоструких стандарда. Можда би још иначија била дефиниција да је на делу мешавина два принципа, антихрског и глобалног. Антихрског, јер је ујерен ипротив Срба на Балкану, а глобалног, јер је део глобалне иполитике САД, која се служи свим средствима зарад „дисциплиновања“ непослушних народа*

Пише: Дејан Мирковић

На Косову и Метохији и Босни и Херцеговини се примењују различити стандарди, иако раздаљина између Косова и Метохије и источних делова Босне и Херцеговине (Републике Српске) износи ваздушном линијом негде око 100 километара. Такође, у 20. веку Косово и Метохија и Босна и Херцеговина имају скоро идентичну историју, седамдесетак година су били у саставу Краљевине Југославије, а после тога у СФРЈ. На Косову и Метохији и Босни и Херцеговини живи (поред осталих народа) исти народ – Срби. Ове чињенице показују да би било логично да се примени исти принцип када се одређује државно-правни статус и унутрашње уређење. Између Косова и Метохије и Босне и Херцеговине постоје и разлике, али и оне иду у корист захтева српског народа. Косово и Метохија никада није било република у оквиру СФРЈ, већ само покрајина у оквиру Србије. Удео албанског становништва у СЦГ је био испод 17 одсто 1991. године, а српског 2000. године у БиХ преко 37 одсто.¹⁾

Када се суоче са овим аргументима, западни званичници помињу некакву „реалност“ на терену. Шта то конкретно значи, нико не зна да објасни. Међународно право не познаје овакав принцип. Ако га и применимо у случају Републике Српске и Косова и Метохије, доћи ћемо до закључка који поново потврђује захтеве српске стране. У Републици Српској такође постоји „већинско становништво“ у проценту који прелази 90 одсто. То је становништво које би се на евентуалном референдуму сигурно изјаснило за независност и прикључење Србији. Ако применимо „принцип реалности“ и на читаву Босну и Херцеговину, увидећемо да и ту постоје велики проблеми који обарају западне фразе о „реалности“. Хрвати у Босни и Херцеговини (преко 14 одсто становништва) упорно траже свој ентитет, и на евентуалном референдуму би се исто тако изјаснили за прикључење Хрватској. Између Хрвата и муслимана у Босни је вођен крвави грађански рат током деведесетих, а Мостар је и данас у суштини подељен град. Дакле, мултиетнички суживот је на niskом нивоу.

„Принцип реалности“ нам зато указује да већина народа (преко 50 одсто) у Босни и Херцеговини не жели да живи у

тој држави, јер је више него очигледно да би се Срби и Хрвати изјаснили за независност. „Принцип реалности“ је неупотребљив и због још једног разлога. Некакве политичке манипулације такозване међународне заједнице на Косову и Метохији (али и у Босни и Херцеговини), као што су одлагање пописа у овој покрајини, преувеличавање броја албанских становника и слично, не могу сакрити чињеницу да на Косову и Метохији и у Републици Српској живи приближно исти број становника. По западним изворима које смо навели, у Босни и Херцеговини је живело око 1,5 милиона Срба 2000. године. Зато нема оправдања за примену „принципа реалности“.

Инсистирање на независном Косову и Метохији

Које онда принципе примењује такозвана међународна заједница на Косову и Метохији, ако се не ради о „реалном стању на терену“? Очигледно је да се не примењује ни међународно право, јер је Резолуцијом 1244 Савета безбедности решен статус Косова и Метохије (резолуција изричито и више пута предвиђа да је Косово и Метохија саставни део Србије). Можемо закључити да се ради о примени само једног принципа. Он је политички и антихрски мотивисан и има за циљ да разбије Државну заједницу и Србију. Формално га спроводи такозвана међународна заједница преко својих компромитованих или корумпираних службеника типа Петерсена или Ахтисарија. Фактички, ради се о диктату Вашингтона (и његовог сателита Велике Британије), који ко-

ристи маску мулти-етничког УНМИК-а, Контакт групе и Уједињених нација зарад остваривања својих циљева. Као помоћни „извођачи радова” јављају се и некакви „институти”, „експерти”, „слободни медији”, опозициони политичари и сличне институције и појединци из САД и Велике Британије. Сви они, као некад у време реалног социјализма у Источној Европи „држе” званичну линију, бесомучно понављајући једно те исто – Косово и Метохија „мора” бити независно. Нико не објашњава зашто. Ова, у суштини тоталитарна

кампања за промену Резолуције 1244 и стварање независног Косова и Метохије траје већ неколико година. Посебно је добијала на интензитету у 2005. и 2006. години. Следећи примери и кратка хронологија то потврђују.

Такозвана Међународна кризна група у јануару 2005. године објављује извештај под насловом „Косово: На путу ка коначном статусу”. У њему пише „Независност је једино решење... Косовска независност мора бити остварена ускоро”. Помиње се рок који треба остварити у 2006, а Николас Вајт, један од директора Међународне контакт групе тражи да „међународна заједница укине ограду око Косова”. У истом месецу једногласно се придружује портпарол Стејт департамента Ричард Баучер, који изјављује да треба приступити процени стандарда, а британски премијер Тони Блер се залаже за интензивирање одређивања „коначног статуса Косова”.

„Вашингтон Пост” позива међународну заједницу да се фокусира на проблем Косова и Метохије, и подржава извештај Међународне контакт групе. Износи се фраза да се „сви слажу” да Косово и Метохија мора бити независно од Београда. Британски „Гардијан” хистерично упозорава да „истиче време” да се прекине клизање Косова и Метохије у насиље. Истовремено, само ретки појединци и медији на Западу указују да постоји превелика нелогичности у овој кампањи Вашингтона и Лондона. Тако немачки „Зидојче Цајтунг” констатује да је статус покрајине „одједанпут наметнут као ургентно и судбинско питање”, а Грегори Кели, главни уредник часописа „Одбрана и инострани послови – стратешка политика” изјављује да му није јасно зашто се покреће питање Косова и Метохије: „Треба имати на уму да је статус те покрајине одређен... не знам зашто ми сада разматрамо питање Косова”.²⁾

У фебруару 2005. године Стејт департамент издаје документ у коме се наводи да ће доћи до скоре оцене стандарда и разматрања коначног статуса Косова и Метохије. Зашто, ако је статус Косова и Метохије већ одређен Резолуцијом 1244, не даје се објашњење. Британски дипломата и бивши координатор УНМИК-а за стратешка питања Рос Карни постаје „саветник” у такозваној косовској албанској влади.

Једна девладина (америчка) организација прави „Устав Косова”.³⁾ Бивши министар Френк Карлучи апелује на Буша да „не запостави питање Косова”, јер је „независност најбоље решење”. Спољнополитички одбор британског парламента се залаже за „независност Косова”.

Кампања се захуктава и ништа не вреди што је Кофи Анан, генерални секретар Уједињених нација у истом месецу правилно констатовао да „ниједан од 8 стандарда демократског друштва које Уједињене нације траже од Косова није постигнут”. Као по команди, америчко-британска кампања се наставља, без икаквог упоришта у међународном праву, без аргумената на терену, тј. без напретка у стандардима. У марту 2005. амерички „експерт” из Института за мир, уствари један од гомиле „ротирајућих” дипломата Стејт департамента Данијел Сервер тражи да се донесе нова резолуција Уједињених нација, а коментатор „Њујорк Тајмса” Роџер Коен сматра да „су опасни покушаји да се питање Косова одложи и занемари у нади да ће нестати само по себи”.

Том Лантош, конгресмен из Калифорније изјављује: „Мислим да би требало поћи од тога да је јасно да је Косово спремно на државност, исто толико колико и велики број држава које су данас пуноправне чланице УН”. Лицемерну изјаву Лантоша најбоље демантује извештај ММФ-а о стању на Косову и Метохији, где се наводи да тамо не функционише железница, снабдевање струјом, помоћ незапосленима и много тога што свака нормална држава мора да обезбеди.

Да се ради о процесу на који не утиче званични Београд, показује изјава једног од саветника председника САД Б. Цексона, који бахато поручује да став српских политичара „нема никаквог значаја” (а „Вашингтон Пост” пише да треба решити статус Косова и Метохије „без обзира на препреке које постављају Србија и Русија”). Монополско-олигархијски режим у Вашингтону једино брине став Путинове Русије. ДОС политичаре у Београду нико и не узима као озбиљан фактор. Они су више декорација. Приликом посете покрајини, оглашава се и начелник британског Генералштаба Мајкл Цексон, потпуно непримерено за официра, који не треба да даје политичке изјаве: „Садашњи статус не може довека остати овакав”.

У априлу 2005. године трагикомична досовска власт у Београду наставља са срамним и штетним „добровољним” предајама својих сународника и официра такозваном Трибуналу у Хагу. Ова наказна институција ће бити позната у правној науци само по томе што је увела судско медицинско убиство у своју праксу (Милошевић, Докмановић, Ђукић и други Срби). Међутим, ни срамни поступци досовске власти ни за педаљ не мењају смер политике Вашингтона. Водећи амерички „експерти”, као Стивен Мајер, поручују да Резолуцију 1244 наводно: „... више нико, па ни међународна заједница не узима озбиљно, јер резолуција је усвојена током оружаних сукоба, тако да сада у мирнодопском периоду она не би могла да послужи као путоказ”.

Овако злонамерно тумачење лицемерно подржава и примитивни и сиони Ричард Холбрук (неуспела копија Кисинџера), који је управо у време доношења Резолуције био високи функционер тадашње америчке администрације. Он у „Вашингтон Посту” објављује текст под насловом „Нови курс за Косово”, у коме износи: „... тешко је видети било који други коначни исход за Косово и Метохију осим независности”. Холбрук затим признаје ко ће уствари тај „циљ” остварити. По њему, то је Вашингтон, јер се „на Балкану ништа не дешава без водеће улоге САД”.

Британски листови настављају са припремањем терена за независност Косова и Метохије. У априлу месецу британ-

ски „Економист“ оптужује Србију (!) да стоји иза атентата на Ругову, а „Гардијан“ патетично најављује да се „дан одлуке ближи“ и констатује да највећа сметња независности није Београд, већ „руски председник Путин“. Николас Бернс (двостраначки и ротирајући амерички дипломата у републиканским и демократским администрацијама, по потреби) са функције државног подсекретара поручује да је „2005. година одлуке“.⁴⁾

Бучно једногласје на Западу нарушава се веома ретко. На пример, шведски Институт за истраживање мира (ТФФ) правилно оцењује да је на делу „чудна политичка игра“, јер нема никаквих услова да разговори о коначном статусу почну. У Резолуцији 1244 се нигде не помиње могућност да Косово и Метохија постане независно, а ниједан стандард УН није испуњен у овој покрајини – констатује шведски институт. У мају 2005. године Кофи Анан узалудно упозорава у извештају Савету безбедности да стандарди нису испуњени, али то остаје скоро незапажено услед халабуке Вашингтона и његових чиновника, политичких и медијских. „Крисчен Сајенс Монитор“ и „Вашингтон Пост“ пишу о наводној „неодрживости стања“ на Косову и Метохији.

Портпарол Стејт Департамента Ричард Баучер изјављује да је Америци стало да реши статус Косова и Метохије а амбасадор САД у нашој земљи Мајкл Полт поручује: „Морамо да идемо даље, ризик статуса кво већи је од ризика кретања напред...“. Фактички управник Косова и Метохије, представник САД у Приштини Филип Голдбер говори о статусу покрајине, сличне изјаве дају Николас Бернс и наводни експерт Сервер, који је толико дрзак да износи читав ток преговора који би требало, по њему, 2006. да резултирају независношћу.⁵⁾

Тед Гејлен Карпентер из Кејто института у Вашингтону констатује оно што је, изгледа, свима јасно осим досовским политичарима: „Чак и да Србија постане узорна капиталистичка демократија са својим Томасом Џеферсоном (дакле, отворени протекторат – прим. аутора), Америка неће променити став према Косову... Та политика неће бити промењена без обзира шта Србија урадила“.⁶⁾ Разумним људима је ово сасвим довољно. У јуну 2005. Николас Бернс посећује СЦГ и Босну и Херцеговину и дрско изјављује да је посетио „три земље“ (био је у Београду, Сарајеву и Приштини). Амерички министар одбране Доналд Рамсфелд у том контексту изјављује да ситуација на Косову и Метохији није најбоља – тако сугеришући да треба убрзати процес решавања статуса. Британски „Индијентент“ „открива“ ко су „кривци“ за то, наводно „српски екстремисти“ из Косовске Митровице, јер су спремни „да започну насиље“ (!) уз подршку Србије (тешко је озбиљно коментарисати ову замену теза).

У јулу 2005. у кампању се укључује Медлин Олбрајт. Она посећује Косово и Метохију први пут после 1999. Николас Бернс и бивши министар одбране Карлучи се поново оглашавају преко америчких медија понављајући заморне фразе о „коначном статусу“, престанку „статуса кво“ и „негативној улози“ Русије. Да би овај диктат био још очигледнији, у истом месецу потписује се уговор са НАТО о слободном пролазу кроз нашу земљу где НАТО фактички не подлеже никаквој одговорности. Само месец дана касније, у августу до јавности долази податак о обуци старешина такозваног Косовског заштитног корпуса (у ствари терористичка

ОВК) на Вест Поинту у САД.⁷⁾ У истом месецу убијена су још два Србина на Косову и Метохији, а двоје рањено. У септембру 2005. нико у САД више и не крије шта је прави циљ преговора. Венс Серчак, сарадник Американ Ентерпрајз института из Вашингтона износи општепознати став Вашингтона: „Ако бисте упитали званичнике из Стејт Департамента шта је циљ, они би вам вероватно на крају рекли да очекују „условну независност, која би била остваривана постепено“.

У октобру 2005. амерички политичари и медији поново сложено наступају. Џорџ Буш у свом говору износи фразе о наводно позитивним америчким „акцијама“ на Косову и Метохији и у Босни, а Николас Бернс поново долази у посету региону ради интензивирања процеса у вези статуса Косова и Метохије. „Њујорк Тајмс“ пише: „Дошло је време да се призна неизбежно решење, а то је независност за Косово“.

Ову јефтину фарсу у режији Вашингтона употпуњује норвешки дипломата Каи Еиде (представник у НАТО) који вероватно зарад личних привилегија и каријере (која је немогућа без подршке САД) подноси извештај Савету безбедности, који може служити као негативни пример у историји дипломатије. У извештају Еиде констатује да правосудје, поштовање својине и изградња мултиетничког принципа не функционишу на Косову и Метохији, али упркос томе препоручује да разговори почну (!). Како је могуће тако нешто ако не функционишу институције у покрајини, Еиде не даје објашњење. Чија је то уствари одлука била, говори еуфорична реакција Николаса Бернса на извештај Еидеа: „Он је одлично одрадио свој посао...“.

У новембру исте године на сцену ступа још један у низу компромитованих и корумпираних дипломата из такозване међународне заједнице, Марти Ахтисари. Он постаје главни представник Уједињених нација за разговоре о Косову и Метохији. О каквој се америчкој марионети ради, најбоље говори пример из 2002. године, када је требало да истражи израелски масакр Палестинаца од стране Шароновог режима и израелске војске. Тада је Ахтисари послушно подносио сва ограничења и малтретирања од стране Шароновог режима, није било ни трага од оне бахатости коју демонстрира на Балкану. У истом периоду у кампању за независно Косово и Метохију укључује се амерички државни секретар Кондолиза Рајс, која патетично изјављује да ће Вашингтон наредних месеци предузети важне кораке за постизање споразума о коначном статусу Косова“.

Да се не ради само о дипломатским притисцима, већ се употребљавају сва средства, види се и из деловања америчког подсекретара. Николас Бернс полуотворено прети Србији (мало је вероватно да је мислио на америчке пулене – албанске терористе). Он поручује да ће НАТО употребити силу ако преговори о „статусу“ крену нежељеним током. Ова провидна фарса се наставља и у децембру 2005. на Косову и Метохији су основана два нова министарства – полиције и правосудја. САД именују и свог формалног изасланика Френка Визнера (још једног „ротирајућег“ двостраначког америчког дипломату), а Николас Бернс не крије шта је циљ САД. Поручује да је време да „народ Косова... одабере своју будућност... а ми ћемо бити тамо да их подржимо дипломатијом и снагама НАТО-а“.

Фусноте:

- 1) Према званичним америчким подацима на сајту ЦИА – <http://www.CIA.GOV>, Хрвата је 14,3 одсто, а Босанаца 48 одсто. Према укупном броју становника БиХ, Срба је негде око 1,5 милиона.
- 2) www.voanews.com, 1. 1. 2005.
- 3) Исто, 14. 2. 2005.

4) www.bbc.co.uk

5) www.voanews.com

6) www.bbc.co.uk

7) Према подацима које је изнео Координациони центар за КиМ, а пренео „Привредни преглед“.

Референдум црногорски, лагум у темељу државе

Пише: Момир Војводић

Запад свом насиљу над народима даје демократску форму. Сва зла почињена од евро-америчке дипломатије чињена су у име демократије. Оптерећен предрасудом да нема цивилизованих изван њега, Запад чини планетарно насиље уз циничне и перверзне изговоре.

Запад се нарочито цинично и подругљиво односи према балканским народима и „народићима”. Балкан је за мудросере Запада тамни вилајет, простор за егзотичне екскурзије западњачких снобова, који чине на Балкан излете и полете, а најрадије шетају Балканом у тенковима и над Балканом у авионима бомбардерима.

Евро-амерички стратеги разуре Југославије дали су демократску форму и њиним „бомбама мира” по Србима, а то су неминовни и добро режирани референдуми. Иза акција медијских стратега мржње и заваде, добро уиграних, ступају пише чизме по српској земљи, а ексадриле бомбардера подржавају панцирце међу Србима са „безбједне висине”, из којих храбри евро-амерички пилоти у рукавицама и уз осмијехе бомбардују по „дивљем Балкану” села и вароши, убијају српску дјецу у кућама, вртићима, породилиштима, школама, а не штеде ни болнице, домове старца, ни луднице, а погођене возове и аутобусе називају „коллатералним грешкама”. Иза бомбардовања и ракетања Срба долази неминовни референдум – гарант демократије.

Референдум је био евро-амерички фитиљ експлозије вјерског (српско-српско-српског) рата у Босни и Херцеговини, којим је муслимански фанатик Алија Изетбеговић, оскољен од Запада, приморао православне Србе да се бране од покоља и јамљења, што су им били припремили усташки и мудахедински кољачи. Јенострани референдум је био ратни лагум у Сарајеву и васцијелој БиХ. Референдум Алије Изетбеговића, режиран у Пентагону, био је противу Срба и Хрвата. Алија је почео рат за прву Муслиманију у Европи.

Референдумом, перверзно изведеним, Запад је унесрећно расрбљенике у Скопљу, смисливши двосмислено референдумско питање: „Јесте ли за самосталну Македонију у границама Југославије?” Пошто је добијена већина са потврђним одговором, избрисали су други дио референдумског питања „у границама Југославије”, те су тако поклонили несрећну Македонију зацртаној у Пентагону великој Албанији, у којој неће бити мјеста „помакедонченим” Србима, Бугарима, Цинцарима, Циганима, Турцима и Грцима, које су „македончили” качкеташи Коминтерне педесет година.

Запад је отео Србији њен јужни дио – Метохију и Косово, са циљем стварања америчког арнаутлука – велике Албаније на српској исконоској земљи. Бомбардовањем и окупацијом под заставом Уједињених нација, које су слушкиња Пентагона, Запад је очистио Метохију и Косово од Срба, припремивши тако референдумску већину арнаутску, потребну Западу за арнаутски референдум, којим ће демократском формом од Србије отети њену свету државну основу, позивајући се на шћиптарску већину у Призрену, царској престоници српској, у Пећи, патријаршијском трону српском, и другим варошима и селима по Метохији и Косову. Неће перверзни Запад да призна ко је бомбама и ракета-

ма од 24. марта до 12. јуна 1999. године створио шћиптарску већину у Метохији и на Косову.

А данашњу шћиптарску већину на Косову и у Метохији, као и у Македонији српској, дугорочно су стварале окупаторске власти: турске, фашистичке (Мусолини), нацистичке (Хитлер), комунистичке (Брозолини), бечке (ћесар Франц Јосиф у Првом свјетском рату) и данашњи окупатори НАТО алијансе, (Клинтон, Блэр, Шредер...) – које је милионима долара омекшала албанска нарко-мафија са Запада. Дакле, референдују онда пошто одебљају од милиона долара у кешу челници НАТО алијансе, референдум је демократски вид испланираног насиља над пораженим Србима на српским историјским просторима.

Референдум црногорски – други Милов референдум – је прича коју ће бити мучно допричати, зато што ће други Милов референдум љуто унесрећити Србе у Црној Гори, како праве тако и поцрногорчене, само ако успију марифетлуци владајуће дружине, која не бира средства да унесрећи Црну Гору, а све по плану перверзне пентагонске и бриселске дипломатије.

Први референдум „либералоса црногорствујућих” извршен је над Црном Гором 1992. године, а на том референдуму се изјаснило становништво Црне Горе за заједничку државу са Србијом и тако је опстала СР Југославија, којој је Запад стално поткопавао темеље.

На том референдуму су челници јединства српског били и Мило и Момир и њина комунистичка партија (СКЦП). За заједничку државу изјаснила се толика већина да су умукнули референдумашки либероси Славка Перовића и његових националшизофреника.

Тада се „млади џемпераш“ Мило Ђукановић заклинао у заједничку државу и говорио Момиру Булатовићу да је „већи и бољи Србин“ од Момира. И тада је Мило био популаран у Србији толико да ми се чинило да може лако искочити на столицу премијера СР Југославије. Некадашњи најмлађи члан Централног комитета СКЈ Мило, био је миљеник не само тинејџерки политички успалених, него чак и ондашњег омиљеника народног Слободана Милошевића, ког је и западна дипломатија називала кључним политичарем Балкана. Тада се Западу допадао јако испољени анационални и интернационалистички став Слободана Милошевића.

Додуше, он је и умро као доследни пацифиста, а оптужен је и судио му је Запад као „српском националисти“, што, на моју жалост, није био.

Дакле, на тадашњем референдуму садашњи Мило је србобао, да би на референдуму ових дана тај тадашњи Србин био садашњи острашћени србогонац и србомрзац немјерљиве тензије, каквог је сад тешко наћи и у Бечу и у Загребу, у престоницама хипер-србофреније и србогоније.

Острашћени референдаш Мило је толико заслиепљен србомрзијом да не чује и не види што виде и ћорави и глуви, и што су му на скорашњем попису показали Срби Црне Горе колико их има и колико ће их и више бити чим престане његова срамна игра људским националним осјећањима и његово гоњење Срба из Црне Горе, његово гоњење српског језика и чак Српске православне цркве и његово кредитирање анатемисаних и обруканих размантијаша, окупљених око лаживладике М. Дедејића.

Заклињући се у државно заједништво Црне Горе и Србије и у тврдо Српство, садашњи референдумило Мило учврстио се на власти у Црној Гори, па је 1997. године, дошао пред Кивот Светог Петра Цетињског у Цетињском манастиру, па је на дивљење митрополита Амфилохија пољубио Кивот и митрополита у руку, да би данас гласно и срамно хвалисао се да је „безвјерник“ и да би призивао анатемњака Мираша Д, ког су анатемисали сви патријарси православља.

Референдумец Мило се данас толико осилио да кани да сву Црну Гору претвори у свој беглербеглук и у своју трафику за америчке дуване, да доживотни беглербег буде, и да тако довијечним имунитетом може пред Европом да мирно чини што чини: краљује у шверцу, не хајући што преко локве чује јаук италијански: „Мама миа, ебо Мило-мафија!“ Кани Мило референдумом да добије пристанак Срба Црне Горе на нестанак.

Није ми толико што прави од нас, његових поданика, татоца своје амбиције да има своју рају и своју рајобеговину, колико ме боли што ће да начини рају и од нараштаја који ће тек да се роде. Не јаучем ово због тебе и њега, ми смо прошли, побратиме побратимковићу, него ради оног што ће доћи послје свега што смо ми претрпјели. Прошао је мој јадни нараштај испод репа аждајкиње комунизма, али нисам вјерово да ће некрштени комунисти сатријети постојанство и достојанство мојих унука.

Доживио сам срамоту да ћу морати да молим Мила да ми да пасош и визу да одем до Београда да се ражелим своје дјеце и унучади. Већ је Мило поставио тврде царинске пљачкашнице на међашима Брозовим између Србије и Црне Горе, тако да не могу ни књигу своју да унесем из Београда у Подригашу ако му нећу платити царину. Хоће Мило и његова клика да од потомака јунака „Горског вијенца“ начине своје сеизе и тутоносе.

Неколико породица је обогатио, а од деведесет седам процената народа Црне Горе начинио је пуку сиротињу, чучаре по хошковима који продају за њега америчке шверцоване цигаре и цигарете. Да створи своју рају, Мило све чини

да исфалсификује овај референдум. Обећава раји да ће бити добар беглербег.

Ових дана, и у тренутку овом, траје медијска тортура референдумска, милотерор, који нема мјере ни границе, какав не памти ловћенско донебесје.

Данас је глагол 'референдумити' ућуткао све друге глаголе и инфинитиве. Светозар Маровић гргоља у инфинитивима, а Мило у дефинитивима. Тврди да ће му овај референдум бити дефинитиван. Ако купи и референдум као што је купио изборе у Никшићу, Жабљаку, Будви, онда ће пред Западом моћи да се хвали да је беглербег од Монтенегрије, из које ће бити сасвим прогнано све његошевско: вјера, језик, достојанство, постојанство, историја, традиција, све свето и велико и што су нам преци дочували кроз вјекове ропске. Турци су награђивали и Брђане и Црногорце који се потурче, али никад нијесу бранили потурицама да се казују да су национално Срби муслимани.

Данас, под медијским канцијама Миловог режима, ко је поцрногорчен, тај пљује претке и пориче Српство чак и у Његошевим пјесмотворима. Фалсификује се све што је традиција дочувала, а за научне чињенице не маре Милови курсисти академици.

Обрукано је све, а најсрамније је данас у Црној Гори звати се „академик“. У Загребу фабрикују докторате за црногорске курсотетлије, „само да иритирају са титуларијама наше колеге у Београду“, како ми рече Далибор Брозовић, када сам га питао зашто дају будалчинама из Црне Горе докторате. Данас ти „доктори“ јавно фалсификују и Његошеве пјесмотворе и језик, проглашавају „матерњи“ или „црногорски“, преименујући српски језик и присвајајући и унакажујући србистуку.

Врше насиље над традиционалним говором Црногораца и Брђана, залуђују младе нараштаје мржњом према Српству. Унук је продао за двије флаше пива ђедову „Обилића медаљу“ за храброст у Балканским ратовима. Његошу су посјекли Ловћен и разгробили га 1974. године Брозови крстоломци, а данас њини потомци докучују остатке остатка Његошеве традиције, затиру нам његошевско памћење, гурају нас у разисторију и у развјеру. Стиже нас клетва срдара Вукоте из „Горског вијенца“: „Пасју вјеру вјерово!“ Тако ће и бити ако Милов референдум овјери његову развјеру и његово пристајање на нестање Српства у Његошевом племену над свим племенима српским. Према томе, референдум црногорски је лагум у темеље државе.

Опасне намере проф. Радета Стојановића против српског народа

- *Правни засиуиџик Србије проф. Раде Стојановић изражава жаљење иишо Скуишџиџина Србије није иризнала да је иочињен геноцид у Сребреници, јер би, како он ишврди, иише одбрана од ишужбе Босне и Херцеговине сиђурно била доведена у иишање, „јер сирана која иризнаје да је учињен геноцид нема више од чега да се брани“.*

Пише: др Бранко Надовеза

Поводом процеса по покретању тужбе БиХ против СР Југославије, односно СЦГ, који је почео у Хагу, 27. фебруара ове године, потребно је указати на личност проф. др Радета Стојановића, пензионисаног професора Правног факултета у Београду.

Да му не замеримо ангажман у СКЈ до 1990. и врло скроман научни опус, који га једва квалификује за титулу редовног професора; али поставља се питање како Србију може представљати човек који сматра да је за претходне догађаје у вези са распадом СФРЈ крив искључиво режим Слободана Милошевића и велики део српског народа који га је подржавао.

У међувремену, тобоже независан интелектуалац, али некако увек уз власт, Раде Стојановић је постао наш амбасадор у Холандији, чиме је остварио нову привилегију. После покретања процеса, Раде Стојановић је изјављивао да ће „покушати“, да одбрани Србију, а да су шансе за то „педесет одсто“. Значи, он полази од тога да је Србија ипак крива у односу на БиХ, али он ће, као врстан правник и угледан у западном свету, покушати то да оспори.

Већ су приказани поједини експеси (стрелјање шест муслимана, неколико срушених џамија и слично). При том Раде Стојановић није приложио Хагу снимке муџахеџина из разних исламских држава који у Босни кољу Србе хришћане. Није приложио документ о протеривању Срба са целокупне територије тзв. Муслиманско хрватске федерације. Није ништа приложио о побијеним и несталим Србима у Сарајеву, Мостару и осталим градовима под контролом Хрвата и муслимана.

БиХ је у новијој историји одувек почивала на споразуму три народа, три вере; без обзира да ли је била административна јединица у Турској империји, Аустроугарској, Краљевини Југославији, СФРЈ или данас, када је формално независна држава.

Рат је изазвала жеља муслимана у БиХ да, уз помоћ Хрвата, минимизују српски народ. То Радета Стојановића уопште не занима. Српски војници из ЈНА, осим оних рођених у БиХ, су 1992. напустили територију БиХ (били су нападнути и масакрирани у Сарајеву и Тузли). Подршка Србије и Црне Горе и лично председника Милошевића огледала се пре свега у економској помоћи, политичкој подршци мировним плановима, а никако у војној помоћи. Чак је у дужем

временском периоду долазило до разилажења Радована Карића и Слободана Милошевића.

Случај Сребренице јула 1995. тек треба да се испита – то је ипак пре свега војни пораз муслимана у сукобу са српским јединицама из Републике Српске. Муслимани хоће све наводне злочине над њима да употребе у политичке циљеве, а то је укидање Републике Српске и ревизија Дејтонског споразума у циљу стварања унитарне БиХ, где би српски народ био стално надгласаван и прегласаван, што би довело до његовог тихог егзодуса. Треба истаћи да се и број Хрвата и других хришћана – католика, смањило на 5 одсто у односу на 18 одсто, колико их је било 1991. у БиХ.

Алија Изетбеговић се од почетка рата повезао са исламским центрима, јавно је добијао обилну финансијску помоћ од Саудијске Арабије и Ирана, војну помоћ од САД. На хиљаде муџахеџина је дошло у Босну, о чему постоје филмски снимци (приказани широм земље од стране Српске радикалне странке). Муслимани су наследили добар део оружја од бивше ЈНА и добар део војних фабрика и објеката (Травник, Бихаћ) и у војном људству су увек били бројнији од Срба.

ДОС-ова власт од 2001. је повукла нашу оптужницу против БиХ, под утицајем Грађанског савеза и лично Горана Свијановића. Према проф. Стојановићу, кључан разлог за

тако нешто био је недостатак новца. „За финансирање тужбе потребно је око три милиона евра, а зашто бисмо распали новац за међусобно тужење, када тај новац можемо искористити на споразумевање и накнаду жртвама рата“.

Признавање па ублажавање кривице

Парадоксално је да ће нас бранити личност која ће све чинити да се укине Република Српска, а ако не успе у томе и пресуда се донесе у корист БиХ, Раде Стојановић ће рећи да је то последица режима Слободана Милошевића.

Ето новог притиска на Србију, који је много опаснији од оног за изручење Ратка Младића.

Раде Стојановић де факто признаје оптужницу БиХ, а на суђењу ће само покушати да ублажи казну Србији. Заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић поводом тога каже: „Индикативно је то што он тамо говори. Индикативно је преузимање кривице. Он признаје кривицу, али и каже – није то толика кривица.“

Значи, није сто милијарди долара, већ можда четрдесет, а ако је тако, хајде да се нагодимо на тридесет. Одакле нама тај новац? Ми немамо толико новца да платимо било какву казну. Није безазлен тај поступак, зато што је очигледно да постоје двоструки стандарди и да их примењују све међународне институције и сви судови у свету. Међународни суд правде није надлежан кад је оштећена наша земља, каже – нисте били чланови Уједињених нација. Међутим, ко год тужи нас, тај суд је увек надлежан“.

Став да Савезна Република Југославија није била члан Уједињених нација у доба рата у Босни и Херцеговини и о ненадлежности суда у Хагу је наивно или намерно искривљавање ствари. Проф. Раде Стојановић, с друге стране, ни не покушава да наведе на то да никакве агресије од стране Југославије није ни било. Фактички, проф. Раде Стојановић признаје све наведене злочине Срба, па тако не пориче ни геноцид, већ се само не слаже са његовом дефиницијом, сматрајући да је она преширока, наводећи да је геноцид установљен једино у Сребреници.

Правни заступник Србије се не зауставља на томе, већ иде корак даље и изражава жаљење што Скупштина Србије није признала да је почињен геноцид у Сребреници, јер би, како он тврди, тиме одбрана од тужбе Босне и Херцеговине сигурно била доведена у питање, „јер страна која признаје да је учињен геноцид нема више од чега да се брани“.

Апсурдно је и то што проф. Стојановић више напада ре-

жим Слободана Милошевића и њега лично, него што покушава да оспори тужбу и одбрани државу која га је ангажовала да заступа њене интересе. Више пута је нагласио да Србија и Црна Гора не негира да су током рата у Босни и Херцеговини почињени тешки злочини и да је одлучна да казни све починиоце, попут припадника „Шкорпиона“, којима се суди у Београду.

Доказе за такве намере нуди и у изручењу Слободана Милошевића и више челника његовог режима Хашком трибуналу. Његов став поводом тужбе Босне и Херцеговине против СР Југославије и опседнутост Милошевићевим режимом можда најбоље осликавају речи Томислава Николића: „Професор Стојановић је у ствари признао да Савезна Република Југославија може да буде одговорна за злочине почињене на територији Босне и Херцеговине, али је онда мудри политичар у њему то пребацио на стари режим, па каже – јесте, ми смо свесни одговорности за злочине почињене на територији Босне и Херцеговине, али немојте то мени и овом тиму који овде наступа, и новим властима у Београду да приговарате, то је Милошевић радио, ми смо њега изручили Хагу. Не заступају се тако интереси државе. А где је он то нашао одговорност Србије за злочине?“

Први дани суђења показали су да тим Србије и Црне Горе на челу са проф. Стојановићем наступа неприпремљено. Стојановић уопште не говори о узроцима рата, нити има спремљена документа која говоре о злочинима почињеним над Србима. Упркос мноштву доказа о учешћу страних плаћеника на страни муслимана и о сталној активnoj војној помоћи и ангажовању војске САД и НАТО на муслиманској страни, о томе се није говорило.

Проф. Раде Стојановић пребације тежиште на поравнања, дипломатске нагодбе и слично, што опет наводи на преузимање кривице Србије. Ни реч се није чула о томе да су Дејтонским споразумом из 1995. године, који су потписале све заинтересоване стране, била решена сва питања државног уређења и међународног статуса Босне и Херцеговине, чиме је анулирана тужба БиХ из 1993. године против СР Југославије.

И на крају, неспорна је дилема и упозорење које је изрекао Томислав Николић: „Упозоравам оне који су послали проф. Стојановића у Хаг да треба да се изјасне да ли су му дали инструкције да овако наступа или наступа супротно инструкцијама које је добио из Београда. У народу има једна добра изрека, каже – боље немој да ме браниш. Ако мисли тако да нас брани, боље да нас не брани.“

Стога би хитно требало раскринкати личност Радета Стојановића и његове опасне намере против српског народа.

Интервју Александра Вучића сарајевској телевизији ОБН

Народу у Републици Српској ближа Србија него Сарајево

Генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић 9. фебруара 2006. године гостовао је у емисији „Телеринг“ на сарајевској ОБН телевизији. Представљен као најперспективнији млади политичар у Србији и следећи градоначелник Београда, Александар Вучић је одговарао на питања везана за председника Српске радикалне странке др Војислава Шешелја, Косово и Метохију, Републику Српску, опстанак Државне заједнице и парламентарни живот Србије. Вучић је истакао да је Србија данас угрожена са разних страна и да је српском народу много лошије него осталим народима на просторима бивше Југославије, наглашавајући да је народ сустигло бреме транзиције, а појачавају се и притисци везани за Косово и Метохију. „Сада би сви да имају своје земље са све територијама које припадају српском народу, а да само Срби остану без свих својих територија и без пола свог народа“, рекао је Вучић.

„Велика Србија“ објављује поједине делове овог интервјуа.

Водитељ: Има ли шовинизма у Српској радикалној странци? С обзиром да ће многи рећи да је ваша странка, сама ријеч каже радикална, онда је у исто вријеме сви европски политичари, нарочито љевичари, сврставају у оне странке у каквој је и Аустријанац Хајдер.

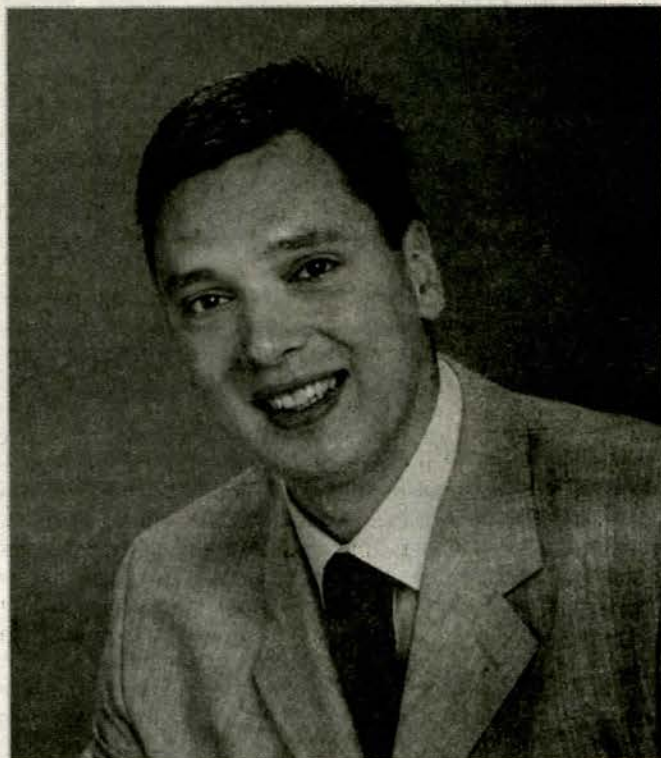
Александар Вучић: Морам да кажем да се тај однос мења, али невезано за то, у српском језику реч радикално значи вући из корена, мењати ствари из корена. То је нешто потпуно другачије од онога шта та реч значи у енглеском језику, а они је обично преводје на исти начин. Чак данас у Србији они који су под контролом или западних служби, или западних агентура на сличан начин преводје, па кажу – аха, радикални исламисти, па радикални овакви, па радикални онакви, не би ли на тај начин нешто рекли и о Српској радикалној странци, што с тим нема везе. Немојте да сметнете с ума да је Српска радикална странка историјски најјача и најважнија странка у српском народу, још од Николе Пашића. Радикали су створили први модерни устав, први предлог модерног устава још 1883. године и тако даље. Дакле, то је странка са најјачим упориштем у српском народу на овим подручјима и никада је нико није сматрао за екстремистичку. Име је изникло из српског језика, а само другачије значење у енглеском језику може да, рецимо некоме ко не разуме, представља проблем.

Водитељ: Има ли у вашој странци шовинизма?

Александар Вучић: Не. Ако то значи да ли мрзимо друге народе, не, не мрзимо друге народе.

Водитељ: Добро. Ја сам рекао и мислим да нећемо много разговарати о прошлости, јер то нас не води ничему, али прије неколико питања које требамо, наравно, због гледатеља рашчистити, интересира ме ваш став о томе како то да, све што нам је из Сарајева отишло направи такве странке као што је радикална или СДС и све остало. На крају крајева, ваш председник, који је у Хагу, је човек који је био професор у Сарајеву, одавде је, са ових простора?

Александар Вучић: Јесте, Војислав Шешелј је био и најмлађи студент, најбрже је завршио Правни факултет овде у

Сарајеву. Био је најуспешнији студент и један од најталентованијих, постао је најмлађи доктор правних наука у бившој Југославији. Он је данас у Хагу, али морате да кажете гледаоцима због чега, не зато што га неко оптужује да је починио било какав злочин, већ због вербалног деликта, због онога што они кажу – држао је запаљиве говоре. А ваљда је требало да буде туњав и мутав па да не оде у Хаг и да са њима прави труле компромисе, као што их праве неки други српски политичари или сви други српски политичари са простора бивше Југославије. Он је крив што није одустајао од својих идеја и својих принципа. Али немојте да сметнете с ума, кад о томе говоримо, да је Војислав човек који је у Сарајеву, такође, био прогоњен у Титово време и да је био осуђен на осмогодишњу казну затвора и две године провео у зеничком-казамату, а да су му браћа Поздерац и сви остали преко својих курира поручивали – само напици да молиш за помиловање и одмах ћеш изаћи из зеничког затвора. Он то није желео.

Водитељ: Да, чак су причали да је Изетбеговић, отприлике...

Александар Вучић: Чак му се син Никола родио док је био у зеничкој самици.

Водитељ: Али добро, господине Вучићу, ти запаљиви говори су били изван граница Србије и Црне Горе, изван граница Србије. Видите, те запаљиве говоре је Војислав Шешелј говорио и у Босни и Херцеговини и у Хрватској.

Александар Вучић: У ономе што бисте ви назвали авнојевском Хрватском и авнојевском Босном и Херцеговином,

а иначе га гоне и за оно што је говорио у границама авнојевске Србије и Црне Горе. Каже – испричао је нешто на митингу у Хртковцима, а онда су се неке ствари дешавале месец и нешто дана после тога, за које су, иначе, ухваћени кривци, пронађени људи који су починили, што не можете, али хајде да назовете злочин или било шта друго, а онда кажу – па то је зато што су они слушали на телевизији шта прича Војислав Шешељ, што нема везе апсолутно ни са чим.

Водитељ: Да. Па, добро, ја, наравно, и очекујем да ви браните Војислава Шешеља, међутим, толико пута смо чули Вировитица-Карловац-Карлобаг.

Александар Вучић: Па ја вас морам да питам, да ли ви мислите да су Срби из Книна, или Срби из Требиња имали мање права да остану да живе у заједничкој Југославији пре њеног расформирања и уништавања, него што су имали право да напусте заједничку државу Југославију, међународноправно признатог субјекта каква је била СФРЈ?

Водитељ: То није била Југославија, Словенија се већ отцепила. То није била та Југославија.

Александар Вучић: Па која је? Сад су Срби криви за Словенију што се отцепила?

Водитељ: Не, не, не говорим да су криви, само кажем да то није била та Југославија.

Александар Вучић: Када је кренуо тај процес, сви су кренули једни за другима као у домино-ефекту, а Срби су само желели да остану да живе, да буду своји на своме као што су увек живели. У Книну је по попису из 1991. године било 90 посто Срба, данас их је 40 и нешто посто. Ви данас у Босни и Херцеговини често говорите како је извршено етничко чишћење у Републици Српској, а, као, није у Муслиманско-хрватској федерацији. Да ја сад наведем само један пример, хајде нека се направи попис становништва, да видимо колико је других народа на територији Републике Српске, па ћете видети да их је много више него што је Срба на територији Муслиманско-хрватске федерације. Многа места, да не кажем готово сва места где су Срби живели у значајној мери су почишћена од српског становништва. О томе данас нико не говори.

Водитељ: Ја се могу сложити с вама, међутим, овде у Босни и Херцеговини, српски народ је ишао за Југословенском народном армијом која се повлачила у Србију и то је чињеница. Истина је да анекс 7 у Босни и Херцеговини није проведени како треба, истина је да се народ може вратити свудје где хоће, међутим, то је већ сад постало социјално питање о којем вечерас не желим да разговарам. Наравно, можемо тако разговарати у недоглед, али догодила се Сребреница. Какав је ваш став о Сребреници?

Александар Вучић: Догодило се много тога, догодио се пре тога Братунац, догодиле су се Кравице и догодила су се многа друга места. При томе не желим да будем лицемер и да кажем да у Сребреници није било злочина. Да, било је злочина и те злочине смо осудили. Свако ко је починио било какав злочин на било којој страни, мора да одговара. Дакле, не пада ми на памет да кажем да они који су стрелићали муслиманске цивиле, нису злочинци. Наравно да су злочин-

ци и они за тај злочин морају да одговарају. Ја само хоћу да вам кажем да се није догодила само Сребреница и да се у Сарајеву није догодила само она страна приче који сте видели ви одавде из центра града, већ и онај део приче коју сте видели људи са 300 или 500 метара изнад вас, а где је такође изгинуо огроман број људи.

Водитељ: Они су нас боље видјели, њима је било лакше гађати.

Александар Вучић: Па нисам приметно да одавде нису гађали. Чак знам за неколико случајева које сам пратио и као новинар, у којима су српска деца, а не само муслиманска, како ви кажете, већ и српска деца гинула од муслиманских снајпериста и да нико никада није зажалио, да нико никада те жртве није поменуо. А да не причам, рецимо, у читавој западној Босни почишћене градове, од Дрвара, Грахова, Гламоца, Купреса, Бугојна, у коме је живело Срба колико хоћете, у огромном броју, а да нигде данас готово да нема ниједног. Нешто их има у Дрвару и Грахову, али и даље немају права на своју власт, већ имају печат са шаховницом, што је бесмислено, а тамо никада ниједан Хрват није ни живео.

Водитељ: Добро. Господине Вучићу, ви ћете, наравно, и даље тврдити да је Војислав Шешељ у Хагу због тог деликта који сте рекли.

Александар Вучић: Због онога што они називају...

Водитељ: Вербални деликт.

Александар Вучић: Они то, савременим речником, називају – говор мржње.

Водитељ: Појасните ми само још нешто. Да сте ви били у прилици да на телевизији видите, рецимо, ево узећу Адна на Терзића, Силајдића, уопште није битно, у маскирној униформи у Нишу како држи хушкачки говор, шта бисте рекли за Силајдића или, не знам, за...

Александар Вучић: Па видео сам многе друге.

Водитељ: Са војском, ево рецимо Армијом БиХ?

Александар Вучић: Видео сам многе друге. Видео сам и Силајдића да држи такве говоре, онда сам виђао...

Водитељ: Где, у Нишу? Да ли сте их видели у Нишу, да ли сте их видели у Новом Саду, да ли сте их видели у Чачку?

Александар Вучић: Не разумем шта вам је намера, да кажете како ово није територија која припада српском народу зато што је Тито рекао 1941. године да је ово друга држава?

Водитељ: Не, ово није територија која припада Шешељу, ово је територија која припада српском и босанском народу и хрватском народу.

Александар Вучић: Ова територија припада и Војиславу Шешељу и сваком другом ко је, пре свега...

Водитељ: Добронамјеран.

Александар Вучић: И ко је са ове територије и ко је желео да одбрани оно што је његово, и своје огњиште и све друго и ништа више од тога. Нико није хтео да отима ништа што је туђе, већ су људи хтели да бране своју земљу. И људи који су ту, како ви мало пре кажете, имали добар положај да виде па да гађају или не знам шта, нису они били ту ни у вашим нити у било чијим другим кућама, него у својим кућама. Они су бранили своје куће и нису они окружили Сарајево, па сад држали прстен око Сарајева зато што је то неко

„Мислим да ми морамо у миру, и то је најважније, разговором да решавамо све проблеме, а тих проблема има много. Заиста их има много, нагомилани су и морамо да развијамо и економску сарадњу, на сваки могући начин, да повежемо ове просторе у том смислу. Не политичком, дакле, јер ја нисам присталица идеје братства и јединства, али потребна је сарадња на интересним основама. То не значи да имам нешто против неког народа. Волим чисте рачуне и таква је политика Српске радикалне странке. Али у економском смислу ће ти простори бити у сваком случају повезани, у то нема никакве сумње и зато је потребно да све врсте политичких проблема решавамо разговором”, истакао је Александар Вучић.

тако смислио, па неко то тако хтео, као што то из различитих невладиних организација покушавају да представе, већ зато што су људи држали своје куће, своју земљу, ево вам од Илиде, Подлугова, Рајловца, Илијаша, дакле, и у Вогошћи, ја мислим да су све то била места, не мислим него знам, са већинским српским становништвом, је ли тако? Јесте.

Водитељ: Да, али видите, господине Вучићу, с тих положаја...

Александар Вучић: И онда су морали да оду одатле.

Водитељ: С тих положаја су рушене моје цамије, моје цркве, моја позоришта, моја...

Александар Вучић: А са тих положаја где су рушене цамије и те цркве о којима говорите су рушене све цркве на другој страни, нажалост.

Водитељ: Наравно да ћете ви наставити такву причу, ја и не очекујем ништа друго, али рекао сам да нећемо о томе разговарати.

Александар Вучић: Зато што је тачно, наравно.

Водитељ: Још само нешто, да могу да затворим страницу, што се тиче ове емисије, те прошлости. Да ли радикали, да ли Александар Вучић, је спреман колико сутра разговарати са легално изабраном влашћу у Босни и Херцеговини, ево садашњом СДА?

Александар Вучић: Па ми то већ имамо. Српска радикална странка – др Војислав Шешељ у Републици Српској, у Босни и Херцеговини, коју представљају Огњен Тадић, Мирко Благојевић, Радислав Кањерић и остали, је и део органа Босне и Херцеговине, између осталих и наравно да ми морамо да разговарамо са свима њима, морамо у миру да решавамо све наше проблеме. Да је било памети и да је било покушаја да се очува оно од Југославије што је могло да се очува, без Словеније, као што сте рекли, мислим да ни до каквог рата не би ни дошло. Да је Изетбеговић прихватио онакве поруке које су долазиле пред избијање сукоба, претпостављам да никаквог рата не би ни било и то би било најбоље и за Србе и за муслимане. Пре свега, за Србе и муслимане, као највеће народе на овом простору. Рат никада није решење и сукоби никада нису решење, најбоље је када све решавате мирним путем. Подразумева се да бисмо разговарали са сваким и са свима, јер је милион сати разговора боље да имате и вредније да имате него један минут размене пушчаних метака, да не кажем о нечему више.

Водитељ: Сад ми је жао што 1990. године нисте имали 35 година, а не данас.

Александар Вучић: Нажалост, мислим да не само ја, него нико то не би могао да спречи, јер су и многе стране обавештајне службе биле уплетене у све то и многимима је то одговарало, али после свега, лако је бити превише паметан и лако је бити командант после завршене битке, али у сваком случају мислим да ни српском народу није било другачијег излаза у том тренутку, а претпостављам да ни други народи нису знали, када је кренуло, како другачије да се понашају.

***

Водитељ: Поменусте Републику Српску. Када неко из Београда помиње Републику Српску, па помене Косово, многи од гледаатеља ће рећи – ево, Срби траже компензацију за Косово, Срби хоће да се Република Српска припоји Србији и тако даље. Неке ствари треба можда разјаснити мало боље.

Александар Вучић: Да будем сасвим искрен, не тражимо никакву компензацију, ми мислимо да је Косово и Метохија територија Републике Србије. Донесе се Дејтонски споразум, којим су, видели сте, понајмање били задовољни Срби у тренутку доношења, ако се сећате, по реакцијама полити-

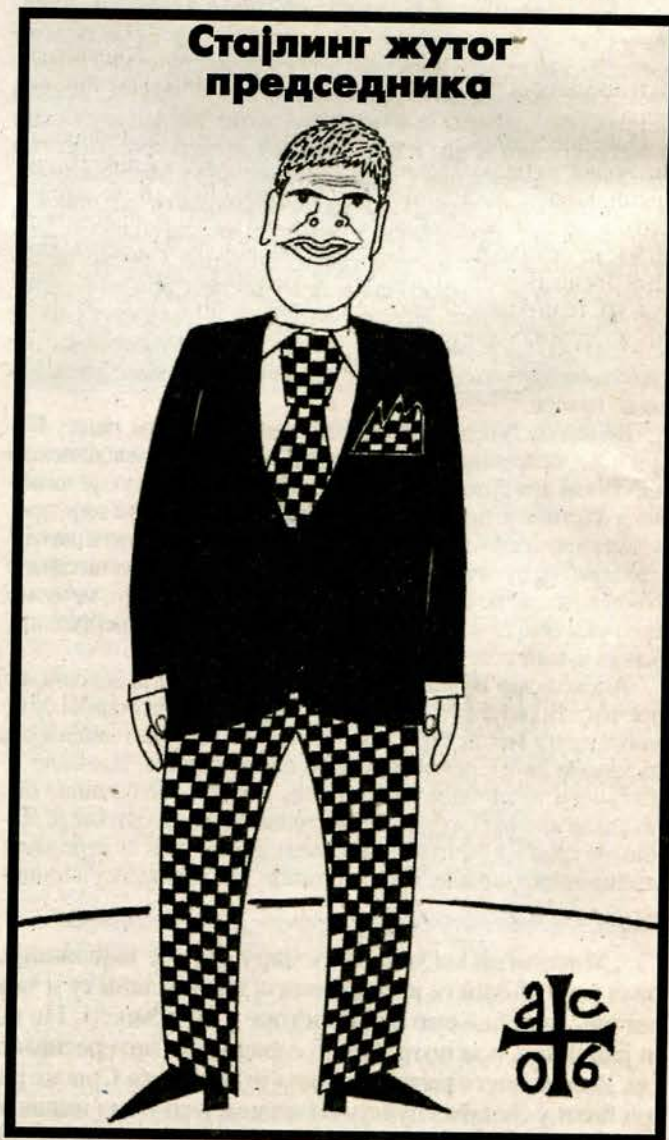
чара, самог народа и тако даље, а онда се тај Дејтонски споразум у потпуности урушава и све што је могуће даје се свима другима, а Србима се одузима и на крају чекајте последње дерогирање које ће да буде, да се Дом народа сведе на отприлике свечарске функције у Босни и Херцеговини. Укинута је Војска Републике Српске. Не можете да натерате оне момке да вичу да ће да се боре за Босну и Херцеговину кад они воле Републику Српску, као што је и обрнуто, као што нити вас, нити било кога другог не може неко да натера да кажете – ја волим Републику Српску.

Водитељ: Господине Вучићу, Дејтонским споразумом су Срби највише добили, фактичко стање је да су пре Дејтона држали 44 посто...

Александар Вучић: Ја мислим да су држали мало више.

Водитељ: Ја чак мислим да су мало мање држали.

Александар Вучић: Ја мислим мало више, посебно немојте да сметнете с ума да су изгубили значајне територије око Сарајева. Али да кажете да Дрвар, Грахово и Гламоч могу да припадну Муслиманско-хрватској федерацији у којој живи 98 посто Срба, помало је невероватно, као и Петровац и нека друга места. Али, сасвим свеједно, Дејтонски споразум је направљен и велике силе су потписале тај уговор. Није важно, идемо на урушавање тог споразума и Србима отимамо све. Резолуција 1244 донета је против Србије.

Досије: Логор „Лора“ у Сплиту

Центар за убијање Срба

- Државни центар за систематско убијање и сакаћење Срба
- Од најмање 1006 сужана „Лоре“, више од седамдесет заклано или подлегло бањинама, а остали пуштени на слободу тек пошто би логорски стражари зверским мучењем од њих направили теške физичке и психичке инвалиде

Пише: Душан Марић

Осморицу бивших војних полицајаца, стражара у логору „Лора“, због злочина почињених у лето 1992. године, над заточеним српским цивилима и војницима, Жупанијски суд у Сплиту осудио је на укупно 53 године затвора.

Највише затворске казне добили су некадашњи заповедник војног затвора Томислав Дуић и његов заменик Тончи Вркић, који су добили по осам година. Припадник интервентног вода Давор Банић осуђен је на седам година затвора, док су остали чланови интервентног вода, Миљенко Бајић и Јосип Бикић, затим шеф стражарске смене Емилио Бунгур, те стражари у затвору Анте Гудић и Анђелко Ботић, добили за годину дана блажу казну.

На први поглед, за оне који нису упућени у ратна збивања у „Лори“, правда је задовољена, хрватско правосуђе положило је значајан испит, а Хрватска је доказала да је демократска земља, спремна да се обрачуна са негативним историјским наслеђем, зрела за пријем у чланство Европске уније.

Међутим, сплитски процес, који је с прекидима трајао пуних пет година, заједно са (неправоснажном) пресудом, представља исмевање правде, велику обману изрежирану с два основна циља. Први је да се створи лажна, улепшана, слика о Хрватској, њеном правосуђу и односу према злочинима почињеним над српским становништвом. Други, важнији, јесте да се прикрију стварне размере злочина који су извршени у „Лори“ и десетинама других логора у Хрватској. Тај циљ се, пре свега, настоји остварити драстичним смањењем, како броја жртава, тако и броја злочинаца.

Опгужницом и пресудом против осморице војних полицајаца обухваћено је убиство само двојице – Ненада Кнежевића и Гојка Буловића и мучење двадесетак логораша, што је једва кап у мору ратних злочина почињених у „Лори“ и људске патње која се тад сплитском луком пролила, не само од 1991. до 1995. године, него и у првих неколико послератних година.

Иако тачни подаци никада неће бити познати, пошто их није могуће утврдити, јер су многи људи у тај логор довођени и из њега у смрт одвођени без трага и сведока, на основу расположиве документације и изјава сведока, са великом сигурношћу може се тврдити да је за четири године кроз „Лору“ прошло преко 1000 Срба, а да је њих најмање 70 убијено.

Србе у „Лори“ нису мучила и убијала само осморица осуђених војних полицајаца, већ су у томе учествовали скоро сви логорски чувари и особље, али и на десетине хрватских војника и цивила, грађана Сплита, који су свакодневно навраћали у логор и по жељи – кога хоће и колико хоће – мучили „влашку пашчад“.

У нашем народу, кад се хоће рећи да је неко због болести или неког другог разлога много пропатио, каже се „намучио се као Исус“. Многе, здравом разуму несхватљиве муке кроз које је прошло на стотине логораша у „Лори“ надилазе Исусове, а методе мучења које су над њима примењиване, по суровости, монструозније су од разапиања на крст и забијања клинова у подлактице и потколенице.

Вађење очију, одсијецање ушију, чупање ноктију клештима, ломљење чланака на прстима чекићем, печење живог меса лет-лампом, убијање забијањем ексера у чело, забијањем ексера под нокте, спаљивање отвореном ватром или чупање брада и маља по телу, урезивање ножем разних слова и знакова по лицу и осталим деловима тела (најчешће слова „У“), привијања на свеже ране завоја од соли, свакодневно (три пута дневно) прикључивање логораша (углавном преко ушију и полног органа) на индуковану струју све док жртва не падне у несвест, крвничко батинање по 15 минута на свака два сата, набијање спорогорећег штапина у чмар и паљење истог, вишедневна „исхрана“ само изметом и мокраћом, без капи воде, дерање читавих кашеца коже са леђа, сечење вена на рукама да би „српске крви жедни“ стражари могли да пију исту, захаивање из трка коња нацртаног на зиду ћелије, само су делић репертоара пакла који су звери у униформама хрватске војске примењивале над заточеницима „Лоре“. Систематски, масовно и годинама.

Због тога, подићи опгужницу само против шаичице зликоваца, а њихове харамбаше, Томислава Дуића и његовог заменика Тончија Вркића, који су лично предводили крваве сатанске оргије, прогласити кривим само због тога што су

„својим нечињењем“ пропустили спречити злостављање затвореника, прворазредна је подвала, какву ваљда могу да смисле само Хрвати.

Међу несрећницима који су прошли пакао „Лоре“ налази се и Добривоје Бојовић, заменик председника Удружења логораша требињске регије. Заробљен је почетком лета 1992. године.

– Прво су ме пребацили у Дубровник, у затвор који је био смештен у вили „Палма“ – сећа се Бојовић. – Ту ме је највише мучио мој добар предратни познаник Иво Краљ. Једном, након што ме измрцварио батинама и оборио на под, притиснуо ме ногом, ставио ми пушчану цев у уста и фотографирао се са мном као са ловачким трофејом. Међутим, то је било ништа у односу на сатанске оргије у „Лори“, које су приређивали Томо Дуић, Тончи Вркић, извесни Тутић и Ботић, те бивши боксер Бановић, звани Бан.

У „Лори“ су ме терали да лижем своју крв, да се завлачим у кућицу за псе и лајем. Водили су ме по сплитским кафићима да показују четника и да траже добровољце који ће ме тући. А најгоре од свега било је кад би нас терали на полне перверзије.

Бојовић је из „Лоре“ изашао тек након 12 месеци, као живи леш, са ребрима ко зна колико пута пребијеним, па опет зараслим, трајним поремећајем вилице и кожом око шталом од отекина и накриво зараслих рана.

Кроз девети круг „Лоре“ прошла су и двојица новинара Српске телевизије „С“ с Пала Огњен Тадић и Милован Пејановић, који су заробљени 28. јануара 1993. године, приликом обављања редакцијског задатка недалеко од хидроелектране „Перућа“. У „Лору“ су пребачени из затвора у Сињу.

– Довољна је била само једна ноћ па да осетимо све грозоте овог пакла – сведочио је Милован Пејановић. – Ту ме је један усташа, у знак добродошлице, ударио кундаком у лице. Задобио сам тешку повреду ока. Након тога тешка премлаћивања била су редовнија него смене страже у логору.

Двадесетосмогодишњи Лука Адић из Никшића у „Лори“ је провео деведесет осам дана и ноћи. Из затвора је изашао жив, али је од последица мучења пао у постељу из које, на жалост очајних родитеља, оца Милана и мајке Стане, није ни устао.

– Испрљен и изнемогао испружио сам се по асфалту, због чега се на мене обрушила салва чизама и палица, уз најпогрдније псовке. Нисам имао снаге уста да отворим, а камо ли да нешто кажем. Видећи да ће се звери поново обрушити на мене, Лука, који им је стално пркосио, добацио је: „Пустите човека, зар не видите да му је нестало горива“ – сведочио је један од сапатника храброг Црногорца Луке Адића.

– Побеснеле усташе су у том тренутку на мене заборавиле и као бесне звери скочиле на Луку. Након што су га поломиле од батина, крвавог и изнемоглог прикопчали су га на индукциони телефон од 110 волти, мучећи га све док не би пао у несвест. Затим би га пољивали водом, па поново прикључивали на струју.

Лукина мајка Стана каже да је њен син болујући сањао дан када ће поново узети пушку у руке и кренути у помоћ браћи у Крајини.

– Када сам покушала да га одговорим, само ми је кратко одбрусио: „Боље, мајко, погинути као човек, него као поган сто година живети седећи у кући, док браћа крваре и гину“.

Ђорђа Катића (64) су 19. августа 1992. године, одвели из његовог стана у Сплиту на „информативни разговор“. Тај „разговор“ трајао је пет дана и Ђорђе се са њега вратио као физичка и духовна руина. Сломљен. Ево како у писаној изјави Ђорђе Катић описује своје прве сате проведене у „Лори“.

– Кад сам сео насупрот цивила који ће водити разговор, три полицајца су се поставила око мене. За сваки мој одговор њих тројица су ме ударала по глави, вукли ме за уши, увртали ми главу и стезали врат све док не бих почео да се давим. Свирепо су ме ударили ногама, не гледајући где бију. Узму ме за уши и тако дигну са седишта.

После два и по сата тешке туче „луковник“ који га је ислеђивао натерао је Ђорђа да потпише „записник“ који му је понуђен, а који пре потписивања није ни прочитао. Након тога пребацили су га у други део града, у просторију у којој се налазило десетак усташа.

– Тукли су ме како је ко стигао, уз страшне псовке и претње да се жив из Сплита нећу извући. Убрзо сам се онесвестио. Освестили су ме уз помоћ воде и вентилатора, да би ме одмах прикључили на телефонски индуктор. Један полицајац, мислим да им је био командир, окретао је ручицу што је брже могао. Од високог напона ја сам се кочио и падао на под. Дизали су ме страшним батинама. Кад је представа са струјом била готова, почели су да ме са два длана истовремено ударају по ушима. То ми је изазвало страшне болове у глави. Ударили су све док ми обе бубне опне нису пукле. Након тога такмичили су се ко ће ме јаче палицом ударити по кољенима и зглобовима.

Следећа фаза мучења одиграла се у бетонираним дворцима затвора. Мучитељи су Катића скинули потпуно голог, а онда више пута симулирали његово стрељање, пуцајући му крај главе. Завршни печат на „пријем“ Ђорђа Катића у „Лору“ ударио је бивши професионални боксер Бановић.

Тукао ме је као да сам врећа, по целом телу. Избио ми је све пломбе и један зуб. Пао сам у несвест. Кад су ме освестили хладном водом обукли су на мене неку четничку униформу и убацили у ћелију број два. Био сам у бунилу. Последње

што сам чуо било је како неко отвара врата и виче: „Овај у ћелији број два умире“.

Затвореника су у тешком стању пребацили у болницу. Доктори су га прегледали и дали упутницу за интернистички преглед. Уместо код интернисте, полицајци су га вратили у „Лору“. На нову туру батина.

– Вртели су ме у круг и шутирали један до другог као лопту, све док по ко зна који пут нисам изгубио свест.

Браћа Дамјан и Гаврило Трипковић, из недокланих и страдалних Пребиловаца, заробљени су са тројицом сабораца 8. априла 1992. године у селу Муминовац код Чапљине, као резервисти ЈНА. Одведени су у „Лору“. Дамјан је био у

Хронологија суђења у „случају Лора“

- Отворена истрага над осморицом бивших војних полицајаца, одређен им је притвор, а за Томом Дуићем расписана је потерница, 29. 9. 2001. године.
- Забележене прве претње потенцијалним сведоцима, а Милосава Каталину пријатељи осумњичених фотографисали, због ликвидације, да би га убице лакше препознале (новембар 2001).
- Осумњичене, у знак подршке, у затвору посећује тадашњи сплитско-далматински жупан Бранимир Лукишић (децембар 2001).
- Због одлуке којом им је продужен притвор, осумњичени започели десетодневни штрајк глађу, 23. 1. 2002.
- Под незапамћеним мерама обезбеђења почео судски процес у „случају Лора“, под председавањем судије Славка Лозине, 10. 6. 2002.
- Тужилац Микалио Сквисимаро тражи изузеће Жупанијског суда у Сплиту и судије Славка Лозине, 20. 6. 2002.
- Врховни суд оставља процес Жупанијском суду у Сплиту, 2. 7. 2002.
- Сведочење бившег војног полицајца тешко терети оптужене, али и некадашњи врх војне полиције, 11. 7. 2002.
- Након два сата већања, седам бивших полицајаца пуштено да се брани са слободе, уз опште одушевљење у судници, 22. 7. 2002.
- Почела потрага за делом оптуженика, јер се нису одазвали позиву суда да се врате у притвор, након што је виша судска инстанца оборила одлуку судије Лозине о привременом пуштању на слободу, августа 2002.
- Судија Славко Лозина присуствовао (и са одушевљењем учествовао) концерту усташког певача Марка Перковића Томсона на Пољуду, септембра 2002.
- Поновни увиђај у згради бившег војног затвора у „Лори“, 22. 10. 2002.
- Пре сведочења Милосава Каталину у ходнику суда малтретирали пријатељи и родбина оптужених, 7. 11. 2002.
- Судија Лозина неправоснажном пресудом ослободио било какве одговорности свих осам оптуженика. Одлуку образложио недостатком доказа, 22. 11. 2002.
- Врховни суд поништава пресуду судије Лозине и суђење враћа на почетак (октобар 2004).
- Почине ново суђење, под председавањем Споменке Тонковић. Овог пута у судници су само четири оптуженика, остали су у бекству. Одазвала се и већина позваних сведока из Србије и БиХ (12. 9. 2005).

блоку Ц. Ђелију је делио са Зораном Перковићем, православним свештеником из Купреса. Пребијали су их даноноћно.

– Поред ових непрекидних туча прикључивали су ме на индукторски телефон и пропуштали струју кроз мене. Једну су ми жицу стављали у уво, тако што су уво пробушили, а другу на полни орган. Терали су нас да тучемо један другог све док један не би пао у несвест. Морали смо да сатима стојимо на сунцу и гледамо у сунце, опет до падања у несвест.

Дамјан Трипковић тврди како је приликом једне шетње по кругу касарне приметио три Црногорца који су приморани, тешким батинама, да једни другима секу уши. Један је на теран да другом ножем ископа око. Присећа се и железне столице без наслона из које су вириле само шипке, па су га терали да се голим грудима наслони на те шипке, после чега би га тако снажно тукли по леђима, све док се шипке не би забиле у груди, пробијајући кожу.

Једне вечери стражари су га извели из ћелије и из ловачке пушке пуцали му у мишић леве руке, одмах испод рамена, и у леву бутину, да би му затим из пиштоља пуцали и у десну надлактицу.

– Мене и свештеника Перковића терали су на оралне односе. То смо радили док смо били везани за струју. Истовремено су кроз нас пропуштали струју и тукли нас. Приликом ових батинања мени је сломљено девет ребара, са обе стране. Болови су били тако страшни, а батинања тако учестала, да ја практично нисам ни осећао када су ми ребра ломљена. Све се стопило у један страشان бол, који не престаје ни једног тренутка, ни дану ни ноћу.

Дамјанов брат Гаврило прошао је кроз логоре у Метковићу, Задру, Дувну и Сплиту.

– Због недостатка воде, у „Лори“ смо пили сопствену или туђу мокраћу – каже Гаврило. – Тукли су нас све док и они не падну од умора. А кад се то догоди, онда нас присиљавају да мучимо једни друге.

У својој изјави Трипковић тврди да су стражари једно вече пред њим заклали пет особа обучених у униформе ЈНА, за које, по говору, ако се крикови које су испуштали док су их ломили од батина и клали уопште могу назвати говором, претпоставља да су Црногорци.

Милосав Каталина у војни затвор „Лора“ доведен је као цивил, без икаквог разлога. Ако се не рачуна српско порекло. Један је од несрећника који су преживели најстрашнија мучења, од којих му је најтеже пало то што су му стражари клештима чупали вратне мишиће. Из „Лоре“ је изашао без зуба, са трајно оштећеним бубним опнама, бројним преломима и подливима по читавом телу.

Један од сведока, чију је писмену изјаву прикупио далматински Комитет за људска права, описао је стравични призор када су у логор доведена петорица резервиста ЈНА из Црне Горе.

– Свима су биле одсечене уши, само је код једног било остало једно уво. Били су поређани на под, благо наслоњени на зид. Ту предамном ножем су им извадили очи. Само једном нису извадили очи, да би могао видети што се догађа. Затим су их почели клати једног по једног... И то тако што би им потпуно пререзали врат, тако да је глава била одвојена од тела.

Владимир Жарковић је у „Лору“ доспео дан након што је, 22. марта 1992. године, на Орлову код Требиња пао у хрватско заробљеништво.

– У „Лори“ су на мени и буквално обављали експерименте којима су проверавали учинке електричног индуктора. Прикопчали би ми штипалјке на уши и подешавали јачину напона. Објашњавали су да испитују колико човек може издржати а да га не убије струја. Да би ефекат био болнији, док су ме мучили струјом, ја сам морао да стојим у води.

Како су од трзаја штипалјке знале спасти, провлачили су нам жицу кроз уши. Приликом једног експеримента, трзај мог тела био је толико јак да ми је жица покидала ухо. Војни полицајац Звонимир Гиљановић ме је сваког дана тукла најмање по два три сата, а навече би у ћелију долазио свако ко је желео и иживљавао се над нама.

Владимир каже да је био црн као чизма и тако натечен да прсте на рукама, а понекад и зглобове уопште није могао да савија. Пребили су му шест ребара с леве и два с десне стране.

– Затворенику Драгану Ратковићу су пендреком одвалили комад меса с бедра, тако су га зверски тукли – сведочи Жарковић. – Било је страшно, видела се кост. Оставили су га тако у ћелији и рана је почела да труне. Стравично је смрдело... Један наш Требињац, Душко Јелић, младић од двадесет и нешто година, подлегао је батинама. Увече су га страшно тукли, затвор се проламао од јаука и удараца, а ујутро је мом цимеру Мирославу Чучку и мени дошао заменик команданта „Лоре“ Тончи Вркић и наредио да направимо мртвачки сандук.

Жарковић је за пет и по месеци проведених у „Лори“ направио укупно 15 мртвачких сандука.

– Војни полицајац Сулејмановић једно јутро показао ми је двојицу заробљених Црногораца. Нису имали уши. Биле су им одрезане. Одвео их је у блок Ц. Више их никада нисам видео. Добио сам само наређење да направим још два мртвачка сандука – сећа се Владимир. – У групи стражара који су чинили највећа зверства, поред тога Суфе Сулејмановића, била су браћа Перишић, затим један по имену Тончи, али најокрутније су тукли Звонимир Гиљановић и управник „Лоре“ Томислав Дуић.

Графит из Лоре

Међу бројним графитима које су на зидовима ћелије смрти у „Лори“, а по налогу својих мучитеља, жртве исписале сопственом крвљу, налазио се и следећи:

„Наши очеви заклали су ваше очеве, ми ћемо закласти вас, али наша деца неће закласти вашу децу – јер, ми ћемо поклати и вашу децу“.

Рапорт „Слободану Милошевићу”

Највише логораша убијено је вишедневним батинањем, а десетак их је имало ту (не)срећу да их хрватски војни полицајци у току „ислеђивања” закољу. Клади су их тако што би им главу потпуно одсекли од тела. Одсечену главу полицајци су постављали на сто, а онда логорашима „објашњавали” да је то њихов врховни командант Слободан Милошевић и присиљавали их да му предају рапорт.

Било је уобичајено да логораш, док пред одсеченом главом свог сународника и сапатника до бесвести понавља лажи, увреде и оптужбе на рачун сопственог народа, стоји бос на комаду тепиха који је поливен водом и у који је пуштена струја одређене јачине.

Јеленко Ковачевић из Гацка заробљен је у Мостару, као војник ЈНА. Пребачен је у затвор у Љубушком, где му је унук чувеног усташког кољача Макса Лубурића сломио вилицу.

– Око две недеље живио сам са вилицом која је била одваљена, висила је, тако да нисам могао ни јести, ни пити, ни говорити. У Сплиту су ми ту вилицу везали жицом и довели ме у „Лору”, у злогласни блок Ц.

Без обзира на вилицу, свакодневно су ме брутално тукли. Једне вечери Анђелко Ботић и још два стражара одвели су ме у једну собицу и ту ме мучили тако што су ми по рукама гасили цигарете.

Негде у августу двојица полицајаца узели су комбинерке и ишчупали жицу која је још увек држала Јеленкову доњу вилицу. Каже да је ту бол коју је осетио немогуће описати. Кад је ухапшен имао је 92 килограма, а из „Лоре” је изашао са 48 килограма.

Пакао „Лоре” прошао је и резервиста Мирко Бабић из Требиња. Посебно му је у сећању остао 12. јун 1992. године.

– Анте Гудић и Анђелко Ботић одвели су ме у купатило и почели дивљачки да туку и шутирају. Ко зна колико пута сам падао у несвест. Сломили су ми тог дана девет ребара. Поломили су ми десну руку изнад лакта, избили два зуба и тешко оштетили два кичмена пршљена. У бунилу сам чуо кад је Ботић рекао: „Пусти га, видиш да је готов”. Видео сам да су плочице око мене кржаве, крв је отицала из мог тела... Има ствари које вам не могу испричати јер ми не допушта морал.

Бабић каже да је био присутан кад су стражари заробљеним војним пилотима Николи Џерфију, Горану Пантићу и Милану Мићићу ломили прсте на рукама, који су тек били срасли после претходног ломљења.

Весо Деретић из Требиња заробљен је у петак, 13. маја 1992. године, у Хустову Блату код Плоча, заједно са још шест српских резервиста. Тврди да је један од њих, Миливој Ђућега, од батинања умро. недуго после заробљавања. У

злогласном блоку Ц логора „Лора” провео је два и по месеца. Најтеже му је падало када би га мучили прикључивањем на струју.

– Управник затвора Дујић долазио би код нас у собу и уз речи „водим вас на струју” водио нас у мучионицу. Ноншалантно, као да нас води на пиво – сведочи Ђеретић.

– За време мог боравка у „Лори” ниједан оброк није прошао а да пре или после њега нисмо били излагани струјним ударима – сећа се бивши логораш Драго Дамјанац, који је у сплитску мучионицу доспео након што је киднапован из једног ресторана у Мостару. – Ми станемо у ред а они одаберу оне које ће прикопчавати на струју. Једну жицу везују за уво, другу за полни орган, а онда ручицу окрећу све брже и брже, тако да је напон све јачи.

„Зовем Милошевића у Београд – каже усташа – да предаш рапорт свом врховном команданту”.

Оваква струја прожима све тело, очи се непослушно окрећу, мути се свест. Глава хоће да прсне, а мимо човекове воље из уста се отима неподношљив крик. Међутим, ко крикне, као „награду” у уста добија шаку пуну соли, коју мора да прогута, одмах, без воде. Тог дана су престали кад су схватили да сам готов, да не могу ни реч проговорити.

Касније су Дамјанцу, као и већини других логораша, у уши ставили минђуше од жице, како би га лакше могли прикопчавати на струју. Често су та мучења струјом усташе претварале у перверзне оргије.

– Док се ја извијам и стресам од струјних удара, други затвореник мора да у уста стави мој полни орган и да ме орално задовољава, све док не обави оно како то стражари захтевају – сведочи даље Дамјанац. – Затим на струју прикључе тог затвореника и ја морам све исто да радим. Све се то дешава док се сви са свима не изређају. Затим нас терају да као свиње лочемо воду са пода и језиком покупимо сву нечист. Терају нас да им лижемо чмар.

У мучењу несрећних заточеника у „Лори” учествовале су и жене, а међу њима је предњачила супруга управника логора Томе Дујића.

– Лепа, човек не би могао ни помислити да може бити толико настрана – наставља Дамјанац. – Изводила би ме у посебну просторију и скидала голог. Извадила би ме у показује. Онда ме узме за полни орган па га удара палицом. Поставља разна провокативна питања. Како год да одговорим, следе нови ударци. Све се заврши крвничким батинама. Доводила је и друге жене, да се на мени иживљавају. Гурале су ми палицу дубоко у анални отвор. За шеснаест дана, колико сам провео у „Лори” није било ниједног сата, ни дану, ни ноћу, а да на мени нису неко зло испробавали. Једном су ми, из забаве, из пиштоља пуцали кроз мишицу десне руке.

Стојан (Гојка) Зубић из Купреса, човек у седмој деценији живота, подлегао је повредама задобијеним у „Лори” седам дана након што је пуштен на слободу. Шездесет трогодишњи Мирко Зечевић убијен је у логору. Пре него што су га дотукли, поломиле су му обе руке.

– Док сам ја био у „Лори” од батинања је подлегло петоро људи. Знаш да су двојица били цивили, ту из Сплита. Уби-

јени су у јулу 1992. године. Првог дана кад су нас довели у логор, одмах на ходнику, пред свима нама на смрт су претукли Душана Јелића, мог комшију из Требиња. Знам да су убили и младог војника Бојана Весовића – стоји у изјави логораша Љубише Геруна.

По изјавама свједока, војни пилот Петар Пантић из Мостара у мукама је издахнуо 22. априла 1992. године.

Логораша који су имали срећу да живи изађу из „Лоре“ сагласни су да међу њима нема ниједног који дан и ноћ није могао Бога да га што пре убију и прекирају му муке. Као што нема ниједног који на слободу није изашао као (углавном тежак) физички и психички инвалид.

Међутим, они и њихове ужасне судбине не занимају хрватску државу и њено правосудје. А како би и занимали, када би свака озбиљнија истрага, свако иоле озбиљније суђење, показала да су злочини у „Лори“ вршени уз знање и сагласност највишег државног врха у Загребу, на челу са Фрањом Туђманом.

Хрватска штампа је објавила да постоје и материјални докази, па и звучни записи, направљени по Туђмановом наређењу, да су за појединости о злочинима у „Лори“, уз Туђмана, знали и Гојко Шушак, као и високи државни и војни функционери и челни људи обавештајних служби, међу којима су и Јанко Бобетко, Драго Крпина, Јуре Радић, Хрвоје Шаринић, Фрањо Грегурић, Смиљан Рељић, Перица Јурић, Мате Лаушић и Мирослав Туђман.

Да је то било тако, потврђује и казивање бившег војног полицајца и стражара у „Лори“ Марија Баришића из Шибеника, који је пре пет година, априла 2000. године, као први из редова Хрвата отворено проговорио о стравичним мукама и великим размерама злочина који су почињени у „Лори“, али и другим хрватским логорима.

Његове исповести и аутентична сведочења у хрватској штампи више су личила на измишљене сцене из хорор филмова, него на нешто што се заиста догодило у „демократској Хрватској“, тако да је јавности, чак и оном њеном делу који није био наклоњен Туђману и усташлуку, требало времена да у њих поверује. Међутим, Баришић је готово фактографски наводио датуме, места догађаја, имена жртава и злочинаца, тако да после његових потресних казивања није остало места за сумњу.

Баришић је рођен 1959. године у Шибенику и отац је двоје малолетне деце. У резервни састав МУП-а Хрватске ступио је као добровољац, у августу 1990. године. Био је командир вода специјалне полиције, а у јануару 1992. године прешао је у војну полицију. Двадесет месеци касније, по наређењу министра одбране Гојка Шушка, избачен је с посла и стављен на листу за одстрел.

Његово „страдање“ почело је у априлу 1993. године, након сусрета са Фрањом Туђманом. Заједно са Томиславом Матићем и Миљенком Паићем тражио је и добио пријем код хрватског председника и том приликом у дужем разговору, до детаља, упознао га са злочинима у „Лори“.

Када је у априлу 1993. године у обилазак шибенског фронта стигао генерал Јанко Бобетко, испричали смо неке појединости о криминалу у хрватској војсци и полицији, о наредбама за ликвидацију начелника полиције Вукопића и његовог првог сарадника Иве Фуштина. О „Лори“ му нисмо говорили. Бобетко нам је препоручио да би било најбоље да што пре дођемо на разговор код Туђмана. Тада је мој колега Матић ступио у контакт са Туђмановом супругом Анкицом, коју је познавао, и договорио нам састанак, 26. априла у 11 часова. Уочи тог разговора састали смо се са Смиљаном Рељићем, који нам је сугерисао да је најважније Туђману казати за лажну узбуну у Шибенику, а онда и остало. Са Туђманом је био и Томислав Шутало, његов саветник за унутра-

шњу политику, и помоћник Мило Ђук. Искористио сам кратко време и навео чињенице – од лажног гранатирања Шибеника, преко налога за ликвидацију полицијских официра, који су хтели да се обрачунају са криминалом, до масакрирања заробљеника у „Лори“ и на Кулинама код Шибеника – каже Баришић.

Уместо планираних пет минута, он и његови другови су код Туђмана остали цела четири сата. По Туђмановом наређењу, све што су рекли је снимљено, уз објашњење да ће већ сутра заседати Вијеће за националну сигурност Хрватске, које ће се бавити управо догађајима у „Лори“.

– У повратку, Матић је отишао за Ријеку, а Пајић и ја за Шибеник – наставља бивши полицајац. – На Пагу смо доживели саобраћајну несрећу за коју сам уверен да је изазвана неким наркотиком који су нам ставили у пиће током разговора у Туђмановом кабинету. Наивно сам веровао да сам учинио велико дело тиме што сам се поверио председнику државе и упозорио га шта се ради у Сплиту, а уствари учинио сам то да сам постао државни непријатељ број један. Убрзо сам добио решење о избацивању с посла.

Баришић је председнику Хрватске испричао да је у „Лори“ видео људе извађених очију и одсечених ушјују, људе којима је извађен језик. Испричао му је о судбини девет црногорских резервиста, од којих су седморица бачена у Кевину јаму. Сва седморица су пре тога заклана. Туђман је имао прилику да из прве руке чује и сведочење о зверском убиству Мирослава Суботића, два дана након заробљавања на Миљевачком платоу, о масакру и бацању у Бачића јаму 29. припадника милиције Крајине који су у хрватске руке пали када и Суботић, о монструмима у униформама хрватских оружаних снага којима је мучење и убијање Срба животна опсесија.

– Сада, после свега што знам, одговорно тврдим да су злочини у „Лори“, на Кулинама, у Дервенти, којима сам такође био сведок, чињени по наређењу с врха државе – изричит је Баришић, који већ годинама живи под даноноћним полицијским надзором.

Да је највише државно руководство у Загребу знало шта се догађа у „Лори“ види се и из књиге тадашњег министра иностраних послова Даворина Рудолфа „Рат који нисмо хтели“. Он пише да му се писмом обратила родбина једног затвореника у „Лори“ и обавестила га о терору који се тамо чини, о чему је он одмах обавестио председника Туђмана, министра одбране Шушка и председника владе Грегурића.

Кад се то има у виду, онда је посве јасно зашто у „случају Лора“ нико у хрватском правосудју или из Хашког трибунала и не помиње утврђивање тзв. командне одговорности.

– Јасно је да та одговорност сеже до Загреба, али оно што нас првенствено интересује јесте одговорност команданта Војне полиције генерала Мате Лаушића, његових заменика Маријана Бишкића и Анте Гугића, а затим и целе командне структуре Војне полиције 72. бојне – каже Тончи Мајић, председник Далматинског комитета за људска права, без којег суђења за злочине у „Лори“ не би ни било.

Да је центар за убијање и сакаћење Срба, што је „Лора“ годинама била, био државни хрватски пројекат, говори и судбина новинара и сниматеља Боже Кнежевића, који је снимио документарни филм „Олуја над Крајином“. У том потресном филму поменути полицајац Марио Баришић отворено говори о злочинима у „Лори“.

Филм је први пут емитован 1. октобра 2001. године, у оквиру емисије ХРТ „Латиница“. Петнаест дана касније, аутор филма Божо Кнежевић погинуо је у инсценираној саобраћајној несрећи на путу Карловац – Ријека.

Измисљени књишки лик Грубан поново у центру збивања

Грубанов ход по мукама

- Реч је о Грубану Малићу, главном „организајтору“ масовног силовања муслиманки у Босни и Херцеговини. Трибунал у Хагу је дојаву о овом „злочинцу“ добио од познатог западног новинара Роја Гајмана, добитника Пулицерове награде. Управо на основу његових извештаја је израђен сценарио за филм „Грбавица“.
- Грубан Малић је нејаснојска – измисљена књижевна личност. Он је живео само у романима Миодрага Булајковића, од којих је најпознатији „Херој на мађарцу“. Дакле, њега је створио наш познати писац Булајковић. Али, како је он досио на појерницу Трибунала?

Пише: Борис Алексић

На тек завршеном ФЕСТ-у помпезно је најављен и приказан, уз велику медијску пажњу, филм „Грбавица“, који су заједничким снагама, како стоји на званичном сајту овог остварења, спонзорисали Аустрија, Муслиманско – хрватска федерација, Хрватска и Немачка (или скраћено Аустро – Угарска прим. аутора). Филм говори о наводним српским злочинима у Босни и Херцеговини и организовању масовног силовања муслиманки.

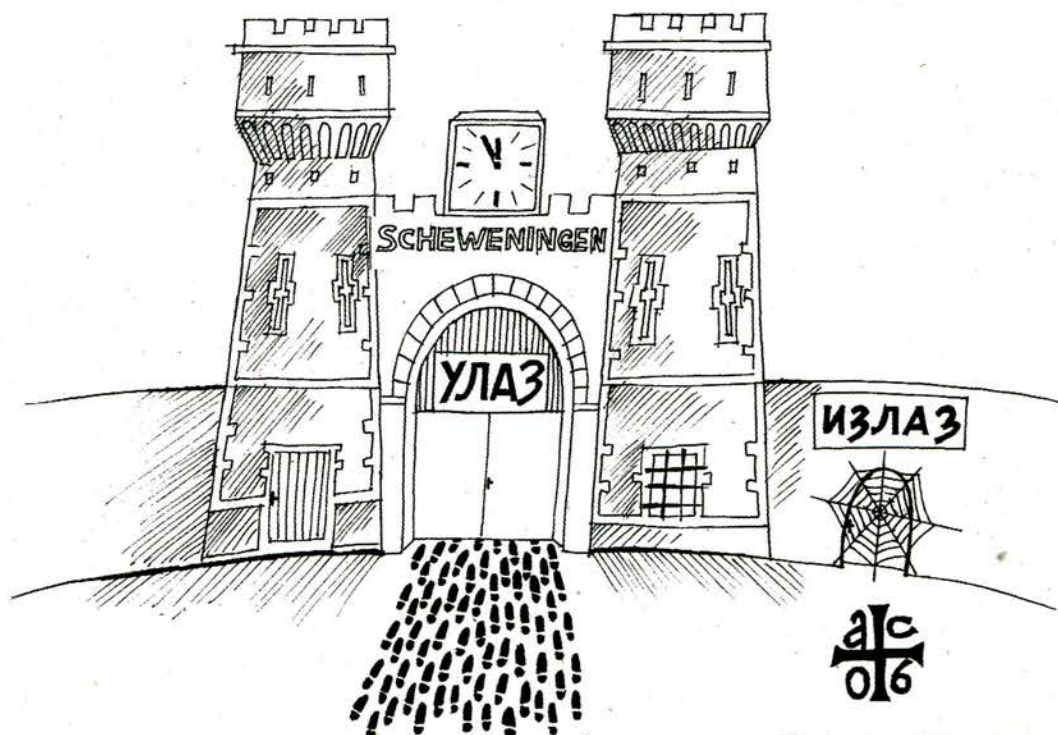
У њему глуми и домаћа глумица Мирјана Карановић, која није пропустила прилику да у изјавама новинарима упути жестоке критике, чак и погрдне речи на рачун сопственог народа.

Међутим, пажљивом гледаоцу нису могле да промакну чинице према којима, прво, филм није заснован на било каквим документима или материјалној истини и као друго, да је спонзорисан од стране три државе и једног ентитета са изразито антисрпском политиком, од којих је једна – Хрватска створена на основу извршеног геноцида над Србима и окупације Републике Српске Крајине.

Овде се поставља питање на основу којих података је рађен филм. „Грбавица“ је чудовишна мешавина извештаја западних новинара и Трибунала у Хагу. Једном речју, класична медијска манипулација. Да би то доказали, позваћемо се на податке самог Трибунала у Хагу.

Овај ад хок суд, створен супротно Статуту Савета безбедности УН (према овом акту, Савет безбедности може да образује помоћне органе, и то комисију, комитет и извести-

Скица из Аушвица

У поменутом званичном билтену Трибунала у Хагу из 1995. године налази се и карта бивше СФРЈ. Она у ствари представља поглед оснивача и финансијера овог ад хок суда на то како ће изгледати бивша Југославија у будућности. На карти су као државне границе обележене линије „раздвајања” између Србије и Црне Горе. Међутим, исте такве границе постоје између уже Србије и Војводине, као и између уже Србије и Косова и Метохије.

Маске су пале. И на овом примеру који је штампан сам Трибунал јасно се види да је његов циљ командање Србије.

 <p>D. CESIĆ DOB: 1918 NATIONALITY: BOSNIAN SERB EYES: BROWN HAIR: BROWN NO EYES NO BUELLINA, POSSIBLY 1 BH</p>	 <p>RADOVAN KARADŽIĆ DOB: 1904/5 NATIONALITY: BOSNIAN SERB DESCRIPTION: 185 CM, BROWNISH-GRAY HAIR, FLAMBOYANT ADDRESS: PAZ. 2, BH</p>	 <p>DARIO KORDIĆ DOB: 1912/50 NATIONALITY: CROATIAN DESCRIPTION: 171 CM, DARK, CRIPPLED HAIR, GLASSES ADDRESS: PRESIDENT OF SERBIA SYMMONY OF HERZEG: BOSNIA</p>	 <p>MILAN MARTIĆ DOB: 1911/54 NATIONALITY: SERB DESCRIPTION: 175-18 90 KG, DARK BROWN GREEN-BROWN EYES ADDRESS: UNKNOWN</p>
 <p>O. MLADIĆ DOB: 1952/3 NATIONALITY: BOSNIAN SERB EYES: BROWN HAIR: BROWN NO EYES NO BUELLINA, POSSIBLY 1 BH</p>	 <p>MILAN MILIĆEVIĆ DOB: 1911/54 NATIONALITY: CROATIAN DESCRIPTION: 171 CM, DARK, CRIPPLED HAIR, GLASSES ADDRESS: PRESIDENT OF SERBIA SYMMONY OF HERZEG: BOSNIA</p>	 <p>MARIO CERKEZ DOB: 1935/59 NATIONALITY: CROATIAN DESCRIPTION: NOT AVAILABLE ADDRESS: ZRTAVA PASTAZA, VITEZ, BH</p>	 <p>DAMER DOSEN DOB: 1960/7 NATIONALITY: BOS DESCRIPTION: 185 CM, BROWN HAIR ADDRESS: FIRST CA AT KRATAR, BH</p>
 <p>GORAN JELASIĆ DOB: 1950/4 NATIONALITY: BOS DESCRIPTION: 185 CM, BROWN HAIR, BROWN EYES ADDRESS: BULBINA 1 BH</p>	 <p>NEKIĆ JANIĆ DOB: 06/07/72 NATIONALITY: BOSNIAN SERB DESCRIPTION: 180 CM, BLACK HAIR, OLIVE COMPLEXION, CLEAN SHAVEN ADDRESS: ISTAKKA ST, PRIZOR, BH</p>	 <p>GORAN MLADIĆ DOB: 1952/3 NATIONALITY: BOSNIAN SERB EYES: BROWN HAIR: BROWN NO EYES NO BUELLINA, POSSIBLY 1 BH</p>	 <p>MIKOSLAV KYOC DOB: 1911/54 NATIONALITY: SERB DESCRIPTION: 175-18 90 KG, DARK BROWN GREEN-BROWN EYES ADDRESS: UNKNOWN</p>

THE FOLLOWING

GRUBAN
DOB: UNKNOWN
NATIONALITY: UNKNOWN
DESCRIPTION: UNKNOWN
ADDRESS: UNKNOWN

личност. Он је живео само у романима Миодрага Булатовића, од којих је најпознатији „Херој на магарцу”. Дакле, њега је створио наш познати писац Булатовић. Али, како је онда доспео на потерницу Трибунала?

Задатак Роја Гатмана је био да за потребе америчких и енглеских тајних служби прикупи податке о наводним српским злочинцима у Босни и Херцеговини и да их затим прослеђује њима, а они даље у Хаг. Гатман није био једини новинар са оваквом мисијом. На овај начин највећи број Срба је и завршио на потерницама.

Гатман се у свом нечасном послу користио свакаким методама, али је његов рад давао резултате, јер је већ више лица по његовим дојавама завршило на потерницама, а он је заузврат добијао позамашне суме долара.

Једном приликом је у хотелу „Терма” на Илици целу ноћ плаћао пиће српским борцима не би ли их напиво и навео да му саопште који је Србин највише силовао по БиХ. Чувени ратни репортер Небојша Јеврић му је испричао причу о књижевном лику из романа Миодрага Булатовића – Грубану да би се недуго затим без икакве провере он (Грубан) нашао на званичној потерници Трибунала на 21. месту, испод Радована Караџића и Ратка Младића!

Истина о Грбавици

На Грбавици, у Српском Сарајеву је заиста било злочина. Муслимански снајпери су на овом месту убили више од 700 цивила, највише жена и деце. Већина регистрованих погодака је била у главу и врат. Међутим, и страни – западни новинари су забележили злочине на Грбавици. О њима нико не говори јер су жртве били Срби. На Светог Николу 1992. године на Грбавици је убијен десетогодишњи српски дечак Срђан, којег је муслимански снајпериста погодио у главу. Сведок његове монструозне ликвидације је била и америчко – француска филмска екипа која је тамо снимала документарни филм о ратном репортеру Патрику Шавелу. Члан екипе је био и Србин Мирослав Станковић, наш познати режисер. Према сведочењу Станковића, када је видео убиство десетогодишњег детета, амерички продуцент и редитељ Робин Иглхарт је, видно потресен, дуго плакао. Ипак, прича о малом Срђану, као и многе друге, па чак и сторије из Јасеновца, остала је архивирана на Западу без могућности да угледа светло дана јер се напросто није уклапала у слику рата коју је желела да прикаже Клинтонова и Блерова влада.

оца за специјална питања, прим. аутора) је у свом званичном билтену 13. фебруара 1995. године објавио податке о 17 оптужница и 74 оптуженика у вези наводних злочина у Сушци и Омарској у Босни и Херцеговини. Реч је о лицима која су осумњичена за учествовање, или организовање масовног силовања муслиманки.

У већем делу билтена, под насловом „Омарска камп” опрезан читалац ће одмах приметити име „Грубан”, без икаквих других података. Ова особа је због тежине својих дела заслужила да се нађе на званичној потерници без иједног другог податка. Исто тако, поменута личност најбоље осликава праву природу Трибунала, као и фалсификате на којима се заснивају његове потернице и пресуде. Ко је, дакле, Грубан?

Реч је о Грубану Малићу, главном „организатору” масовног силовања муслиманки у Босни и Херцеговини. Трибунал у Хагу је дојаву о овом „злочинцу” добио од познатог западног новинара Роја Гатмана, добитника Пулицерове награде. Управо на основу његових извештаја је прављен сценарио за филм „Грбавица”.

Грубан Малић је непостојећа – измишљена књижевна

Не постоји сврха доношења нових закона

Пошто су лажни изевропшкали, криви су им српски радикали

Пише: Момир Војводић

„Радикали се удварају стално истима и онима који су им слични, не рачунајући да ће, можда, оних с језивим памћењем бити све више, што у крајњој консеквенци показује да челници ове странке свој интерес виде у томе да у Србији буде све више оних којима је све горе”, каже Драгољуб Жарковић, колумнист „Политике”, у рубрици „Погледи”, (3. марта 2006, петак), чиме је добро показао каква је параноична радикалогрозница потресла владајућу врхушку Србије, чији је телал одани Жарковић.

Знак чуђења иза цитиране мудросерије Жарковићеве је премало. Овај цитат показује гдје сврби владајућу врхушку и чијим се ноктима чешу. Бог им дао сврабаве гузице и орлове нокте!

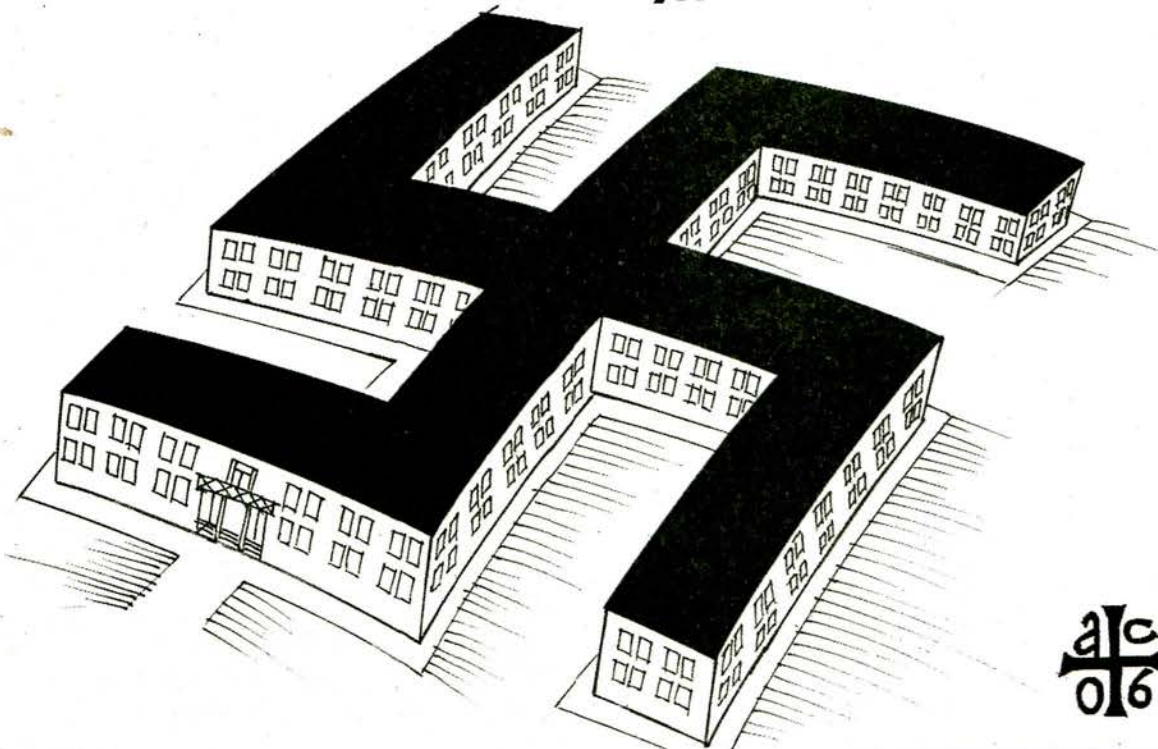
У данас окупираној Србији од Хуна Запада, који черече Србију уз помоћ београдских посткомунистичких европољубаца, „демократских снага”, „кооперативних политичара”, ационализованих „српских пацифиста”, оних који су доспјели себи иза леђа у самопрезирању и удварању српским душманима, крвопијама, главна сметња у још јачем черечењу српског национа су српски радикали – Српска радикална странка – истинска патриотска и традиционална политичка снага Србије, чијег су председника др Војсилева

Шешеља утамничили прије три године, а још му пишу оптужницу, само да обезглаве српске радикале и уклоне их с политичке позорнице Србије.

Са својим слуганима и вазалима београдским рачунали су Запада Хуни да ће утамничењем др Шешеља збрисати српске радикале и олакшати својим измећарима у черечењу Србије државе и њеном уклањању с пута на Исток Бизмарковог. Преварили су се у прорачуну и стратегији разуре Србије и у свему им одани београдски салонски вазалчићи, мрсмуди који трче по мишљење по Вашингтону и Лондону, Бриселу и Бечу, Берлину и Паризу, надајући се да су утамничењем др Шешеља утамничени сви српски радикали. Зинули су од чуда и уздахнули када су видјели како су на првим изборима иза утамничења др Шешеља српски радикали добили бирачко повјерење и освојили преко осамдесет посланика у Скупштини Србије, упркос дилувијалној халабуци медијској евро-америчке дипломатије, клептократије, и упркос кредитирањима оних европољубивих партија и дружина, које из евро-америчких кужина ждери и пријете српским патриотима бирачима, како ће Србија „потонути у живо благо радикалско” уколико гласају Српску радикалну странку.

Из хашке тамнице, горе од Азачке тамнице, у којој је тамновао Марко Краљевић, др Шешељ види даље кроз решетке но сви садашњи евро-амерички вазалчићи на челним

Хашки суд

Блискост ставова српских радикала и светских великана

На истој линији

• Шешел, Гете, Грим, Иго, Рид, Солжењицин ...

Пише: Борис Алексић

Након 5. октобра 2000. године медији у Србији су започели са већ чувеним пројектом „величања“ европских вредности и критике свега националног. Национално – српско је преко ноћи постало заостало, затворено, антиевропско, варварско и слично. Према овом схватању, европске вредности су непомирљиве са домаћим – српским, а њихов једини бранилац је ДОС, тј. његови настављачи. Иста прича је поновљена након недавног убиства Слободана Милошевића у Хагу у бившем нацистичком концлагору Шевенингену, како се тобоже „Србија не би вратила на стари пут изолованости.“ Такве речи се користе и у борби против Српске радикалне странке и њеног лидера др Војислава Шешелја. Циљ је јасан – створити медијску слику према којој су националисти и патриоте у потпуности антиевропски и, на крају крајева, некултурни.

Представници ДОС-а и њихови наследници су се у више наврата јавно хвалили својим „познавањем“ европске културе, истичући њену супротстављеност српским националним интересима. Тако је на пример, бивши премијер Србије Зоран Живковић инсистирао на сопственој очараности Гетеом, док је у исто време исмевао српску народну епску поезију и гусле као „заостале.“

На њихову жалост, поуздани документи говоре о јасној блискости симбола европске и светске културне баштине са данашњим радикалима, као и о њиховој одлучној супротстављености концепту ДОС-а и његових следбеника.

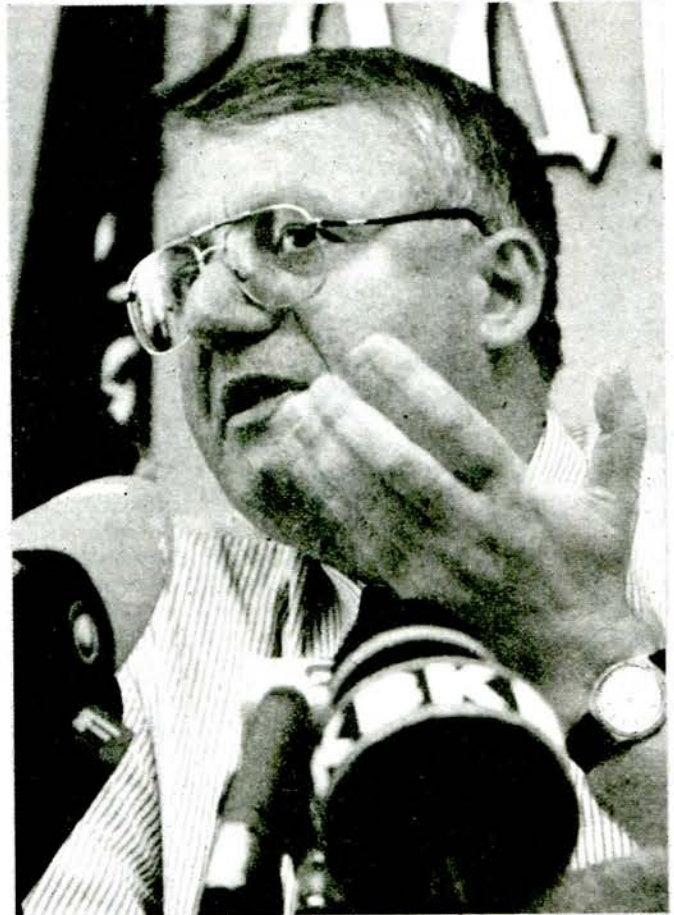
За време сведочења Војислава Шешелја на суђењу Слободану Милошевићу, Тужилаштво и чланови Судског већа су вођи радикала стално пребацивали због његових ставова о Србима православцима, католицима и муслиманима. Они нису дозвољавали да лидер радикала понавља такве речи, одбацујући их као неистините и неутемељене у историји. Отворено супротстављање тој идеји су испољили пре свих судија Бономи, а затим и судија Робинсон. Након тога, њихове речи су као папагаји понављали поједини политичари у Србији, указујући на наводну штетност таквих Шешелјевић тврдњи.

Међутим, исти такав став је изнео горепоменути Јохан Волфганг Гете далеке 1824. године, у писму о српској књижевности. Он ту дословце наводи: „Већина Срба (оних који српски говоре) јесу, као што је познато, хришћани, делом грчке (православне), делом латинске (католичке) вероисповести; један део је мухамеданске вере.“

На жалост ДОС-овог перјаника Живковића, Гете у истом писму хвали српску гусларску поезију као богату, док немачку народну песму означава сиромашном.

Исти став о Србима православцима, католицима и муслиманима заузима још један од симбола европске и светске културне баштине Јакоб Грим у „Гетингенским научним новостима“, док у писму Гетеу из 1823. године српске народне јуначке песме ставља на прво – највише место у мору европских.

Кренимо даље.

Виктор Иго 1876. године пише „За Србију“: „Све што се у Европи ради, сама Европа ради... Убијају један народ. Где? У Европи! Има ли кога да посведочи? Сведок је један: цео свет. А владе, виде ли то? Не виде.“ О сличности онога што се тада дешавало и процеса разбијања Југославије, тј. истребљења Срба не треба посебно говорити. Она је очигледна.

Чувени Џон Рид 1915. године пише у „Тајном сну сваког Србина“ о српској Далмацији, Босни, Херцеговини итд. Он истиче да су српски великани и јунаци надахнути сном о Великој Србији, те да су највећа јунаштва српске војске учињена следећи управо ту идеју. Рид записује: „Један стари официр, кога смо касније срели, рекао је, с неком врстом светског ентузијазма: – Мислили смо да ће се овај сан о Великој Србији остварити, али кроз много година, у даљој будућности. А сада је он остварен у наше време. То је нешто за шта вреди умрети!“

Велики народи имају и велике снове. Рид је овде описао један, који је био звезда водиља српској војсци и народу када је он извојевао један од „највећих подвига у Првом светском рату.“

Међутим, данас Војислава Шешелја и радикале нападају јер не сањају снове о малој Србији, попут ДОС-а већ као на-

ши славни преци, оне о Великој Србији. Из неког разлога, домаћи медији настоје да избришу из сећања народа сведочанства попут овог ратног сећања Џона Рида.

Шешељу замерају и због критика на рачун Ватикана. Међутим, још 1988. године Авро Менхетн записује у „Ватиканском холокаусту“: „У јасеновачком логору је 1942. године било око 24.000 деце, и од тога је хладнокрвно убијено 12.000. Велики број преостале деце која су пуштена под притиском Међународног црвеног крста, масовно су поумирали од велике изнурености. На стотине ове деце доби од дванаест месеци, на пример, умрло је после пуштања из логора од дејства каустичне соде која им је додавана у храну.“ Менхетн даље наводи: „Представници 'једине праве цркве' нису само знали за ове ужасе: не мали број њих били су овлашћени у овим логорима, те добијали одликовања од Анте Павелића – отац Звонко Брекало, из концентрационог логора у Јасеновцу, којег је сами вођа одликовао 1944. године ордемом краља Владимира; отац Грга Блажевић, помоћник команданта концентрационог логора у месту Босански Нови; брат Тугомир Солдо, организатор великог масакра Срба 1941. године и други. И најгоре гнусобе тешко да би могле надмашити дела ових индивидуа, најгнуснијих издајника цивилизације и човека.“

Едмон Пари је сличне ставове изнео у делу „Геноцид у сателитској Хрватској 1941 – 1945“. Оваквим ставовима се придружује и Ванита Синг, затим Карло Фалкони итд.

Критикујући радикале због ставова какви су давно објављени на Западу, режим ДОС-а и његови настављачи су довели и до организације протуђманових скупова усред Београда, и то у Дому омладине. Трећег марта ове године на поменутом месту су се окупили грађани, међу којима и поједини оснивачи Демократске странке, понављајући Туђманове фалсификате о наводном убиству свега 30 хиљада људи у Јасеновцу. По сопственом признању, њихов циљ је „срушити мит о Јасеновцу, у месту где је и створен – Београду.“ Управо су сатанизација свега српског, као и бесомучни напади на радикале и Војислава Шешеља допринели одржавању оваквих скупова. Колико су озбиљне последице сатанизације Срба, може да посведочи и чињеница о томе да нацистички Хонвенд, познат по убиствима деце у Србији за време Другог светског рата поново маршира нашом државом и несметано одржава скупове, док Меслићу, након Срба у РСК, сада сметају Буњевци у Војводини јер не желе да се изјасне као Хрвати.

Посебна критика на рачун Војислава Шешеља и радикала је везана за став о лажним авнојевским границама у Југославији. Наводно, радикали и Шешел су одговорни јер нису признали административне границе. Међутим, управо ова-

кве речи користи славом овенчани Александар Солжењицин 1993. године у Паризу. Он истиче: „Али, шта, зар због тих фалсификованих граница наша влада треба да почне рат, као у Југославији? Не дај Боже, уопште не одобравам југословенску варијанту. Али њихова несрећа има узроке: титовска банда је поставила лажне границе, иселила Србе из Ко-

сова поља, историјске српске постојбине и тамо населила Албанце. И чим је Југославија почела да се распада, руководиоци западних држава су, из користољубиве рачунице, за 24 сата признали нове државе, не обазирјући се уопште на то да су постојеће етничке границе неодрживе... Чиста је бесмислица да се Хелсиншки споразум о неповредивости граница односи и на унутрашње, административне границе. Ништа слично! Тај споразум се односи искључиво на спољне границе.“

Дакле, радикале смо на основу докумената сместили у друштво са Гетеом, Гримом, Игоом, Ридом и Солжењицином, а могли смо и даље да наставимо. Сећајући се старе праксе Трибунала у Хагу да на потерницу ставља књижевне личности, можда ће сада расписати потрагу и за бесмртним Гетеом, Гримом, Игоом, можда и за Солжењицином. Великани, чувајте се!

Да ли ЦИА отвара своје експозитуре по школама у Србији?

ЦИА вреба из буквара

- По школама у Србији круже ушћиници у којима ученици вреба да дају одговоре на питања које су националности, да ли су омењени у развоју, одакле су избегли, на који начин иућују до школе, са ким деле собу, где уче и слично.
- Наручилац посла Свјетска банка – извођач радова министар Слободан Вуксановић

Пише: Иван Никић

Свима нама је добро познато да су национални интереси Србије и српског народа одавно на тендерима распродати. Тендери за продају националних интереса који су расписивани у протеклих пет година, довели су српски народ на ивицу егзистенције. Уништена је Српска православна црква, војска, полиција, здравство, економија, привреда, пољопривреда и све друштвене институције од виталног значаја. Ова данашња „демократизација“ која се спроводи у дело, показала се издајничком.

Обавезе наших „демократа“ према својим финансијерима, из дана у дан су све веће. Данас Запад, као најмоћнија машинерија у свету, покушава све да контролише и у томе успева, уз помоћ, како претходне, тако и садашње владе. Коначно је дошао ред да се и образовање у Србији уништи и распрода. Сложићемо се да би образовање требало да буде највиталније и најзначајније за поколења која долазе. Нажалост, у нашој држави није тако.

Прва грешка Војислава Коштунице је именовање Љиљане Чолић на место министра просвете. Свима нам је познато да Љиљана Чолић није знала да разграничи ко је Дарвин, а ко мајмун, па је због тога и изгубила фотељу. Добар потез је био смена Чолићке, али већ хиљадита грешка Коштунице било је именовање Слободана Вуксановића на место министра просвете. Вуксановић је Коштуници донео око 7000 гласова као пропали кандидат на изборима за градоначелника, што је ДСС веома ојачало а милион ученика у Србији упропастило.

Сведоци смо свакодневних бисера Слободана Вуксановића и афера које прате Министарство просвете. Сви сегменти образовања су упропашћени и уназађени за 100 година. Афера до афере у свим образовним институцијама, док се испити полажу из кревета и кафића, а дипломе штанцују као тоалет папир. На све ово смо навикли, па не би требало да нас изненађује. Оно што свакако тешко прихватамо, то је жеља Запада да контролише људски ум.

Нажалост, и онај ко је до сада био само сведок, од сада постаје жртва шпијунске у школама по Србији, а све под покровитељством страних плаћеника и Министарства просвете и спорта. Реч је о скандалозној анкети која кружи по свим школама у Србији, у сврху увођења јединственог информационог система у српском образовању. Министарство се после побуне родитеља и ученика огласило, саопштењем од укупно пет простих реченица.

У саопштењу се наводи да тако „раде све државе у свету које брину о развоју деце и школства...“. Па да ли, ако други скаче у бунар, и ми треба да скочимо? Да ли, ако друге државе продају своје интересе, и ми то треба да урадимо? Неспорно је да постоји потреба да се информациони систем у образовању уведе, али само у интерне сврхе школа у Србији и Србије као државе.

Финансијер овог пројекта је Светска банка, а реализатор Министарство просвете. Сада се поставља питање ко је ко-

рисник ових података и у које сврхе ће се користити подаци прикупљени од ученика. Анкете, које круже по школама, доводе родитеље и ученике до огорчености због садржаја питања на листићима. Плаћеници и извођачи радова својим питањима улазе у приватност ученика и родитеља до те мере, да то здрави разум не може да прихвати. Али и поводом садржаја питања Министарство се огласило, па у саопштењу наводи да нема потребе за паником, већ оно што ученици не желе да попуне, не морају, јер није обавезно.

Осим имена и презимена, сва друга питања су лична и интимна. Финансијере и извођаче радова је интересовало са киме ученик живи, где станује, број телефона, место рођења и држава рођења. У остале податке сврстана су питања која се односе на држављанство, националност, вероисповест, питање да ли је ученик избеглица, из које земље, је избегао и које године је то било. Да је ова анкета велика срамота за нашу земљу, показују питања која задиру и приватност ученика, као, на пример, са киме ученик дели собу, на ком месту учи, какве има приходе, како долази до школе, превозом или пешице, да ли је ометен у развоју и који степен ометености има.

Наравно, поред ученика су обухваћени и родитељи, па се тражи одговор на питање где раде, шта раде, да ли су избеглице, брачни статус, девојачко презиме, националност, факс телефони, адресе и слично. Кроз ову анкету, ученици и родитељи се понижавају, а уз то дају неке податке, а да при том не знају ко и како ће те податке користити.

Зашто је неке битно како ученици иду од куће до школе, да неће случајно да им обезбеде такси услуге или ће им министар направити собу, ако немају сопствену. Према објашњењу Министарства, податак удаљености од куће до школе је јако битан, како би могли да планирају отварање нових школа, тамо где је то потребно.

Ова Влада је иначе јако позната по отварању нових школа и улагању у образовање, па жели тај тренд да настави. Наравно, отварају се само приватне више школе и факултети, јер се тако узму добре паре за лиценце и дозволе за рад.

Зашто уопште треба да буде битно да ли је ученик избеглица или није? Па и да је избеглица, није дошао у Србију из Азије или Африке, већ из Републике Српске или Косова и Метохије.

Када је реч о питању везаном за вероисповест и националност, Министарство даје објашњење да је тај податак потребан како би предвидели неопходан број уџбеника за штампање. По свему судећи, грешка је ако се направи вишак уџбеника или мањак, па онда никако

не може да се доштампа. Можемо закључити да се неко шегачи са нама и прави будале од милион ученика и родитеља, постављањем неумесних питања.

Да је у тренду издаја Србије и гажења поноса српског народа, сведочи и ова новокомпонована појава у образовању, уз финансијску подршку наручиоца посла са Запада.

Паметњаковићи из Министарства просвете досетили су се да све ове податке треба да обрађује један програм на нивоу школе. Тако су расписана два тендера за две фирме које ће учествовати у овоме добро плаћеном циркусу шпијунаже. Један тендер за прикупљање података је добила фирма „Е-инфо“ из Бањалуке, а други посао за обуку запослених је добила фирма „МС микрокомерц“. Да увид у податак буде једноставан, направљен је програм који ће користити све школе за обраду података у сврхе јединственог информационог система.

Програм се зове ЕИС и садржи базу података везану за ученике, запослене, школске објекте, финансије школе и сл. У базу везану за ученике уносе се све информације из анкете коју су ученици попуњавали, оцене, изостанци, похвале, награде и сл. Када је реч о запосленим радницима у школама, све је обухваћено, по истом принципу као и за ученике, уз додатна питања о претходном запослењу, стручној спреми и слично.

Неко паметан се досетио да може да контролише и финансијско пословање школе, тако да је предвиђено да се преко овог програма врше све уплате и исплате. Књижење, основна средства, инвентар, само су неке од ставки које су предвиђене. У бази школских објеката има предвиђено место за упис свих просторија. Предвиђено је место за упис громобрана, количина, година постављања, канализација, водоинсталација и система за грејање.

Све ово може да користи некоме тамо, ко је заинтересован за куповину објекта или некакве друге активности. Све је ово лепо замишљено и започета је реализација тако што се уз попуњавање анкета спроводи и обука запослених за коришћење овог програма на нивоу свих школа.

Наравно, наручиоци посла и извођачи радова желе повратне информације, зашто би „даба кречили“ ако не могу да користе све ове информације, па је тако предвиђен електронски пренос података. У случају да пренос података главном серверу спречите, односно стопирате, онда је немогуће ући у програм и вршити измене и допуне података. Очигледно је да је предвиђено да један сервер прикупља и чита све информације из сваке школе у Србији. Министарство просвете је саопштило да ће складиште тих информација бити у Министарству и да ће само Министарство имати увид у све податке. Е сада само фали да читаоци „Велике Србије“, односно грађани Србије поверују министру Вукановићу.

Па ко још нормалан даје паре и финансира некакав пројекат, а да уз то не очекује да му се нешто врати, односно надокнади. Не треба да се чудимо зашто наши млади таленти одлазе у иностранство, не треба да се чудимо зашто нас купују као стоку и од нас праве роботе. Сваки наш покрет, свака изговорена реч, оцена, буквално све је некоме учињено доступним 24 часа. Када је и проналазак експлозива злоупотребљен против човечанства, овај пројекат не би требало да нас изненађује. Светска идеја је само једна: манипулисати, контролисати, држати у шаци, па на крају уништити српски идентитет.

Идеја маме Миросинке

Из децентрализације образовања у Србији, која је рађена у децембру 2001. године, види се да је предвиђено увођење информационог система у српско образовање. „Експертски“ тим, у једној реченици стратегије наводи да се „од ЕИС-а очекује да обезбеди свим интересним групама неопходне информације за потребе постигнућа ученика, ефикасног планирања буџета, изградње јачег партнерства, повећања флексибилности...“ Битно је нагласити и то да се сви предлози из стратегије сада спроводе у дело.

Последња реченица у стратегији гласи: „Идентификовани пројекти реализоваће се уз помоћ светске банке и страних донатора.“ Један од чланова тима за децентрализацију била и др Миросинка Динкић, „експерт“ из института Г17 плус иначе мајка Млађана Динкића. Занимљиво је да је, према писању медија Миросинка Динкић била ангажована као специјални консултант Дафимент банке 1992. и 1993. године.

Црни флор

Не постоји сврха доношења нових закона

Шта то беше закон?

- *Влада Србије сматра да је велики успех усвајање преко 200 закона у рекордном року, заборављајући при том да се у Србији закони уопште не примењују*
- *У свакој установи у Србији највише се манипулише са Динкићевим законима из области финансија, а ипренуђино су најпрофитабилније јавне набавке*
- *Дом ученика средњих школа „Београд” прави је пример и показатељ како се последњих година примењују закони из свих области*

Пише: Иван Нинић

Актуелна Влада непрестано промовише себе истичући како је донела преко 200 закона у рекордном року. Вероватно се нико од посланика није запитао, када је гласао за предложени закон, која је сврха доношења тог закона. Да је закон мртво слово на папиру, јасно је постало грађанима Србије одавно. Пример за успешно спровођење закона је Дом ученика средњих школа „Београд”. На челу те установе у протекле четири године био је магистар правних наука, док је секретар установе дипломирани правник, а помоћник директора за финансије дипломирани економиста.

Пакет закона из области финансија није уопште представљао проблем, јер није ни примењен. Финансијски план за 2003. годину није донет, док је Закон о буџетском систему више пута прекршен, чиме је извршено више кривичних дела. Директор је доносио незаконите одлуке о наплати уписа од ученика, позивајући се на конкурс, док у конкурсу нигде нису прописане цене уписа. Наплата новчаних средстава је вршена на руке, док је кредит у висини од 30.000 евра подигнут супротно законским одредбама. Буџетска и сопствена средства су вођена у једној главној књизи, уместо у две одвојене.

О примени прописа из области радних односа да се и не говори. Директор без дана рада у просвети, и што је најгоре без стручног испита. На функцији вршиоца дужности директора био је две године, што је супротно одредбама закона. Долазак на посао зависио је од приватних обавеза и расположења, док је карнет уредно био вођен сваког дана.

На око 90 одсто докумената стављан је факсимил потписа. Професори су примани у радни однос без стручног испита, без лиценце, са било којим факултетом, са купљеним дипломама и слично. Сав отпад Министарство пошљаје, где би, него у Дом ученика, па су тако на потпис министра или помоћника министра, у радни однос примљени разни „експерти”.

Систематизација послова била је катастрофална и прилагођена личним интересима. У протекле четири године било је измишљања радних места за послове који уствари нису потребни. У случају било какве побуне запосленог или коментара, одмах би исти бивао распоређен на друго радно место. Највише су шиканиране куварице, како би се преко везе у радни однос довеле друге.

Принудно слање у пензију је јача страна Дома ученика средњих школа „Београд”. Монтирање дисциплинског поступка, без доказа и чињеница, доводило је до суспензија. Слање упозорења пред отказ и позива за добровољни одлазак у пензију такође је било нормална појава у функционисању установе. Са коефицијентима се манипулисало како је коме одговарало, као у кладионици са квотама.

Закључивање 276 непотребних уговора о делу је једна од најкриминалнијих радњи. Уговорна лица послове нити су извршавала, нити постоји извештај о њиховом раду. Директор је изменио статут у своју корист и себи је дао астрономска овлашћења. И подзаконска акта су измењена у сопствену корист. Управни надзор од стране Министарства у скорије време није вршен.

Од 2001. године, по неким домовима престале су да се воде матичне књиге. Установа је дужна, према Правилнику о вођењу матичне евиденције у домовима, да уредно води матичну евиденцију, али то није поштовано. У дневнике рада и дежурстава се уписују којекакве глупости, које немају везе са образовним радом у дому. Нажалост, нико то не контролише, иако постоје прописи који уређују ту област.

Најзанимљивији закон, како за све државне установе, тако и за Дом ученика, је Закон о јавним набавкама. Највише пута у протекле четири године, у пословању Дома је прекршен Закон о јавним набавкама. Само код једне набавке рачунара, осам пута је прекршен закон. Набавка хране се претплаћивала више од уговорене, а уз то је још и лошијег квалитета, док је пасуљ из Киргихстана са истеклом рока стигао у мензе.

Тендери су намештани кумовским фирмама, док су анекси уговора увек били већи од уговорене вредности радова. Радови од 29 милиона достизали су анексом и до 49 милиона динара. Инвентар, ламинат, керамичке плочице плаћане су неколико пута више од тржишне цене. Цене кречења и фарбања, увећаване су на рачунима, као да су мајстори кречили и фарбали цео Београд.

Све ово регулишу некакви закони, који се нису примењивали. После овакве примене прописа и закона у Дому ученика, нико још увек није кривично одговарао, а последице су астрономске и споро се отклањају. Ових једва сакупљених 126 посланика требало би да ставе прст на чело пре него што гласају за било који закон убудуће. Овакви закони који се не примењују, Србији и њеним грађанима нису потребни.

Нови светски поредак, неокортексни рат и секте (2)

• Психологија у служби раиџа. Поробљавање њихе. Поробљавање духа. Укодирање нових мајрица њонашања. Освајање нових шеришорија њуиџем квази-духовности

Пише: Слађан Мијаљевић

Операционализација неокортикалног рата разматра се кроз неколико аспеката. Најважнији су следећи:

1) Суштина је у стварању свеобухватног обавештајног система за прикупљање и расподелу информација широм света. У неокортикалном ратовању разумевање је моћ. Морају се познавати, на пример, системи вредности Срба или Ирачана, разлике између Албанаца и Македонаца итд. Зато тај обавештајни систем мора бити мрежа агенција и повезивати ЦИА, ДИА (Војна обавештајна служба) и НСА (Агенција за националну безбедност) на нижим нивоима него до сада. Та мрежа мора обухватити и америчке службе спољних послова, као и приватни сектор. За то ће бити потребно много више агената на терену и много боље техничке могућности за прикупљање података и њихову анализу.

2) Неокортикално ратовање захтева боље спрегнуту заједничку цивилну и војну снагу оружаних и ненаоружаних елемената. Она мора да буде способна за дуготрајно и ненаоружано присуство у сваком подручју на свету у којем САД имају интерес. Неубојни саставни делови те снаге шире „демократске вредности“ и понашање у окружењу локалне културе; одржавају мреже комуницирања, тржиште и партнерство; уче основним вештинама и продиру у начин поимања земље на мети.

Претходно се добро проуче: језик противника, системи вредности, историја, култура, религија, системи презентације, значи, виђење ствари.¹⁾ Противник се доведе до тог стања контроле да он доноси одлуке којима нападач остварује своје интересе, да доноси одлуке које нападачу одговарају, а да није свестан тога да је те одлуке донео после нападачевог утицаја.

Поред неокортикалног рата постоји и метод по којем Американци од сада сами планирају промене, односно стварају околности у којима ће важити предвиђени квалитети. Може се рећи да је то суштина „новог светског поретка“, јер настоје да на светском нивоу створе услове у којима ће у будућности важити начела доктрине и стратегије која су они предвидели. То је проверени начин за утеривање света у калуп САД, то јест „новог светског поретка“, са Америком на челу.

Све основне поставке неокортикалног рата објављене су јуна 1993. године у „Доктринарном правилу КоВ САД ФМ 100-5“ у издању ТРАДОС-а (Training and Doktrin Komand – Команде за обуку и доктрину). Познаваоци америчке методологије развоја стратегијске мисли и његове повезаности с наступом на светској сцени подсетиће се да Американци никада нису објавили ниједно доктринирано правило, а да претходно велики део његових постулата нису проверили кроз вежбе на полигонима, али и практично, на некој од жртава своје спољне политике.²⁾

Једно од средстава у оквиру неокортикалног рата јесте и коришћење мировњачких покрета и секти, а нарочито покрета „Ново доба“, односно „религија“ тог покрета. Ствараоци новог светског поретка створили су свој покрет ради брисања разлика између основних, традиционалних религија. Покрет „ново доба“ (New age) јесте нова религија, без цр-

кве, јерархије и ауторитета, која се заснива на схватању да дух, тело, материја, Земља и космос сачињавају један уједињени, свеприсутни и свемоћни ентитет.

Схватање по којем су човек, свет и Бог целина захтева и јединство свих религија и тежи јединственој светској религији. Последица овога јесте синкретизам – традиционалне религије ваде се из својих окружења и истовремено се комбинују на нов и врло произвољан начин. Религије „новог доба“, утичући на све области живота, изазивају одговарајуће промене које су унапред испланиране. Без обзира на спољашње разлике у учењима и појавним облицима деловања, религије „новог доба“ имају исти циљ – уједначавање свести и брисање свих разлика као припрему за нови светски поредак. Увођење, остваривање и одржавање тог поретка зависи искључиво од могућности да се свест људи контролише и да се њоме манипулише. Носиоци новог светског поретка праве програме за измену свести људи, примењују те програме преко „религија новог доба“, и стварају нову свест са планираним и познатим особинама. Тада је манипулација људима права дечија игра. Историјско искуство опомиње да су највеће и судбоносне промене у историји људских заједница почињале најпре у области религије.

„Ново доба“ познато је и под својим енглеским називом „The New age“ („Њу еџ“). „Религије новог доба“ почињу да настају од друге половине 19. века. Сама замисао о „новом добу“ и његовим „религијама“ утврђена је 1893. године у Чикагу, када је био сазван „светски верски парламент“.

„Ново доба“ јесте мешавина источњачке (духовне) мудрости и западњачког рационализма, науке и магије, догме и технологије, рада и доколице, образовања и мистицизма... Због оваквих садржаја тешко је одредити границе покрета. Овај покрет лакше је схватити преко његовог погледа на свет и појавних облика деловања у различитим областима живота.

Спајајући разне научне и ваннаучне концепте, покрет „новог доба“ покушава да створи нову парадигму – слику света која је примерена јединству човека и света. Промена парадигме састоји се у брисању постојећих образаца у свим областима живота и у прихватању образаца које нуди „ново доба“. Уместо јасно разграничених ставова, који су током дугог низа генерација постали и саставни део генетског кода,³⁾ потребно је прихватити неразграничене, измешане ставове. Папазанија оваквих ставова направиће прави вапшар у људским умовима, те је промена парадигме заправо *domnatio mentis*, то јест распамећивање и слушавање људи.

Замисао о покрету „ново доба“ јесте озваничена 1893, али обухвата и идеје пре те године, као и оне које настају од тада до данашњих дана, а које се уклапају у образац покрета. Нагло убрзање развоја „новог доба“ доживљава од почетка седамдесетих година овог века. Покрет је у Америци и Европи прихватио онај друштвени слој који представља носиоце духовног и материјалног развоја друштва: универзитети, научне установе, утицајне личности економских и политичких (псеудо)елита. У њиховој свести угњездила се мисао о новом светском поретку, чије се остварење спроводи кроз садржаје глобализације: реформу ОУН – нове облике деловања, „Светску трговинску организацију“, економску

унију Европе, НАТО... Из овог владајућег друштвеног слоја идеја „новог доба“ пренета је до широких слојева, који су методично већ припремљени за долазак „месије или вође који свету треба да одреди и да нови, другачији смисао“. Покрет „ново доба“ неприкосновено се наметнуо у свим областима у којима се обликују погледи, свест и понашање људи. „Религија новог доба“ (секте) јесу због тога одлично оруђе за припремање људи на долазак новог светског поретка, у којем ће онда владати једна, неразграничена и разнобојна „религија новог доба“.

Први је о „новом добу“ писао П. Ле Кур у својој књизи „Доба водолије“, која је објављена 1926. године у Француској. Ле Курове слутње – преобликовање друштвених установа, нужност међусобног комуницирања, укидање државних граница, успостављање планетарне свести и установљење једне светске владе – видно се подударају са садашњим схватањем „новог доба“. „Основна институција у стварању новог светског поретка и основа садашњег америчког естаблишмента јесте „Савет за иностране односе“ из Њујорка, који је, 1921. године, основао Џеј Пи Морган, са намером да убеди Американце да прихвате глобалну алтернативу „као пожељну солуцију која ће решити све светске проблеме“.⁴⁾ „Основни циљ Савета је континуирано организовање конференција о политичким, економским и финансијским про-

блемима америчке политике. Сада је најутицајнија организација у политичком животу Сједињених Држава и центар из кога се регрутује кадар за највише државне функције, од председника САД, министара, до директора Централне обавештајне Агенције (ЦИА).“⁵⁾

Угледни амерички истраживач новог светског поретка, Гери Ален, наглашава да се „под маском укидања рата и сиромаштва, шверцује, између осталог, најгигантскији (бело)светски монополистички труст“. „Нови светски поредак“ се тако појављује као практична реализација антиутопија О. Хакслија и Џ. Орвела „Врли нови свет“ и „1984“, јер „гомила новог светског поретка жели да нас убеди у то да ће нам светска влада осигурати вечни мир и просперитет“. А за то, „једино је потребно да се одрекнемо својег националног и индивидуалног суверенитета...“⁶⁾

„Гери Ален наводи да су „наши момци“ развили таква средства да ће људи тражити тиранију склопљених руку“. Већина тих модерних „хуманиста са бичем“ верује да човек нема слободну вољу и да је зато много боље по њега да допусти да му „ламетнији“ кроје живот. Таква „ментална контрола“ за средњу класу значи опуштени повратак филмовима на телевизији и лагодном животу, док „нови светски поредак наступа маршевским кораком.“⁷⁾

(Наставиће се)

Фусноте:

- 1) Један од најсвежијих примера за објашњење ове стратегије је и пентакостални (секта) пастор, теолог и професор Пентакосталне теологије Џон Дејвид Нејбор. Он је још осамдесетих година дошао у СФРЈ, у Осјек, да буде предавач на Теолошком институту Пентакосталне „цркве“. Радећи као мисионар, у Осјеку се задржао дуго, а затим је, проповедајући „хришћанство“, отишао у Сарајево. После тога, пут га је одвео у Приштину, где је учествовао у отварању Пентакосталне цркве. Живео је потом у Солуну, одакле је отишао у САД. У Београду је као дипломата (први секретар амбасаде САД у Београду) радио све док, због ратне ситуације, амбасада није затворена, да би се са поновним успостављањем дипломатских односа вратио у Београд, где је напослетку ухапшен у шпијунској радњи са потпредседником српске владе (март 2002). – У пет земаља у нашем окружењу је проглашен непожељном особом са забраном уласка. Секташки мисионар, секташки професор, секташки организатор, званични дипломата високог ранга, и директор ЦИА-е за југоисточну Европу. Каква спрега. Да ли је у питању теорија завере или су они одавно прешли са теорије у праксу?

- Наводно је страдао у саобраћајној несрећи у Мађарској почетком фебруара 2006. године, у шта многи обавештајни кругови исказују велику сумњу. Да није можда на неком новом задатку са новим идентитетом? Са њима никад ниси начисто.
- 2) Лукић Живко: Информатске операције – даља разрада доктрине КоВ-а Сједињених Америчких Држава, „Војно дело“, опште војни теоријски часопис. Издаје Генералштаб Војске Југославије. Број 4-5/1995, година XLVII, јул-октобар 1995. стр. 210-236, посебно стр. 215-227.
  - 3) Истраживања америчких научника показују да је преношење архетипова могућно и преко ДНК. „Више о томе: Квалс, Хин (у преводу Светлане Спасић)“: ДНК и несвесно, У: „Књижевна реч“ број 498-499, октобар 1997, стр. 37-38.
  - 4) Више о томе: Деспотовић Јован „Глобалном завером до антиутопије“, „Војно дело“, општевојни теоријски часопис, издаје Генералштаб Војске Југославије. Број 3-4/1993, година XLV, мај-август 1993, стр. 259-269.
  - 5) Др Светозар Радишић „Друго лице хуманости“, „Војска“, 21. 1. 1999, стр. 26.
  - 6) Деспотовић, исто, стр. 262-263.
  - 7) Деспотовић, исто, стр. 265-266.

27. март 1941. године Енглеско жртвовање Срба

Аутор се бави исцртавањем историје Југославије, с њим ишчо посебну пажњу поклања идеолошким конфликтима између грађанског либерализма (либералних демократија) и римокатолицизма, верско-националном консцијусу хрватској, односу југословенске државе и црква, ишчањима културне полишике у Краљевини Југославији, државноправном консцијусу Југославије, цривредним ишемама шид. Објавио је 11 књижа и око 80 научних радова. Најзначајније књије су „Соколи“, „Краљевина Југославија и Ваишкан“, „Римокатоличка црква и хрватској“ и „Ваишкан и Албанци у црвој половини 20. века“. Зайослен је у Инсцијусу за савремену историју у Београду у звању научној савешника

Пише: др Никола Жутић

Контрoверзни догађаји – приступање Југославије Тројном пакту 25. марта 1941. и државни удар од 27. марта 1941, својом сложеносту фасцинирају историчаре јер се пред њима открива колорит интернационалних идеолошко-политичких снага које су такав кључни догађај настojале искористити за своје интересе. Српски народ, или боље речено „топовско месо“ за интересе великих, у свом познатом запаљивом „слободарском маниру“ улетео је у велику катаклизмичну авантуру. Начело неутралности, које је у немачко-југословенским преговорима гарантовано Југославији, преко ноћи, београдским ударом, претвара се у ратну агонију и страдалништво народа у Југославији.

Припреме и извршење државног удара у ноћи између 26. и 27. марта, као и саме демонстрације које су настале као реакција на приступање Југославије Тројном пакту, могу се слободно назвати „београдским превратом“. Демонстрације скромнијег обима одржаване су у низу градова Србије и Црне Горе (Краљеву, Шапцу, Јагодини, Скопљу, Кучеву, Власотинцима, Новом Саду, Руми, Цетињу, Подгорици итд.). Демонстрације су углавном везане за српске просторе и зато је с разлогом вођа земљорадничке левице, проф. др Драгољуб Јовановић, такав српски бунт назвао „Трећим српским устанком“.

У осталим дијеловима Југославије демонстрације су се спорадично организовале, и то залагањем Срба и малобројних југословенских националиста (Хрвата, Словенаца и муслимана) либерално-грађанског усмјерења, нпр. у Сарајеву, Сплиту, Мостару, Љубљани. Одређен број муслимана у Босни и Херцеговини са злурадосту је пропратио српску мартовску пучистичку авантуру и с нескривеном радосту очекивао скори немачки долазак. На сам дан пуча, 27. марта 1941, у Сарајеву је долазило до вербалних инцидената и физичких сукоба између муслимана и Јевреја, који су у демонстрацијама видјели трачак наде и сламку спаса пред наступајућом нацистичком агресијом. У мартовским и априлским данима 1941. појавили су се плодни муслимански пјеснички ствараоци који су пјевали оде радости тек пристиглим немачким војницима. Одјекивали су рефрени: „Ево Швабе, ево бабе!“, „Ој Хитлеру, слико на папиру, ти си наске завио у свилу“, „Оће Швабо да направи шалу, да поведе краља Петра на улару“ итд.

Српски народ, баш као и у последњој деценији века, стајао је, нажалост у вријеме мартовских догађаја у центру свјетске пажње. Преко Београда се преламао сукоб свјетских сила па је о њему, на првим страницама, писала штампа зараћених страна, Сједињених Америчких Држава, неутралних земаља, наглашавајући ону страну збивања која је одговарала идеологији и политици земље којој су припадале. Са највећим одушевљењем за догађај писала је штампа либерално-демократских „западних демократија“ и неутралних земаља. Могло се уочити да је војни и политички удар у Београду посматран и као жртва мале земље у игри великих сила, сукоб између Велике Британије и Немачке преко леђа земље која је раздвајала главне противнике, или као слободарски полет града и народа пред сопствену катаклизму.

Либералне демократије и српски грађански политичари у мартовском удару

Мартовски догађаји 1941. могу се посматрати и као идеолошки конфликт носилаца идеологије грађанског либерализма и протагониста нацизма и фашизма. Унитарни грађански либерали Краљевине Југославије иступали су 27. марта на страни противника приступања Југославије Тројном пакту. Југословенски Соколи, југословенски Четници, Скаути, масони, Народна одбрана, Југословенска народна странка, представљају гро носиоца идеологије југословенског национализма (тзв. југословенски интегралисти). Југословенски Соколи, као најмоћнија и најбројнија југословенска културно-национална организација грађанских либерала

ла, међу првима устаје против нацистичке и фашистичке идеологије „новог времена” и тоталитарног немачко-италијанског диктата. Соколска свесловенска, антигерманска и народно-фронтовска оријентација, доћи ће до пуног изражаја у вријеме немачке инсталације у Чехословачкој 1938. године. Тада југословенски Соколи испољавају своју познату свесловенску солидарност са чешким народом и либералном чешком државом Масарика и Бенеша.

Може се са доста аргумената тврдити да је „27. март” дјело британске политике, која је преко својих обавјештајних служби („Интелигенс сервис”; тајна секција „Д” британске војне обавјештајне службе, чији се центар налазио у Београду; Управа за специјалне послове СОЕ) ангажовала пробритански оријентисане грађанске политичаре, официре англофила, Српску православну цркву, која је имала преко Николаја Велимировића и патријарха Гаврила Дожића веома блиске и пријатељске односе са Англиканском црквом. Непосредни механизам државног удара покренут је од Енглеза, по одлуци председника Винстона Черчила и Антони Идна, а све замисли су спроведене преко британског посланика у Београду Ричарда Кембела, који је означио официра Бору Мирковића за оперативног извршиоца пуча, док је генералу Душану Симовићу припадала репрезентативна и политичка улога.

Према мемоарским казивањима, генерал Бора Мирковић (један од главних спроводника пуча) је одбацавао тврдње да је био агент Интелигенс сервиса. Међутим, на другом мјесту у својим мемоарима открива истину да је енглеском ваздухопловном изасланику, потпуковнику Макдоналду, заиста саопштавао податке о кретању немачких и италијанских трупа, које је добијао „најповјерљивијим путем”. Ове податке је, како истиче Бора Мирковић, потпуковник Макдоналд добијао преко шефа обавјештајног одсека Штаба ваздухопловства, мајора Душана Бабића и резервног коњичког капетана Живојина Крстића. Генерал Мирковић помиње пуковника Жарка Поповића као кључну личност, која је и раније достављала податке енглеском војном изасланику, пуковнику Кларку, а који су нарочито „тангирали” Велику Британију.

Треба истаћи чињеницу да је генерал Бора Мирковић 23. марта сазнао од потпуковника Макдоналда да Драгиша Цветковић и министар Цинцар-Марковић путују сутрадан у Немачку ради потписивања пакта. Потпуковник Макдоналд 25. марта поподне обавјештава генерала Мирковића да је пакт потписан. На крају, Макдоналд „узбуђен и очигледно срећан”, међу првима, ујутро 27. марта, честита Мирковићу „срећан исход”.

Челници Српског културног клуба, Слободан Јовановић и Драгиша Васић, били су врло блиски официрима пучистима, док Мирко Косић помиње Слободана Јовановића као једног од утицајних организатора преврата. У просторијама Српског културног клуба у Београду, делегати омладине Демократске странке, ЈНС, Земљорадничке странке, омладине ССК, Сокола Краљевине Југославије, Трговачке омладине и других, образовали су „Фронт за одбрану отаџбине”.

Слободан Јовановић се о 27. марту, како истиче историчар М. Зечевић, „изјаснио врло брзо: прихватањем потпредседничког места у новој пучистичкој влади генерала Симовића и састављањем прогласа краља Петра Другог. Обе те чињенице несумњиво свједоче да је Слободан Јовановић директно прихватио пуч и његове резултате, као и да се непоколебљиво ставио на страну пучиста”. Љотићевац Данило Грегориј је био дубоко убјеђен у Јовановићево пучистичко ангажовање, па је постављао слиједеће питање: „Да ли је могуће да у тако дугом времену председник ‘Конспирације’

(основане 1938-Н.Ж), Српског културног клуба, ‘велики човек масонерије’, који је седео у позадини, који се крио иза заштите своје науке, који никад није иступао као активан политичар и који је, ипак, владао целим српским слободним зидарством, не зна оно што је било познато широком кругу људи, од подофицира до трећеразредних политичара?”

„Црнорукци” Драгиша Васић и Божин Симић, преко пуковника совјетске обавјештајне службе, бившег „црнорукаца” Мустафе Голубића, имали су јак утицај на генерала Душана Симовића и друге зајверенике. Из тих веза српских „црнорукаца” може се наслутити и умјешаност совјетске државе (преко Турске, односно Анкаре) у мартовске догађаје у Београду. Велика Британија је, заправо, уз помоћ Сједињених Америчких Држава настојала да „запали Балкан” (да на својој страни активира Југославију, Турску и Грчку) и отвори балкански фронт. Мисија америчког пуковника Донована у Југославији имала је ту крајњу сврху.

Мора се истаћи чињеница да су српске националне и политичке снаге и српска елита у потпуности били либерално-демократски одређени и подржавали поредак тзв. западних демократија. Та чињеница је била одлучујућа код одређивања за страну извршиоца државног удара. Треба истаћи и бољу организованост британских обавјештајних сервиса у односу на немачку пропаганду, али и традиционално антинемачко одређење код српског народа. Југословенска полиција, цивилна и војна обавјештајна служба сарађивали су са Интелигенс сервисом. Малобројни немачки агенти у тим службама били су инфериорни у односу на пробритански оријентисане агенте. У Југославији су, дакле, британске службе преко својих агената користиле амбиције неколицине генерала и официра, жељу за влашћу грађанских политичара, масонерију и искрено, поштено патриотско расположење народа који са наведеним факторима није имао никакву везу. Такво расположење би се вјероватно развило и без британског садејства, али је са британском интервенцијом претворено у еруптивни масовни организовани бунт.

Генерал Симовић, који је био повезан са британском и америчком обавјештајном службом, изио је крајем 1940. кнезу Павлу план о образовању једне владе која би обухватила све грађанске странке. Сматрао је да на челу те владе треба да стоји он лично. Поред представника странака, у њој је требало да сједи Слободан Јовановић, као представ-

ник „српске масонске конзервативне интелигенције”, епископ Николај Велимировић, као представник Српске православне цркве, и ђаковачки бискуп Акшамовић у име Римокатоличке цркве. Министар спољних послова требало је да остане А. Цинцар-Марковић. Политика такве владе, према Симовићевој замисли, требала је да одржава коректне односе према Немачкој, пријатељске према Британији и добре везе са СССР-ом. Овакав план Симовић је изнео кнезу намјеснику Павлу али је он одбио да га прихвати. Од тог тренутка Симовић је почео да ради на стварању завјере у тјесној вези са британским обавјештајним службама. Према визијама британских творца плана увлачења Југославије у рат, а који је спроводио Симовић са истомишљеницима, рат на Балкану је био потребан да би се уклонила опасност од немачког напада на Британију, од кога је Лондон у пролеће 1941. страховао.

„Србијанска” Удружена опозиција (Радикална странка, Демократска странка, Земљораничка странка) се залагала за пријатељство и ослонац на Француску и касније, послје француске пропасти у лето 1940, на енглеску политику. Главно упориште британске политике налазило се у Земљорадничкој странци Милана Гавриловића који је подржавао савез Југославије, Грчке и Турске са Великом Британијом, али је истовремено био иницијатор политичког и војног пакта са СССР-ом. Таква Гавриловићева политичка стратегија одговарала је Енглезима, са којима је он био у блиским контактима преко британског амбасадора у Москви С. Крипса. Милош Туцањанин из Земљорадничке странке је, према документованим свједочанствима, био агент Интелигенс сервиса и један од главних учесника у припреми преврата. Постоје свједочанства, углавном мемоарског карактера, о томе да су челници српских политичких странака из Србије (Миша Трифуновић – РС, М. Туцањанин – ЗС, В. Лазић, Милан Грол – ДС итд.) били финансирани од стране Енглеза. За Земљорадничку странку се тврдило да је од Британаца добијала око 5.000 фунти мјесечно.

Југословенски унитаристи, окупили у Југословенској националној странци, били су изразити „франкофили”, а од лета 1940. (послје француске капитулације) „англофили” и, што је посебно важно, југословенски идеолошки центар за окупање западне масонерије. Као такви, били су блиски са „Интелигенс сервисом”, док су поједини истакнути „јенсовци” били чак и обавјештајци тог сервиса нпр. Србин-римокатолик Манфред Паштровић. Они су имали истакнуту улогу у самим демонстрацијама 26. и 27. марта, преко национално-културних организација које су им биле блиске (Сокола Краљевине Југославије, Народне одбране, Четника, Јадранске страже, ратничких и витешких организација итд.) и које су имале запажено непосредно учешће у уличним ма-

нифестацијама у српским градовима и Сплиту као упоришту југословенских националиста (Хрвата, интегралних југословена и Срба).

У својим мемоарима Боро Мирковић истиче председника Народне одбране, Илију Трифуновића - Бирчанина, као непосредног учесника у извођењу државног удара, који је тих мартовских дана, као бивши комитски војвода, имао под оружјем 500-600 четника распоређених „по одређеним кућама у Београду”. Земунски четници, на челу са Стеваном Бобинцом, добили су задатак да, у крајњој нужди, дигну у ваздух дворски воз (са принцем Павлом) који је требало да иде у Словенију.

Према приступању Југославије Тројном пакту, негативистички су се односили и југословенски либерални историчари, публицисти и писци мемоара, који су углавном били у емиграцији као сужњи и прогнаници Брозовог режима. Треба истаћи дјела Слободана Јовановића, Драгољуба Јовановића, Радоја Кнежевића, публицисте Десимира Тошића и других. Интересантно је истаћи податак да су неки од њих, као Десимир Тошић из Демократског центра, смањивали британски утицај и утицај масонерије и обавјештајних служби („шпијуна”) на изазивање и ток мартовског пуча. Тошић је, нпр. у потпуности негирао било какво учешће Слободана Јовановића у организовању мартовског удара.

Постфестум, догађај од 27. марта 1941. године својатили су грађански политички чиниоци и покрети. Четници Драгољуба Михаиловића славили су годишњице 27. марта у четничком штабу на „слободним српским планинама” (Равна гора). Либерална грађанска емиграција, током и послје рата, свечано је обиљежавала двадесетседмомартовске јубилеје, критикујући комунистички режим у Југославији што је егоистички присвојио тај догађај само за себе.

Српска православна црква и 27. март 1941.

Изражено политичко ангажовање Српске православне цркве у мартовским догађајима, на страни земаља западне либералне демократије, има своју предисторију у блиским односима српског православља са Англиканском црквом и британском државом. Црквено-политички либерализам Српске православне цркве усмјерио је српско православље ка блиској сарадњи са протестантским и старокатоличким црквама, са традиционално антиватиканским усмјерењем. Англиканска црква је послје Првог свјетског рата предузела иницијативу да, као продужена рука британске државе, окупи све православне цркве око цариградске Васељенске патријаршије и да створи новог „оријенталног папу”, који је требало, обновљеном снагом, да поремети свемоћ римског папе.

Српска православна црква била је, дакле, изузетно активна у мартовским догађајима 1941, када је иступила на страни браниоца поретка „западноевропског демократизма” а против носилаца антилибералног тоталитарног корпоративизма оличеног у нацизму и фашизму. Због изражених савезничких и пријатељских веза између Англиканске и Српске православне цркве, британска влада могла је утицати на званичан став Српске православне цркве да истући на страни „демократизма” и „слободног света”. Као што је познато, патријарх српски Гаврило Дожић одбио је да учествује у „пактовским” акцијама намјесника кнеза Павла и владе Драгише Цветковића.

У намјери да обезбједи већи ауторитет владиној одлуци да Југославија приступи Тројном пакту, Намјесништво (боље речено кнез Павле) је рачунало да на своју страну привуче и Српску православну цркву. Послје сједнице Светог архијерејског синода, одржане 20. марта 1941, Маршалат Двора је, у име кнеза Павла, позвао у Бели двор патријарха Га-

врила, који је том приликом саопштио кнезу Павлу да „традиција, понос и глас који уживамо у свету, затим обавезе према жртвама које су дате за југословенску државу, императивно налажу да се не прикључимо Трипартитном пакту.” Патријарх је упозорио кнеза Павла да у народу влада родољубиво расположење и да је спреман на отпор. У противном, „један прелом политике какав се предлаже имао би на јавно мњење поражавајући утисак, био би бомба која би могла изазвати експлозију унутар земље”. Три дана доцније, 23. марта 1941, патријарх Гаврило поново је био у Белом двору, где је разговарао са кнезом намјесником Павлом у присуству кнегиње Олге, краља Петра Другог, Мирослава Спалајковића и кнежевих синова. Кнегиња је била за ангажовање свештенства како би се народу правилно објаснила ситуација. Спалајковић је иступао као „ватрени бранилац правца којим је краљевска влада пошла”, тј. био је за потписивање пакта са земљама „осовине”. Према патријарху Гаврилу, „Влада је инаугурисала рђаву тактику и није за заузето држање припремила јавно мњење у народу”. Уочи 27. марта краљевски намјесник Раденко Станковић је протествовао због става патријарха Гаврила и упутио претње на адресу поглавара Српске православне цркве.

Епископ жички Николај Велимировић међу првима је устао против приступања Југославије Тројном пакту. У акту пов. бр.1335 од 25. марта 1941, команда жандармерије у Београду извјештава Министарство војске и морнарице да их је команда Моравског жандармеријског пука обавјестила да је дошло до незвољених манифестација у Краљеву: „Данас (25. марта) за време корзоа у Краљеву дошло је око 100 манифестаната пред конач епископа Николаја који је одржао кратак говор. Та група наставила је са манифестацијама и нарасла до 3.000 (људи). Поново се вратила пред конач па је поново епископ Николај одржао говор и казао да (оно) што је примило 16 људи не прима 16 милиона, и питао народ да ли га овлашћује да то њихово расположење каже меродавнима у Београду. После овога манифестанти су се мирно разишли”. Дакле, комунистички стереотип о епископу Николају Велимировићу као сараднику окупатора и конзервативној снази је у потпуности апсурдан. Самоуправно-социјалистичка историографија кључева, када се изједначавају Степинац и епископ Николај, као и усташе (корпоративци) и четници (оружане снаге идеолошки везане за западне демократије), никако не може да опстане.

Српска православна црква, дакле, са симпатијама прати завјерничке припреме те, не само што одобрава преврат од 27. марта, већ је и главни актер београдског чина. У београдском пучу, уз младог краља Петра Другог, прва личност уличних манифестаната је патријарх Гаврило Дожић, који доживљава бурне акламације народа пред Саборном црквом 27. марта 1941. Уз југословенске и црквене заставе, народ је носио транспаренте и фотографије краља Петра Другог и патријарха Гаврила.

СССР и југословенски комунисти у догађајима од 27. марта

Југословенски комунисти су, као што је познато, следили директиве из Москве у циљу да се обезбједи што шира антифашистичка концентрација у Југославији, укључујући и повезивање комуниста и грађанских антифашистичких снага. Из тог разлога је крајем 1940. Јосип Броз настојао да се преко британског посланства у Београду повеже са Српским културним клубом Слободана Јовановића. СССР је утицао на догађаје у Југославији користећи своје посланство у Београду, обавјештајну војну службу Мустафе Голубића. Посебан ток активности ишао је преко Комунистичке партије Југославије везано за Коминтерну. У то време комуни-

сти се повезују са српском Удруженом опозицијом, представницима демократске левнице (Иван Рибар) и са Народном сељачком странком Драгољуба Јовановића. Комунисти су се у прогласу ЦК КПЈ (заправо Јосипа Броза) из средине марта 1941. изјаснили против капитулације – за пакт о узajамној помоћи са СССР-ом. На вијест о потписивању Тројног пакта КПЈ је одговорила демонстрацијама увече 26. марта 1941. на Цветном тргу (студентска левица).

Јосип Броз је стигао у Београд 28. марта 1941. и говорио на партијском савјетовању 29. марта. Вођа бугарских комуниста Георги Димитров је 29. марта Јосипу Брозу пренео поруку Коминтерне како југословенски комунисти треба да се понашају у новонасталој ситуацији. Коминтерна је прво подстакла отпор КПЈ уочи капитулације, али је у новој ситуацији послје пуча практично захтјевала смиривање и подршку Симовићевој влади. Налазећи се у функцији совјетске спољне политике, као упориште СССР-а у међународном радничком покрету, Коминтерна је преко КПЈ усаглашавала потезе са намјераном акцијом СССР-а у међудржавним односима СССР-а и Краљевине Југославије. На крају је и дошло до закључења југословенско-совјетског уговора, у зору 6. априла 1941.

Према мемоарима Михаила Швабића и Светозара Вукмановића, комунисти су се случајно и спонтано, на народно-фронтовској основи, укључили у демонстрације изјутра 27. марта 1941. године. Међутим, у вези учешћа истакнутих комуниста (преко Коминтерне) у припремама државног удара, више непознаница би се открило кад би историчари располагали недоступним документима совјетских архива, помоћу којих би се обелоданила улога СССР-а и његових обавјештајних служби. Постоје озбиљне индиције да је СССР радио на рушењу намесничког режима кнеза Павла јер је постојала бојазан совјетске политике да се кнез Павле, који је био близак и Енглезима и Немцима, не нагоди са њима на штету СССР-а. Од заузимања Бесарабије и Буковине постојао је појачан интерес СССР-а за сва политичка кретања на Балкану. СССР је имао интереса да се Немачка уплете у рат на Балкану, јер се на тај начин одмицала опасност од његових граница.

Комунистички историчари социјалистичке Југославије, поготово старија генерација, гледали су на 25. март, односно на приступање Југославије Тројном пакту, као на издајнички чин. Влада Цветковић-Мачек и краљевска породица су проглашавани капитулантским; режим који је потписао протокол у Бечу добио је неизбјежну оцјену фашистичког. Паролу „Боље рат него пакт” и „Боље гроб него роб”, и њезину „слободарску” и „родољубиву” поруку, историчари и пропагандисти социјалистичке Југославије уздигли су на пиједестал догме у коју се није смјело дирати јер је постала узвишени симбол генерације пучиста и демонстраната (комунистичких). Комунисти у социјалистичкој Југославији су од 27. марта направили „патриотски слободарски чин” у ком су, по њима, учествовали сви „братски” југословенски народи и народности, под вођством Комунистичке партије Југославије.

Југословенски корпоративци о мартовским догађајима

Глас антилиберала и потом следбеника немачког тоталитаризма („Збор” Д. Љотића, „корпоративци” окупљени око Данила Грегорића и Крсте Цицварића) није се могао чути тих мартовских дана услед бројчане премоћи идеолошких и политичких поклоника идеологије западних „грађанских демократија” (грађанског либерализма). Љотићевци су истицали да иза позива на отпор и антинемачки бунт стоје егоистична енглеска политика, „масонска завјера”, јудо-комунистички кругови који желе да жртвују српски на-

род за интересе западне империјалне плутократије. О 25. марту као спасоносном и рационалном рјешењу писали су публицисти и историчари антилибералне и корпоративне оријентације, који су сматрали да би тим чином, да није било догађаја од 27. марта, били осигурани неутралност Југославије, обезбјеђење мира и спречено „самоубиство Југославије”. Тој групацији су припадали публицисти Данило Грегорић, Милан Банић, Мирослав Спалајковић, Танасије Динић и други.

Штампа и други медији окупирани Србије преносили су говоре Милана Недића, Драгог Јовановића, чланке М. Спалајковића и других чланкописаца који су нападали пучисте као злотворе Српства, западну „капиталистичку плутократију”, грађанске политичаре, комунисте, Јевреје, масоне, као организаторе преврата који је Србе довео у непријатељски однос са Немачком као пријатељском силом, резултирајући распадом државе и калваријом српског народа. Танасије Динић изјављује 1943. године да је 27. март „дело јудео-англосаксонског садизма, мрачног Интелигенс сервиса, слободних зидара и комунизма”. „Српски народ” је у броју од 27. марта 1944. писао да је 25. март „Осовина гарантовала нашој држави суверенитет и интегритет и излазак једног дана преко Солуна на Егејско море. За све то ми смо имали само мирно да седимо, да се ни на који начин не мешамо у сукоб, да изнутра изграђујемо и консолидујемо своју државу. Ми смо све то 27. марта одбацили. Једна шачица људи гурнула је народ и државу у пропаст, почињене су безбројне глупости, толика добра уништена, толико жртава пало”.

Историчар К. Николић британском фактору и његовим прикривеним акцијама даје одлучујући значај у мартовским догађајима. Он при том износи у историографији контроверзну тезу, иначе преузету од корпоративца др Данила Грегорића, да је Британија организовала државни удар 27. марта, али да је истовремено била ангажована и на склапању југославенско-немачког пакта од 25. марта 1941. године. Наиме, основна Грегорићева теза била је да иза пакта и удара стоји Велика Британија, чији је интерес био да Југославију брзопотезно увуче у рат против Немачке.

Како закључује историчар Бранко Петрановић, београдски преврат је на крају различито оцењиван у круговима српског грађанства, монарха, емиграције, четника, кви-

слинга Недића и Љотића. Краљ и емигрантски прваци су искоришћавали тај догађај као морални капитал. За њих је 27. март био „народна револуција” и израз воље читавог народа. Четници су државни удар идеологизовали, сматрајући да је српска државна мисао, испољена тог дана, тријумфовала на Равној гори. За Драгишу Цветковића тај датум је био „кобан”, јер да није било преврата, Југославија би сачувала свој државни организам, избјегло би се и „насилно” узимање власти од стране комуниста; не би било Независне државе Хрватске, покоља, жртава, ратних заробљеника, економске пљачке, разбијања територијалног интегритета Југославије. Милан Стојадиновић је послје рата формулисао своју политику у наслову „Ни рат ни пакт”. У српском квинслиншком фронту Мирослав Спалајковић је оптуживао Симовића што је бацио заставу у прашину, славећи, насупротив њему, Недића, који ју је дигао окулљајући Србе око себе. За Спалајковића је 20 година постојања Југославије било време „распадања српске народне душе”, а учесници догађаја, којима је одбијено ропство – „водвиљски јунаци”. За ове снаге победа НОП-а била је изгубљени рат за себе, „ново Косово”, чиме је мјеница хазардера од 27. марта 1941. била наплаћена.

Извори и литература:

- Архив Југославије (Краљевско посланство при Св. столици, Двор, Централни прес-биро Министарског савета Краљевине Југославије, Министарски савет Краљевине Југославије)
 Дневник Алоџија Степинца
 Историја грађанских странака, књ. I, Београд, 1952.
 Н. Миловановић, Војни пуч и 27. март 1941, Београд, 1981.
 Б. Мирковић, Истина о 27. марту 1941, Београд, 1996.
 Б. Петрановић, Н. Жутић, 27. март 1941, Београд, 1990.
 Б. Петрановић, Н. Жутић, Београдски универзитет и 27. март, Историјски гласник, 1-2, Београд, 1989.
 Б. Петрановић, Револуција и контрареволуција, Београд
 С. Нешовић, Хроника о 27. марту 1941 – сведочење једног савременика, Београд, 2000.
 Љ. Дурковић-Јакшић, Учесће патријарха Гаврила и СПЦ у догађајима испред и за време 27. марта 1941. и њихово страдање у току рата, Београд, 1980.
 М. Зечевић, Слободан Јовановић и 27. март 1941, Историја 20. века, 1, Београд, 1996.
 К. Николић, Данило Грегорић о мартовским збивањима 1941. у Југославији, Историја 20. века, 2, Београд, 2002.

Коначно хидросистем у Угриновцима

Канали санирали поплаву

• *Редован сезонски проблем овог земунског села коначно ће решити систем одводних канала дуљине од 20 километара до „Галовице“*

Пише: Жана Живаљевић

Март 2006. године житељи села Угриновца дуго ће памтити по незапамћеним водама које су им преплавиле путеве, дворишта и домове. Иако је слично сваке јесени и пролећа, овако, причају мештани, никада није било. Како је и обичај у селу, помоћ су затражили од надлежних у просторијама своје месне заједнице. Увидевши да проблем постаје драматичан, председник и потпредседник Дејан Матић и Славиша Топаловић, о чијим су подвизима ове новине у неколико наврата већ писале, кренули су у најугроженије делове насеља, да виде која је врста помоћи њиховим комшијама најнеопходнија. „Имало се шта и видети“ – прича Топаловић, бирајући примере: „Породица у Београдској 125 морала је да се исели из куће, јер је продрла вода и по њој пливало покућство“ – описује он.

Из акције у акцију

Савет месне заједнице хитно је анимирао Општину, пријавио стање и позвао на терен комуналну инспекцију. Прегледом је установљено да су, без обзира на алармантно стање, многи домаћини очекивали туђу помоћ, те им је наложено да очисте и ослободе канале, како би кроз њих могле да истекну надошле подземне воде. У акцији су учествовали и најмлађи и брзо је дала резултате. Међутим, да би се учинили проходнима поплавлени путеви, требало је предузети и озбиљније кораке.

На пар брзих и оперативних састанака у земунској општини са Штабом за одбрану од поплава договорено је да се хитро предузме систематска планска акција на ископавању

одводне мреже канала до главног вода у систему Галовице. Према предлогу који је усвојен, обезбеђени су материјални предуслови да се покрену багери и ровокопачи на најмање десетак најугроженијих локација. Тако ће оператива три локална предузећа током предстојећих дана санирати ову природну непогоду и њене катастрофалне последице по куће и економије Угриновчана, на тај начин што ће прокопати канале у дужини од преко двадесет километара. Очекивања су да ће ова инвестиција трајно решити проблем села.

Избегнуто најгоре

До „главнокомандујућих“ Матића и Топаловића ових дана је било готово немогуће доћи. Председник Савета МЗ Угриновци Дејан Матић рекао нам је да је село поплављено, да су се излиле септичке јаме и да су предузете све мере комуналне и санитарне заштите овог подручја, како би се спречило избијање болести и зараза. Евакуисано је и пар најугроженијих домаћинстава.

„У току је озбиљна акција одвођења огромног вишка подземних вода уз помоћ тешке механизације, а најтежа ситуација је у Улици Цвете и Драгослава Милуровића, Славака Голубовића, Шесте источnobосанске бригаде, Школској, Сремској, Београдској, 19., 23., 42., 43., 44., и 45. Новој“, реферише Матић маршруту радова, с надом да ће канал Галовице примити надошле воде. Он каже и да ће уредним одржавањем хидролошког система Угриновчани убудуће, барем на јесен и пролеће, у сезонама када најактивније „раде“ подземне воде, моћи мирно да спавају. Коначни трошковник радова није изведен, јер је алармантна ситуација налагала хитност, али захваљујући још једној успешној координацији између месне заједнице и Општине, избегнуте су најтеже последице.

Хамас формирао палестинску владу

Демократија и тероризам у глобалистичкој пракси

Пише: Амџад Мигати

Победа Хамаса на парламентарним изборима у Палестини подигла је незапамћену праšину. Сам Израел, који је окупирао Палестину, недвосмислено је ставио до знања да ће колективно казнити палестинско становништво за њихов избор, као да сама окупација није довољна казна. САД су најпре најавиле да ће да прекину сваку врсту сарадње са владом коју ће формирати Хамас, да би затим ублажиле своје ставове, изјављујући да ће ипак сачекати прве резултате функционисања владе Хамаса. Упркос томе, америчка администрација није сачекала да види како ће влада функционисати, већ је колективно казнила палестинске бираче, тражећи да палестинска управа врати америчку помоћ од 150 милиона долара.

Европска унија се такође нашла у веома незгодној позицији, пошто је, након одбијања да прекине сарадњу са Јасером Арафатом као легитимно изабраним председником Палестине, морала да прихвати притисак америчке администрације и прогласи Хамас терористичком организацијом. Невоље су наступиле када је ова „терористичка организација“ демократском вољом народа добила мандат да формира владу. У Европској унији приметна је извесна доза зебње како ће у пракси изгледати демократска сарадња са „терористима“ – демократским представницима народа.

С друге стране, председник Руске Федерације Владимир Путин шокирао је западно „демократско“ јавно мњење, када је током званичне посете Мадриду упутио јавни позив де-

легацији Хамаса да посети Москву. Путин је, одговарајући на новинарска питања, изјавио да Русија Хамас никада није сматрала терористичком организацијом. Након Путиновог позива САД су се нашле у чуду. У првом тренутку позив су осудиле, затраживши његово објашњење, да би касније промениле свој став, „подржавајући“ руске напоре.

Ипак, руски позив за Европску унију представљао је сламку спаса. Европска унија је одмах поздравила Путинову иницијативу, при чему је најгласнији био председник Француске Ширак. Наиме, приликом проглашења Хамаса за терористичку организацију, Европска унија се није надала да ће та организација на демократски начин доћи на власт и да ће са њом морати да сарађује.

Додатну конфузију подводом „случаја“ Хамас уноси и објављивање цртежа пророка Мухамеда, и то убрзо након победе Хамаса на изборима, што отвара дилему да ли је то урађено случајно или намерно. Такву дилему продубљују и придеви који обавезно иду уз Хамас, попут „исламска терористичка организација“ и то што је на увредљивим цртежима пророк Мухамед представљен управо као терориста.

Никада до краја разјашњен феномен тероризма

Многобројне дискусије о тероризму, започете још шездесетих година прошлог века, до дан данас нису довеле до јединствене дефиниције тероризма. Светски моћници наводе воду на своју воденицу и желе да тероризам буде третиран онако како њима одговара, без обзира на научно утемељење таквих тврдњи. Исти проблем данас се јавља и код дефинисања демократије и њене примене у пракси. Најтеже је

до таквих закључака доћи управо у садашње време, када глобалисти на основу своје идеологије неоконзервативизма желе да контролишу све у свету, па тако и науку.

Већ дуже, Скупштина Уједињених нација не може да се договори око научне дефиниције тероризма, која би имала правно дејство.

Теоретичари од почетка актуелизовања поменуте теме праве разлику између две врсте тероризма: индивидуални и државни тероризам. Индивидуални тероризам је болан и нехуман начин деловања неких обесправљених и слабих људи који, како сматрају, немају други начин да остваре своје циљеве, за које су убеђени да су праведни. У ову врсту тероризма сврстава се и чин личне освете. Запажено је да је индивидуални тероризам заправо увек реакција на одређене догађаје који изазивају незадовољство код појединаца. У ту врсту тероризма не може да се сврста било какав вид превентивног тероризма, који је карактеристичан за државни тероризам.

Индивидуални тероризам може да поприми и облик групног тероризма када се одређена група људи из горенаведених разлога одлучи на тај вид деловања и изражавања свог незадовољства. По правилу, у такве акте тероризма су умешане обавештајне службе. Најдрастичнији пример умешаности обавештајних служби у терористичке активности је улога ЦИА у формирању Ал Каиде и подржавању њеног деловања.

Државни тероризам заснован је на реализацији интереса једне, по правилу јаке државе на рачун друге, слабе државе, односно народа. Можда је то и један од разлога због којих Скупштина Уједињених нација није могла да дође до дефиниције тероризма, поготово када се узме у обзир да су САД категорично одбијале да направе разлику између ослободилачких покрета који имају легитимно право да користе сва

средства за ослобођење земље, и окупатора са друге стране. САД су се такође супротставиле легитимном праву држава да користе сва расположива средства за очување унутрашњег мира које им гарантују Повеља Уједињених нација и низ других резолуција и докумената. Напори САД усмерени су на спречавање држава да неутралишу активности терористичких организација на својој територији. Овакво стање погодује САД, како би терористичке организације и даље биле инструмент њиховог мешања у унутрашње ствари државе. Најдрастичнији пример таквог понашања је распад бивше Југославије, а касније онемогућавање Србије да сачува свој мир и безбедност на Косову и Метохији, иако су саме САД у првој половини деведесетих година ОВК обележиле као терористичку организацију.

Као нов начин за остваривање својих интереса, САД су измислиле тзв. превентивни удар на друге државе, не би ли на тај начин, према њиховом тумачењу, спречиле антиамеричко деловање тих држава. Тако би се спречило ширење антиамеричког, односно антизападног расположења на друге државе, регионе и шире. Најдрастичнији пример који осликава такво деловање је агресија на Савезну Републику Југославију 1999. године. Агресија је најпре проузроковала велики талас избеглица, да би касније те избеглице послужиле као оправдање за ту исту агресију.

Окупација Ирака извршена је под изговором да се на тај начин онемогућава ирачко руководство да производи, а касније и употреби оружје за масовно уништавање. Важно је напоменути да је агресија извршена противно одлуци Савета безбедности и Повеље Уједињених нација, те да је стога нелегитимна. Ако је она нелегитимна, није ли онда у питању чисти државни тероризам. Након агресије, и саме САД и њени савезници признали су да оружје за масовно уништавање није пронађено. Признање, међутим, никако не помаже грађанима Ирака који живе у окружењу свакодневних убистава, масакра, криминала и одмазди.

Амерички конгрес је пре неколико месеци признао да је у Ираку од почетка агресије убијено око 250.000 цивила. У исто време Би-Би-Си је јавно оптужио окупаторе Ирака за највећу пљачку у историји човечанства.

Пример Израела и његовог државног тероризма је ван сваке дискусије. Од усвајања прве Резолуције Генералне скупштине Уједињених нација из 1947. године о подели Палестине на две државе (Израел и Палестина), до дан данас ниједна резолуција није испуњена. Олако се прешло и преко Резолуције 242 Савета безбедности из 1967. године, која званично карактерише Израел као окупатора палестинске и појединих територија других арапских држава. Изгледа да је Израелу све дозвољено, па чак и обрачун са покретима отпора као са терористичким организацијама.

Глобализам под плаштом демократије

Међу теоретичарима, велики број полемика изазвали су и универзални принципи демократије, односно њихова примена у пракси. Многи од њих сматрају да не постоји универзална демократија. Они инсистирају да демократија мора да буде усмерена у корист одређеног народа, његових тежњи за очување особености и његовим стремљењима за бољу будућност, али никако на рачун других народа. Готово сви озбиљни теоретичари слажу се да демократија има више појавних облика: политичка, економска и социјална.

У прошлом веку забележено је да ниједан од два супротстављена блока није поштовао суштину демократије, а да су се оба борила против економске демократије. Западни систем је више рачуна водио о политичкој демократији, макар и формално, док се источни блок фокусирао на социјални аспект демократије.

Падом Берлинског зида и победом једног система започело се са реализацијом идеологије неоконзервативизма у свим областима живота. Племените пароле требало је да прикрију сумњиве циљеве. Измишљање тзв. новог светског поретка и његове примене у пракси (глобализам) имало је за циљ стављање свега у свету под контролу једног центра моћи. На тај начин центар моћи могао би да контролише светске сировине, производњу и тржиште и на крају да управља целокупном светском економијом. Милтон Фридман, један од вођа неолиберализма у својој књизи „Капитализам и слобода“ наводи да „пошто је профит срж демократије, свака држава која има антитржишну политику је антидемократска, без обзира на свесну подршку коју добија. Због тога је најбоље да се ограничи улога владе у очувању приватне својине, наметању уговора и ограничавању политичких дискусија само на секундарне ствари.“

Хамас између демократије и тероризма

Хамас је основан седамдесетих година на окупираној палестинској територији као јордански огранак организације „Муслиманска браћа“. Поменута организација имала је јак утицај на власт у Јордану и креирање његове политике, поготово у области образовања, као одговор на ширење национално-левичарских идеја усмерених против Америке и Запада. С друге стране, Палестинска ослободилачка организација (ПЛО) је у то време била на врхунцу свог утицаја и моћи, како међу Палестинцима, тако и међу осталим арапским светом, и земљама које су подржавале борбу палестинског народа за своју државу. Први палестински устанак „ентифада“ задао је јак ударац Израелу и америчкој политици на Блиском истоку. Израелци и САД тада су дошли на идеју да ослабе ПЛО тако што би потпомагли оснивање једне организације засноване на верским основама, која би се супротставила секуларној политици ПЛО и поделила Палестинце.

Погодно тло за спровођење такве идеје у дело био је пораз националних идеја након смрти Насера и пораз левичарских идеја након егзодуса палестинског руководства. ПЛО нагло слаби одласком њених припадника из Либана у Тунис, чиме се губи тло за отпор против окупатора и ствара простор за јачање и настанак других организација заснованих на верској основи, као што су Хамас и Цихад.

САД и Реганова администрација су већ тада ушли у отворен савез са екстремним муслиманским групацијама удружујући се у борби против „заједничког“ непријатеља – комунизма.

Тада је ПЛО, уосталом као и сви остали ослободилачки покрети, означен као савезник комуниста и трегиран као терористичка организација. Интересантно је да се тада на Хамас, упркос његовом називу „Исламски покрет отпора“, у појединим америчким, па чак и израелским круговима,

гледало као на савезника, због чега су нешто касније САД и Израел разменили међусобне жестоке оптужбе. Једни друге су оптуживали како су анађговане службе које су финансирале поједине Хамасове струје. Међутим, упркос томе, улогу Хамаса у Палестини почела је да диктира његова масовност, тежња за преузимањем позиција Палестинске ослободилачке организације (која се тада налазила у Либану), као и обавеза за проналажењем нових видова отпора.

Томе је посебно допринео покушај Јасера Арафата да успостави мир са Израелом и пријатељске односе са САД. На почетку својих настојања Арафат је успео да са свог имена скине ознаку терористе, постане добитник Нобелове награде за мир и радо виђен гост у Белој кући. Међутим, када је почео да инсистира на спровођењу мировног договора, који је потписао са Израелом под протекторатом САД, опет му је враћен статус терористе. Отада па све до смрти налазио се у притвору у седишту палестинске управе. Истовремено, израелски окупатор је толико појачао своје репресивне мере да је убијање, рушење домова, отимање земљишта свакодневна, „нормална“ појава.

Очигледно, унутар Хамаса је дошло до новог престојавања, које је ојачало војно а ослабило политичко крило. Војно крило је сматрало да је одмазда Израелаца легитимно право, пошто су сви Израелци заправо резервни војници, укључујући и жене и пасивно или активно учествују у убијању Палестинаца и отимању њихове имовине. Аргумент више, војно крило је добило у израелском игнорисању захтева међународне заједнице за испитивање неких злочина попут масакра у граду Ценину или рушења и заустављања градње зида раздвајања.

Веома интересантно је и оно што се дешава са политичким крилом Хамаса. Израел је селективно вршио атентате на поједине лидере овог крила. Међу њима је чак било и америчких и западних ђака. Убијање Јасера Арафата додатно је ојачало Хамас и ослабило Фатах. Наиме, Фатах је желео да сарађује са САД, које су, с друге стране, подржавале притиске на палестински народ.

У мобилизацији палестинског народа Хамасу је на руку ишло и то што су САД и Европска унија критиковали постојећу палестинску власт због наводне корупције. Излаз из постојеће ситуације САД и Европска унија пронашли су у одржавању избора на свим нивоима. Захваљујући изборном закону, те изборе је добио Хамас. Поставља се питање да ли су САД и Европска унија омануле у процени расположења јавног мњења или су свесно ишле на варијанту да Хамас победи.

Коме одговара победа Хамаса

Победа Хамаса на парламентарним изборима очигледно одговара САД, које на тај начин и даље на том подручју кри-

зу држе отвореном. Мировна искуства са Арафатом доказала су да САД никада нису имале искрене намере да успоставе мир између Израелаца и Палестинаца. Такав мир би растеретио кризно подручје умањујући сукобе и отворио пут ка демократском развоју и просперитету. У том процесу амерички марионетски режими доживели би свој крај. Њихова доминација на том подручју би ослабила, поготово њихово управљање нафтним богатством и стратешки важним положајима.

Победа „терористичке“ организације на изборима и њено управљање палестинском територијом формално би Израелу дали одрешене руке. Иако нова влада још увек није била ни формирана, Израелу то није сметало да објави свој стратешки план разграничења територије. По том плану, палестинска држава добила би веома мали део своје територије и била би са свих страна опасана израелском војском. На тај начин Израел би у потпуности контролисао водени и копнени простор будуће палестинске државе. Да би Израел показао колико су му намере озбиљне, његове војне снаге 13. марта напале су јерихонски затвор и отеле лидера Народног фронта за ослобођење Палестине, који се тамо налазио у „договорном“ притвору под заштитом америчких и британских посматрача. Интересантно да су се посматрачи нагло повукли, без икаквог образложења, кршећи постигнути споразум, омогућивши Израелу да одмах ступи у акцију. Тим потезом Американци и Британци додатно желе да ослабе председника палестинске управе Махмуда Абаса и дискредитују његов утицај унутар политичке организације Фатах. По логици ствари, то би додатно ојачало утицај Хамаса.

Додуше, такав стратешки план Израела не испуњава историјске тежње те државе. Наиме, на грбу израелског парламента Кнесета и израелској застави држава је симболично представљена територијом од реке Нил до Еуфрата. САД се надају да ће помоћи свом савезнику у остварењу његовог циља. Нова политика САД на Блиском истоку огледа се у подршци верско-политичким организацијама које је и сама окарактерисала као терористичке. Отворену подршку пружа „Муслиманској браћи“ у Египту, вршећи на тај начин

перманентни притисак на тамошњу власт да изврши све америчке наредбе у потпуности, иначе ће поменути организација доћи на власт. Након бриселског договора сиријске опозиције, 17. марта, о „формирању“ фронта Националног спаса, нови режим се спрема и за ову државу. У њему ће, према плановима, главну улогу играти „Муслиманска браћа“. Такав сценарио требало би да оправда наставак агресивних акција Израела у борби против „тероризма“ и реализације његових стратешких планова у проширењу државе Израел од Нила до Еуфрата.

Треба напоменути да америчка окупација Ирака итекако иде на руку израелским стратешким плановима у настојању да стигне до Еуфрата. С друге стране, америчке окупационе снаге у Ираку имају свестрану подршку израелске војске и обавештајне службе, чије је присуство нарочито изражено на северу Ирака.

Хамас је 19. марта успео да формира своју владу. Интересантно је запажање да Хамас у својој влади има само седам министара, а осталих седамнаест су независне личности и технократе, међу којима је и један палестински хришћанин. Такав састав владе намеће питање – да ли је у питању само вешто тактизирање, не би ли се оборили сви аргументи САД о екстремно исламистичкој влади, или је у питању нешто друго. Наиме, на тај начин Хамас је отворио могућност сарадње са свима, укључујући и Европску унију. Можда формирање такве владе иде у корист САД и „америчких скривених струја“ унутар Хамаса, које чине бивши амерички ђаци. На такав начин САД би добиле нов простор за доминацију у Палестини, као што је то успешно учињено у Турској, где су антиамеричке снаге дале своју подршку исламској партији и она сада полако и сигурно чини све што је у интересу Америке.

У очи пада и чињеница да је програм који је презентovala влада Хамаса изазвао сукоб са свим осталим палестинским структурама. Према програму, своје резерве је изнео и ПЛО, очигледно погођен чињеницом да Хамас баца сенку на улогу ПЛО-а као јединог легитимног представника палестинског народа који је прихваћен у међународним институцијама. Стога се поново отвара питање – да ли је Хамас коначно дошао у позицију да реализује своју улогу због које је и створен и изврши поделу у палестинском националном телу, што до сада нису успели ни Американци ни Израелци.

Из свега наведеног се види да је победа Хамаса унапред била планирана, предузети су сви неопходни тактички потези да она буде још јаснија, како би се њом боље управљало. На идеолошком нивоу то би још једном била потврда о исправности сукоба цивилизација. Глобализам би на тај начин добио потврду да је западна цивилизација у отвореном сукобу са источном цивилизацијом коју предводе екстремни исламисти.

- Демократску странку и даље предводи психолог. А адекватнији би био психијатар.
- Министар Стојковић је, описујући рад појединих из врха правосуђа, постао кандидат за иноватора године. Јавашлук од шест година спаковао у десет месеци.
- Руски привредници хоће да се изједначе са осталима у Србији. Па нек пробају са провизијом.
- Богдановић изјавио да је отворио врата инвестицијама. Врата миту, корупцији и криминалу отворио је много пре тога.
- Није проблем што се Србија налази између две ватре. Проблем је што ватре ложе њени властодршци.
- Правосуђе ставило под дурбин све афере владајућих структура. Само је дурбин окренуло наопако.
- Ма није више питање да ли би „ови“ држали Младића, кад би га ухватили. Питање је где.
- Београдски владари одобрили отварање хотела за геј групацију. Да ли то они улазе у Европу или обрнуто?
- Министарство здравља поништило тендер за набавку санитарских средстава. Фале неки елементи. Провизија, на пример.
- Занима ме колики ли је бакшиш добио носач „оног“ кофера.
- Полиција утврдила да шифра на „коферчету“ почиње бројем 17.
- Прошло је недељу дана без афере. Шта ли ови из владе спремају.
- Богдановић обећао у кампањи да ће Београд „спустити на реке“. Зелени венац ће први сићи. Захваљујући „стручним“ градитељима, већ клизи према Сави.
- Изјави недавно Вук Драшковић да „Србији треба кишобран“. Ма, Србији требају избори. А за кишобран ћемо лако.
- Саветник Војислава Коштунице Слободан Самарџић изјавио да Влада не зна где је Младић. Ма не зна она ни где јој је програм.
- Влада Србије ће 26. марта учинити одлучан корак напред. Помериће часовнике за један сат.
- Тадићу, Биласу и Богдановићу стиже појачање. Холандија нам испоручује Јоцу Амстердама.
- Владу Србије је више ражалостило што је Тонију Блеру угинуо мачак Хемфри, од тога што народ нема шта да једе.
- Портпарол ДСС Андреја Младеновић изјавио: „Ништа нас неће зауставити“ (мислећи на Владу Србије.) Хоће, Андреја, избори, а после тога полиција и судови.
- Обрад Кесић са Карићем договара улазак Милана Панића у ПСС. Где је пуна кеса, онда је ту и попуњени (дебели) Кесић.
- Динкић обећава помоћ најугроженијима. Па, Млађо, онда ћеш морати да одречиш кесу. Цела Србија ти је најугроженија.
- Новинска вест: Коштуница се заглавио у лифту. То што се заглавио у политици, изгледа више и није вест.
- Влада је, кажу новине, изгубила разум. Питам се кад га је имала.
- Карић изјавио да није бежао из Србије. Отишао је полако. Шуњајући се, да га не примете.

У Београду је, 2. марта 2003. године, основан

КОМИТЕТ ЗА ОДБРАНУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Регистрован као невладино удружење грађана, нејерофитног карактера, Комитет има за циљ организовање подршке др Војиславу Шешељу у његовој борби пред Хашким трибуналом.

Удружење ради на афирмацији идеја др Шешеља: идеја слободе, мира, равноправне међународне сарадње, демократских стандарда, грађанских, политичких, економско-социјалних, националних, културних и других права човека садржаних у највишим међународним правним и политичким документима.

Главни задатак удружења је прикупљање свих врста доказа ради обарања измишљене оптужнице којом се кривица сваљује не само на др Шешеља, него на целокупни српски народ. Истовремено, удружење интензивно ради на објективном информисању домаће и светске јавности, преко свих доступних медијских средстава. У свом раду, Комитет је ошворен за сарадњу са свим појединцима који могу допринети победи др Војислава Шешеља, као и за сарадњу са сличним организацијама у земљи и иностранству.

Рад удружења финансира се искључиво путем донација, спонзорства и добровољних прилога.

**Контакт адреса: Трг победе 3, 11080 Земун
телефон: 011/316-46-21**

Текући рачун: 160-111003-68, Делта банка

Девизни рачун: 908-20501-70;

54280/1247-77555-1, Комерцијална банка а.д.

Сабрана дела проф. др Војислава Шешеља

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешеља представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана, до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српског народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма, попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је уствари одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страни-

цама не оставља простор за било какву дилему, све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално, дело „Идеологија српског национализма“.

У својој најпознатијој књизи проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтезује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешеља одликује се критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића“. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

ЗБИРКА ХАШКИХ ДОКУМЕНАТА

Vojislav Seselj

ЗЛАТОТИСАК, ТВРДИ ПОВЕЗ

**СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ МОЖЕТЕ ДОБИТИ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ТРГ ПОВЕДЕ 3, ЗЕМУН**

